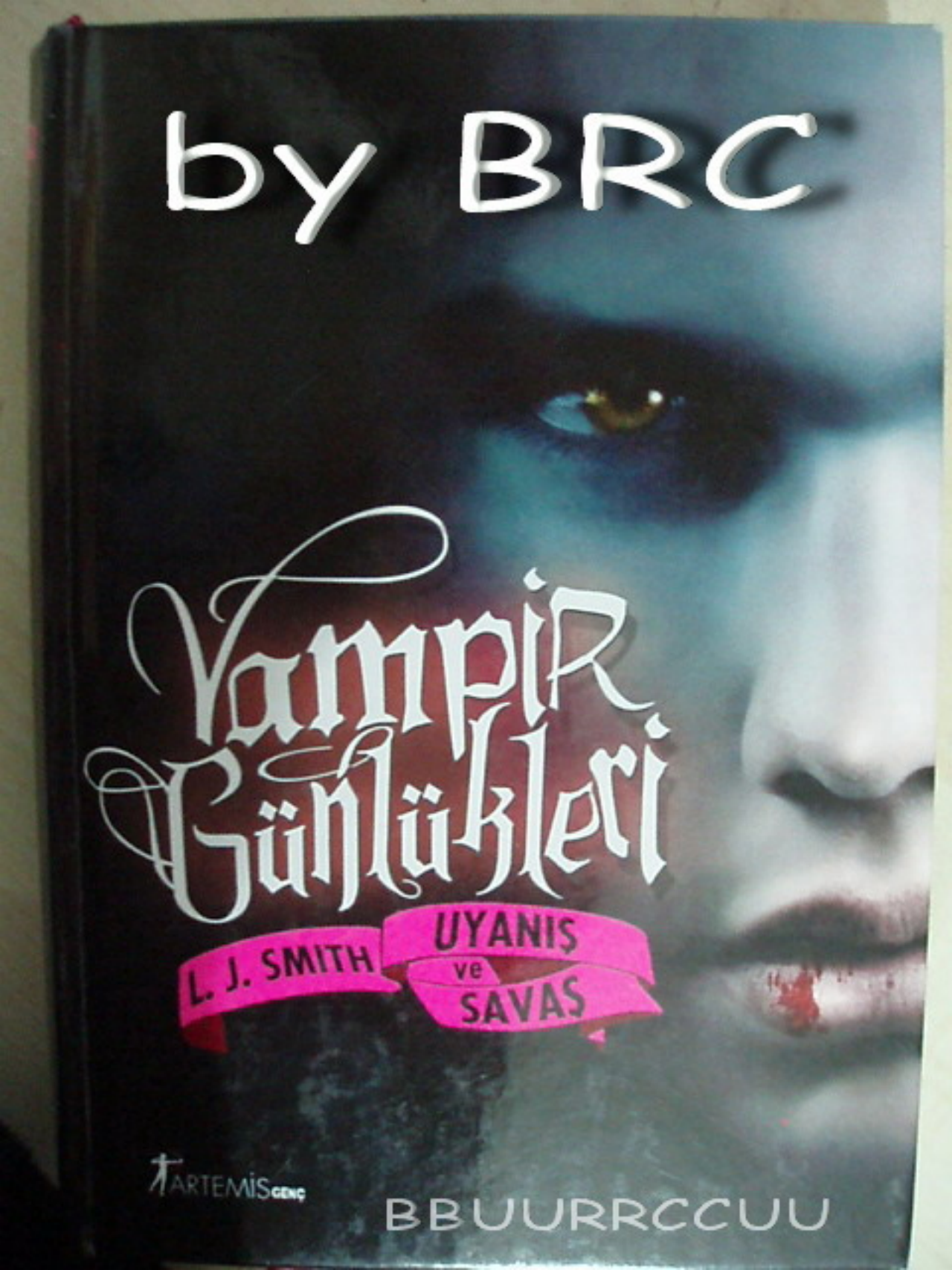

by BRC
Vampir Günlükleri
L. J. SMITH
UYANIŞ
ve
SAVAŞ
ARTEMİS GENÇ
BBUURRCCUU

by BRC

Vampir Günlükleri

L.J. SMITH

UYANIŞ ve SAVAŞ

İngilizce'den Çeviren: Selim Yeniçeri

ARTEMİS YAYINLARI

ABG/57
AB/206
A/55

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

Uyanış ve Savaş

L. J. SMITH

Orijinal Adı : *The Vampire Diaries - The Awakening and The Struggle*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Taydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Selim Yeniçeri
Türkçe Düzenleme : Banu İçöz
Son Denetim : Alkım Irkad
Kapak Çizimi : Chad Michael Ward
Kapak Tasarımı : Jennifer Heuer
Kapak Uygulama : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat

1 - 2. Basım : Ekim 2009
ISBN : 978-605-4228-30-0
Sertifika No : 10905

L. J. Smith© 1991
Harper Collins Children's Books

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticaretiane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Vampir Günlükleri

L. J. SMITH

UYANIŞ ve SAVAŞ

BBUURRCCUU

BBUURRCCUU

Romantik bir dans müziği çalmaya başladı. Stefan hala ona bakıyor, onu gözleriyle baştan aşağı içiyordu. Yeşil gözleri arzuyla kararmıştı. Aniden, Stefan'ın onu tutup kendine çekeceğini ve tek kelime etmeden öpeceğini hissetti.

Elena, "Dans etmek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Aynı anda *Ateşle oynuyorum,* diye düşündü, *anlamadığım bir şeyle oynuyorum.* Ve korktuğunu anladı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Sanki o yeşil gözler, içinde çok derinlere gizlenmiş bir parçasıyla konuşuyordu ve o parçası ona 'tehlikede olduğunu' haykırıyordu. Uygarlıktan daha eski bir dürtü ona kaçmasını, oradan uzaklaşmasını söylüyordu.

Kıpırdamadı.

BBUURRCCUU

Sevgili dostum ve kız kardeşim Judy'ye,

Anne Smith, Peggy Bokulic, Anne Marie Smith ve Laura Penny'ye Virginia hakkında bilgileri; Jack ve Sue Check'e folklor bilgileri için çok teşekkürler.

İÇİNDEKİLER

BBUURRCCUU

BBUURRCCUU

4 Eylül

Sevgili Günlük,

~~*Bugün korkunç bir şey olacak.*~~

Bunu neden yazdığımı bilmiyorum. Delice. Üzgün olmam için hiçbir neden yok. Aksine, mutlu olmak için her türlü nedenim var. Ama...

Ama burada, sabahın beş buçuğunda ayaktayım ve korkuyorum. Kendime bunun sadece Fransa'yla buradaki zaman farkından kaynaklanan bir karışıklık olduğunu söyleyip duruyorum. Ama neden bu kadar korktuğumu açıklayamıyorum. Kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Evvelki gün, Judith Hala ve Margaret'la birlikte havaalanından dönerken içimde tuhaf bir duygu vardı. Sokağımıza girdiğimizde aniden şöyle düşündüm: "Annemle ba-

bam bizi evde bekliyor. Eminim, ön verandada duruyor ya da oturma odasındaki pencerelerden bakıyorlar. Beni çok özlemiş olmalılar."

Biliyorum, kulağa delice geliyor.

Ama evi ve boş verandayı gördüğümde bile aynı şeyi hissediyordum. Basamakları tırmanıp kapıyı zorladım ve tokmağı vurdum. Judith Hala kapıyı anahtarıyla açtığında içeri daldım ve koridorda durup dinleyerek annemin merdivenden inmesini veya babamın yukarıdan seslenmesini bekledim.

Tam o sırada Judith Hala bavulunu gürültüyle yere bıraktı ve derin bir iç çekerek "Nihayet evdeyiz," dedi. Margaret güldü. O anda, hayatımda duyduğum en berbat duygu benliğimi kapladı. Kendimi hiç o kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Evdeyim. Evindeyim. O zaman neden bu bir yalan gibi geliyor?

Burada, Fell's Church'te doğdum. Burayı daima evim bildim. Daima. Burası her zamanki yatak odam. Zemindeki ahşap döşeme üzerinde, beşinci sınıftayken Caroline'la birlikte sigara içmeye çalıştığımız ve neredeyse boğulduğumuz zamandan kalma yanık izleri var. Pencereden dışarı baktığımda, Matt ve diğerlerinin iki yıl önce doğum günümde pijama partisi için eve girerken tırmandığı ağacı görüyorum. Bu benim yatağım, bu benim sandalyem, bu benim şifonyerim.

Ama şu anda her şey bana yabancı görünüyor. Sanki buraya ait değilmişim gibi. Buraya uymayan benim. En kötüsü de, ait olduğum bir yer olduğunu hissediyorum ama neresi olduğunu bilemiyorum.

Dün okuldaki oryantasyona gidemeyecek kadar yorgundum. Ders programımı benim için Meredith aldı. Canım onunla telefonda konuşmak bile istemedi. Judith Hala arayan herkese uçak yolculuğu yüzünden sersemlediğimi ve uyuduğumu söyledi. Fakat akşam yemeğinde, yüzünde komik bir ifadeyle beni izledi.

Bugün kalabalıkla karşılaşmak zorundayım. Okuldan önce otoparkta buluşacağız. Bu yüzden mi korkuyorum? Onlardan mı korkuyorum?

Elena Gilbert yazmayı bıraktı. Yazdığı son satıra baktı ve kalemi, mavi kadife ciltli defterin üzerinde havada hareketsiz dururken başını iki yana salladı. Sonra ani bir hareketle başını kaldırdı ve kalemle defteri büyük pencereye fırlattı. İkisi de camdan sekti ve pencerenin önündeki koltuğa düştü.

Tüm bunlar son derece gülünçtü.

Elena Gilbert ne zamandan beri insanlarla karşılaşmaktan korkuyordu? Ne zamandan beri *herhangi bir şeyden* korkuyordu? Ayağa kalktı ve öfkeli bir tavırla kırmızı ipek kimonosunu sırtına geçirdi. Şifonyerin üzerindeki gösterişli Viktoryen tarzı aynaya bakmamıştı bile. Ne göreceğini bili-

yordu. Soğuk görünüşlü, incecik, sarışın bir lise son sınıf öğrencisi. Moda ikonu. Her delikanlının birlikte olmak istediği, her genç kızın onun gibi olmayı hayal ettiği Elena Gilbert. Fakat şu anda, her zamankinin aksine, suratını asmış ve dudaklarını büzmüştü.

Sıcak bir banyo ve bir fincan kahve beni sakinleştirir, diye düşündü. Her sabahki hazırlıklar, duş alıp giyinmek onu biraz yatıştırdı. Paris'ten aldığı yeni kıyafetleri gözden geçirdikten sonra, nihayet açık gül rengi bir tişört ve beyaz bir şort seçmişti. Bu kıyafetle meyveli dondurmaya benziyordu. *İştah açıcı,* diye düşündü ve aynada içten içe gülümseyen bir kızın aksini gördü. Az önceki korkularını unutuverdi.

"Elena! Neredesin? Okula geç kalacaksın!" Ses, alt kattan geliyordu.

Elena bir eliyle ipek gibi saçlarını son kez taradı ve koyu kırmızı bir kurdeleyle atkuyruğu yaptı. Sonra sırt çantasını kapıp merdivenden aşağı koştu.

Dört yaşındaki Margaret mutfak masasında kahvaltılık gevreğini yiyordu ve Judith Hala da ocağı yakmakla meşguldü. Judith Hala her zaman biraz telaşlı görünen kadınlardandı. İnce, yumuşak bir yüzü vardı ve saçlarını dağınık bir şekilde arkaya atardı. Elena, halasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Herkese günaydın. Kahvaltıya kalamayacağım için üzgünüm."

"Ama Elena, bir şey yemeden çıkıp gidemezsin. Proteine ihtiyacın var..."

"Okula giderken çörek alırım," dedi Elena. Margaret'ın başına bir öpücük kondurdu ve gitmek için döndü.

"Ama Elena..."

"Okuldan sonra Bonnie veya Meredith'le eve giderim herhalde, bu yüzden beni akşam yemeğine de beklemeyin. Hoşçakalın!"

"Elena..."

Elena çoktan ön kapıya ulaşmıştı bile. Judith Hala'nın itirazlarına aldırmadan kapıyı arkasından kapadı ve verandaya çıktı.

Birden durdu.

Sabah hissettiği bütün kötü duygular geri dönmüştü. Endişe... Korku... Korkunç bir şey olacağı hissi.

Maple Caddesi bomboştu. Yüksek Viktoryen evler tuhaf ve sessiz görünüyordu. Terkedilmiş film setlerindeki evler gibi. İçlerinde sanki insanlar değil de kendisini izleyen tuhaf şeyler yaşıyordu.

Evet, işte buydu, bir şey onu izliyordu. Gökyüzü mavi değil, ters çevrilmiş dev bir cam kase gibi bulanık ve karanlıktı. Hava boğucuydu ve Elena birilerinin kendisini izlediğinden emindi.

Evin önündeki yaşlı ayva ağacının dalları arasındaki karanlık bir şey dikkatini çekti.

Bu bir kargaydı ve sarımsı yaprakların arasında hiç hareket etmeden duruyordu. Elena'yı izleyen şey oydu.

Elena kendine bunun gülünç bir şey olduğunu hatırlatmaya çalıştı ama her nasılsa gerçeği *biliyordu*. Bu şimdiye dek gördüğü en iri kargaydı. Siyah tüylerinin arasında gökkuşağı renkleri parlayan, şişman ve muhteşem bir hayvandı. Bütün detayları açıkça görülüyordu. Açgözlü koyu renk pençeler, keskin gaga, parlayan siyah gözler.

O kadar hareketsizdi ki sanki gerçek bir kuş değil de balmumundan yapılmış bir kuş maketi gibiydi. Karga ona bakarken Elena bütün vücudunu bir sıcaklık dalgasının yaladığını, boğazının ve yanaklarının kızardığını hissetti. Çünkü hayvan... Ona bakıyordu! Üzerinde bikini veya dekolte bir bluz varken erkeklerin baktığı gibi. Sanki gözleriyle onu soyuyor gibi.

Ne yaptığını anlayamadan sırt çantasını bıraktı ve araba yolundan bir taş aldı. "Defol buradan!" diye bağırdı. Sesinin öfkeyle titrediğini duydu. "Hadi! Defol!" Sonra elindeki taşı fırlattı.

Yaprakların arasında bir patlama oldu ama karga hiç zarar görmeden havalanarak yükseldi. Kanatları dev gibiydi ve bir karga sürüsü kadar gürültü yapıyordu. Hayvan onun üzerine pike yaparak kanatlarının rüzgarıyla saçlarını yalayıp geçerken Elena aniden paniğe kapılıp yere çömeldi.

Ama hayvan tekrar yükseldi ve kağıt beyazı gökyüzünde siyah siluetiyle bir daire çizdi. Sonra sert bir haykırışla ormana yöneldi.

Elena yavaşça doğrularak etrafına bakındı. Az önce yaptığı şeye inanamıyordu. Ama kuş gittikten sonra, şimdi gökyüzü yine normal görünüyordu. Hafif bir esinti yaprakları oynattı ve Elena derin bir nefes aldı. Sokağın aşağısında bir kapı açıldı ve birkaç çocuk gülerek dışarı çıktı.

Elena onlara gülümsedikten sonra rahatlayarak bir nefes daha aldı. Nasıl bu kadar saçmalayabilmişti? Umut dolu güzel bir gündü ve kötü bir şey olmayacaktı.

Kötü bir şey olmayacaktı, okula geç kalması dışında. Herkes onu otoparkta bekliyor olacaktı.

Onlara bir röntgenciye taş atmak için durduğunu söyleyebilirsin, diye düşündü gülmemek için kendini zor tutarak. İşte bu, onlara üzerinde düşünecekleri bir şey verirdi.

Ayva ağacına tekrar bakmaya gerek duymadan, elinden geldiğince hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Karga, devasa meşe ağacının üzerinden hızla geçerken Stefan'ın başı refleksle kalktı. Sadece bir kuş olduğunu görünce rahatladı.

Bakışları elindeki gevşek ve beyaz bedene kaydığında, yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. Bu kadar aç olduğunu bilseydi tavşandan daha büyük bir şey avlardı. Onu asıl

korkutan da buydu. Açlığının ne kadar güçlü olduğunu ve kendini doyurmak için ne yapması gerektiğini asla bilememek. Bu kez sadece bir tavşan öldürdüğü için şanslıydı.

Yaşlı meşe ağaçlarının altında ayakta duruyor, güneş ışığı yaprakların arasından süzülerek kıvırcık saçlarını aydınlatıyordu. Kot pantolonu ve tişörtüyle Stefan Salvatore kesinlikle sıradan bir lise öğrencisine benziyordu.

Ama öyle değildi.

Ormanın derinliklerine, kimsenin kendisini göremeyeceği bu yere, karnını doyurmaya gelmişti. Damaklarını ve dudaklarını dikkatle yalayarak üzerlerinde bir iz kalmamasına çalıştı. Riske girmek istemiyordu. Yaşadığı bu saçmalık zaten yeterince zordu.

Bir an için her şeyden vazgeçip vazgeçmemesi gerektiğini bir kez daha düşündü. Belki de İtalya'ya geri dönmeli, orada saklanmaya devam etmeliydi. Gün ışığı dünyasına geri dönebileceğini düşünmesine neden olan neydi ki?

Ama gölgelerin arasında yaşamaktan bıkmıştı. Karanlıktan ve o karanlıkta yaşayan şeylerden bıkmıştı. Daha da önemlisi, yalnız olmaktan bıkmıştı.

Fell's Church'ü neden seçtiğini bilmiyordu. Ona kıyasla genç bir kasabaydı. En eski binalar bile sadece yüz elli yaşındaydı. Ama anılar ve İçsavaş'ın hayaletleri, burada hala canlıydı, tıpkı süpermarketler ve fastfood restoranlar gibi.

Stefan geçmişe saygı duyardı. Fell's Church halkını sevebileceğini düşünmüştü. Belki de -sadece belki- aralarında kendine bir yer bulabilirdi.

Elbette asla tamamen kabul edilmeyecekti. Bunu düşününce dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Böyle bir şeyi umut etmemesi gerektiğini biliyordu. Tamamen kendini ait hissedeceği, gerçekten kendi olabileceği bir yer asla olmayacaktı.

Tabii gölgelere ait olmayı tercih etmediği sürece.

Bu düşünceyi zihninden attı. Karanlıktan vazgeçmiş, gölgeleri arkasında bırakmıştı. Bütün bu yıllar boyunca saklanmıştı ve bugün her şeye yeniden başlıyordu.

Stefan tavşanı hala elinde tuttuğunu farketti. Hayvanın ölü bedenini kararmış, kuru meşe yapraklarından zemine nazikçe bıraktı. Uzaklarda, insan kulağının duyamayacağı kadar uzak bir mesafede, bir tilkinin sesini seçti.

Gel bakalım avcı kardeş, diye düşündü hüzünlü bir tavırla. *Kahvaltın seni bekliyor.*

Ceketini omzuna atarken daha önce kendisini rahatsız eden kargayı tekrar gördü. Hayvan meşe ağacının bir dalına konmuştu ve sanki onu izliyordu. Bunda bir terslik vardı.

Düşüncelerini hayvana yönelterek incelemek istedi ama kendini durdurdu. *Verdiğin sözü unutma,* diye düşündü. *Gerçekten gerekmedikçe Güçler'i kullanmayacak-*

sın. Başka hiçbir seçeneğin kalmayıncaya kadar, bunu yapmayacaksın.

Kuru yaprakların ve dalların arasında neredeyse hiç ses çıkarmadan ilerleyerek ormanın kenarına yaklaştı. Arabasını oraya park etmişti. Tekrar arkasına baktığında, karganın daldan havalanıp tavşanın yanına indiği gördü.

Kanatlarını, beyaz tüylü cesedin üzerine açışında bir tuhaflık vardı. Stefan'ın boğazında bir şeyler düğümlendi ve bir an geri dönüp kuşu kovalamayı düşündü. Ama onun da, en az tilki kadar beslenmeye hakkı vardı.

Kendisinden daha da fazla.

Kuşla tekrar karşılaşırsa zihnine bir göz atacaktı. Ama şimdilik bakışlarını hayvandan kaçırdı ve asık bir yüzle ağaçların arasından yürümeye devam etti. Robert E. Lee Lisesi'ndeki ilk gününde okula geç kalmak istemiyordu.

Lisenin otoparkına girdiği anda Elena'nın etrafını sardılar. Haziran sonundan beri görmediği herkes oradaydı. Onunla yakın görünüp biraz popülerlik kazanmaya çalışan birkaç kişi de gelmişti. Elena, kendi grubundakilerle tek tek kucaklaştı.

Caroline en az iki santim uzamıştı ve her zamankinden daha ince ve daha bir *Vogue* modeli gibi görünüyordu. Elena'yı soğuk karşıladı ve yeşil gözlerini bir kedi gibi kısarak geri çekildi.

Bonnie hiç uzamamıştı ve kollarını Elena'nın boynuna atarken kıvırcık kızıl saçları neredeyse Elena'nın çenesine bile uzanamamıştı. *Bir dakika, kıvırcık mı?* diye düşündü Elena. Ufak tefek kızı geri itti.

"Bonnie! Saçlarına ne yaptın sen?"

"Hoşuna gitti mi? Sanırım beni daha uzun gösteriyor." Bonnie zaten kabarık olan buklelerini daha da kabartarak gülümserken kahverengi gözleri heyecanla parladı ve kalp biçimindeki küçük yüzü aydınlandı.

Elena devam etti. "Meredith, hiç değişmemişsin."

Bu kucaklaşma her iki taraf için de aynı ölçüde sıcaktı. Meredith'e bakarken bu uzun boylu kızı diğer herkesten daha çok özlediğini düşündü. Meredith asla makyaj yapmazdı. Zeytin rengi mükemmel bir teni, kalın simsiyah kirpikleri vardı, dolayısıyla makyaja ihtiyacı yoktu. Şimdi zarif kaşlarından birini kaldırmış, Elena'yı baştan aşağı süzüyordu.

"Eh, saçların güneşte iki ton daha açılmış... Ama bronz ten nerede? Fransız Rivierası'nda güneşin tadını çıkardığını sanıyordum."

"Benim asla bronzlaşmadığımı bilirsin." Elena kendini incelemek için ellerini havaya kaldırdı. Teni porselen gibi pürüzsüzdü, Bonnie'ninki kadar açık ve şeffaf görünüyordu.

"Bir dakika, bu bana bir şey hatırlattı," diye araya girdi Bonnie, Elena'nın bir elini tutarak. "Bu yaz kuzenimden ne öğrendiğimi tahmin et." Başka birinin konuşmasına fırsat vermeden hemen gururla açıkladı. "El falı bakmayı öğrendim!"

Bazıları homurdandı, diğerleri güldü.

"İstediğiniz kadar gülün," dedi Bonnie hiç rahatsız olmadan. "Kuzenim bana bir psişik olduğumu söyledi. Şimdi, bir bakalım..." Elena'nın avucuna baktı.

"Acele et, yoksa geç kalacağız," dedi Elena biraz sabırsızlanarak.

"Tamam. Şimdi, bu senin yaşam çizgin. Yoksa kalp çizgin miydi?" Kalabalıkta birileri kıkırdadı. "Sessizlik! Güce ulaşıyorum. Görüyorum... Görüyorum..." Aniden, bir şeyden irkilmiş gibi Bonnie'nin yüzü sarardı. Kahverengi gözleri iri iri açıldı ama artık Elena'nın eline bakmıyordu. Sanki elinin *içinden* diğer tarafa, korkutucu bir şeye bakıyormuş gibiydi.

"Uzun boylu, esmer bir yabancıyla karşılaşacaksın," diye mırıldandı Meredith. Birileri kahkahalarla güldü.

"Esmer, evet. Yabancı... Ama uzun boylu değil." Bonnie'nin sesi boğuk ve uzaktan geliyordu.

"Ancak," diye devam etti bir an sonra, şaşkın bir ifadeyle, "bir zamanlar uzunmuş." İri kahverengi gözleri şaşkınlıkla Elena'nınkilere dikildi. "Ama bu imkansız... Değil mi?" Elena'nın elini neredeyse iter gibi bıraktı. "Daha fazlasını görmek istemiyorum."

"Pekala, gösteri bitti. Hadi gidelim," dedi Elena biraz sinirlenerek. Psişik numaraların, sadece numara olduğunu biliyordu. O zaman neden rahatsız olacaktı ki? Daha o sabah kendini korkudan öldürdüğü için mi?

Kızlar okul binasına yöneldiklerinde, çok iyi ayarlanmış bir motorun sesi hepsini olduğu yerde durmaya zorladı.

"Ah, işte," dedi Caroline sese dönerek. "Araba buna denir."

"Bir Porsche," diye düzeltti Meredith.

Pırıl pırıl ve simsiyah bir Porsche 911 Turbo otoparka girmiş, avının izini süren bir panter gibi yavaşça yer arıyordu.

Araba durduğunda kapı açıldı ve sürücüsünü gördüler.

"Ah Tanrım," diye fısıldadı Caroline.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi Bonnie heyecanla.

Durduğu yerden, Elena yağsız ve atletik bir vücut görebiliyordu. Geceleri muhtemelen zorlukla çıkarabildiği daracık ve rengi solmuş bir kot pantolon, daracık bir tişört ve sıra dışı kesimli bir deri mont giymişti çocuk. Saçları dalgalı ve koyu renkti.

Ama uzun boylu değildi. Orta boylu biriydi.

Elena hayranlıkla nefesini üfledi.

"Bu maskeli adam da kim?" diye sordu Meredith. Bu tarif doğruydu, çünkü koyu renk güneş gözlükleri çocuğun gözlerini bir maske gibi tamamen gizliyordu.

"Ah, şu maskeli *yabancı*," dedi biri. Etraftan kahkahalar yükseldi.

"Şu montu gördünüz mü? İtalyan olmalı."

"Nereden biliyorsun? Sen hayatın boyunca New York'un dışına bile çıkmadın ki!"

"Elena'nın yüzünde yine o avcı ifadesi var."

"Kısa-Esmer-ve-Yakışıklı, dikkatli olsa iyi olur."

"Kısa boylu değil, mükemmel biri."

Bu gevezeliklerin arasında aniden Caroline'in sesi duyuldu. "Ah, hadi Elena. Zaten Matt'le birliktesin. Daha ne istiyorsun? İkisiyle, biriyle yapamayacağın neyi yapabilirsin?"

"Aynı şeyi, sadece daha uzun sürer," dedi Meredith. Grup yine kahkahalara boğuldu.

Çocuk, arabasının kapılarını kilitledi ve okula doğru yürümeye başladı. Elena doğal bir tavırla onun arkasından giderken diğer kızlar da hemen ardından izliyordu. Elena bir an için huzursuz oldu. Peşinde bu grup olmadan bir yere gidemez miydi? Ama Meredith'le göz göze geldi ve kendini tutamayarak gülümsedi.

"*Noblesse oblige*," dedi Meredith kısık sesle.

"Ne?"

"Okulun kraliçesi olacaksan, maiyetine de katlanmak zorundasın."

Binaya girerlerken Elena bu söz üzerine kaşlarını çattı. Önlerinde uzun bir koridor uzanıyordu ve kot pantolonlu, deri montlu çocuk, ilerideki ofisin kapısında gözden kaybolmak üzereydi. Elena ofise doğru yürürken adımlarını yavaşlattı ve kapının yanındaki mantar bildiri panosuna bakmak için durdu. Burada büyük bir pencere vardı ve bütün ofis görünüyordu.

Diğer kızlar kendilerini gizlemeye gerek duymadan pencereden içeri bakarak gülüştü.

"Güzel bir arka görünüş."

"Bu kesinlikle bir Armani mont."

"Sizce başka bir eyaletten mi?"

Elena, çocuğun adını duyabilmek için kulak kabarttı. Ortada bir sorun var gibiydi. Öğrenci kabul sorumlusu Bayan Clarke bir listeye baktı ve başını iki yana salladı. Çocuk bir şey söyledi ve Bayan Clarke ellerini iki yana açarak 'Ne diyebilirim ki?' gibi bir hareket yaptı. Parmağıyla bir listeyi taradıktan sonra tekrar başını iki yana salladı. Çocuk ofisten çıkmak için dönmek üzereydi, sonra aniden tekrar kadına döndü. Bayan Clarke ona baktığında yüz ifadesi değişti.

Çocuk şimdi güneş gözlüğünü çıkarıp eline almıştı. Bayan Clarke bir şeyden irkilmiş gibiydi. Elena kadının birkaç kez gözlerini kırpıştırdığını gördü. Konuşmaya çalışır gibi, dudakları açılıp kapandı.

Elena çocuğun başının arkasından fazlasını görebilmeyi dilerdi. Bayan Clarke şimdi dalgın bir ifadeyle kağıt tomarlarını tarıyordu. Sonunda bir form buldu ve üzerine bir şeyler yazdıktan sonra çevirip çocuğa doğru itti.

Çocuk forma bir şeyler yazdı. Muhtemelen sadece imza atmıştı, çünkü kısa sürmüştü. Sonra kağıdı geri verdi. Bayan Clarke forma bir saniye baktıktan sonra başka bir kağıt tomarını karıştırdı ve sonunda ders programına benzeyen bir şey uzattı. Çocuk kağıdı alırken teşekkür anlamında başıyla

onayladı ve çıkmak için dönerken Bayan Clarke bakışlarını ondan ayıramadı.

Elena şimdi gerçekten meraklanmıştı. Burada neler oluyordu? Bu yabancının yüzü neye benziyordu? Ama ofisten çıktığında çocuğun gözünde yine gözlük vardı. Elena hayal kırıklığına uğramıştı.

Kapıda bir anlığına duraksadığında, çocuğun yüzünün geri kalanını görebildi. Siyah kıvırcık saçların çerçevelediği yüz öylesine güzeldi ki, ancak antika bir Roma parasının veya madalyonunun üzerinden fırlamış olabilirdi. Çıkık elmacık kemikleri, klasik düz bir burun... *Ve geceleri seni uyanık tutacak dudaklar*, diye düşündü Elena. Üst dudağı son derece biçimli ve baştan çıkarıcıydı. Biri bir düğmeye basmış gibi, koridordaki kızların gülüşleri aniden kesilmişti.

Çoğu şimdi kafasını çeviriyor, çocuktan başka yerlere bakıyordu. Elena pencerenin yanında durmaya devam etti, bu arada başını hafifçe arkaya atıp kurdelesini tek bir hareketle çözerek saçlarını omuzlarından aşağı bıraktı.

Çocuk hiçbir yere bakmadan koridorda uzaklaştı. İşitme mesafesinin dışına çıktığında, kızlar fısıldaşmaya ve iç çekmeye başladı.

Elena hiçbirini duymadı.

Çocuk ona bir bakış bile atmadan önünden geçip gitmişti.

Ders zilinin çaldığını duydu. Meredith, Elena'nın kolunu çekiştirdi.

"Ne?"

"İşte ders programın dedim. Şu anda ikinci kattaki trigonometri sınıfına gitmemiz gerekiyor. Hadi!"

Elena, Meredith'in kendisini sürüklemesine izin verdi ve birlikte koridordan geçip merdivenlerden çıkarak bir sınıfa girdiler. Hiç düşünmeden boş bir sıraya oturdu ve bakışlarını sınıfın ön tarafındaki öğretmene dikti. Henüz yaşadığı şokun etkisinden sıyrılamamıştı.

Çocuk, yanından geçip gitmişti. Bir kez bile ona bakmamıştı. Bir çocuğun bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordu bile. Hepsi en azından bir bakış atardı. Bazıları ıslık çalardı. Bazıları konuşmak için dururdu. Bazıları da sadece durup bakardı.

Elena bunların hepsinden hoşlanırdı.

Sonuçta erkeklerden daha önemli ne vardı ki? Onlar, ne kadar popüler ve ne kadar güzel olduğunun kanıtıydı. Başka şeylerde de işe yararlardı. Bazen heyecan verici olurlardı ama genellikle uzun sürmezdi. Bazen de başından itibaren sıkıcı olurlardı.

Ama çoğu, yavru köpek gibiydi. Hadlerini bildikleri sürece sevilebilir ama kolayca da gözden çıkarılabilirlerdi de. Çok azı bundan öteye geçip gerçek arkadaş olabilirdi. Matt gibi.

Ah, Matt. Geçen yıl aradığı kişinin o olmasını ummuş, onunla daha fazlasını hissedeceğini düşünmüştü. Onunla, birini fethetmenin zaferinden ve yeni avını diğer kızlara sergilemenin gururundan fazlasını yaşamayı dilemişti. Ve Matt'e karşı gerçekten de güçlü bir şefkat duymuştu. Ama yaz boyunca, üzerinde düşündüğünde, onu sadece bir kuzen veya bir kardeş gibi gördüğünü anlamıştı.

Bayan Halpen öğrencilere trigonometri kitaplarını dağıtıyordu. Elena hiç düşünmeden kendisininkini aldı ve hala düşüncelere dalmış halde kitabın içine adını yazdı.

Matt'i tanıdığı diğer çocuklardan daha çok sevmişti ve bu yüzden ona ilişkilerinin bittiğini yüz yüze açıklaması gerekiyordu.

Bunu ona bir mektupla söyleyememişti. Şimdi de nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Çocuğun tantana koparacağından filan korkmuyordu. Sadece anlamayacağını düşünüyordu. Aslında kendisi de anlamıyordu.

Sanki daima bir şeye... Uzanıyormuş gibiydi. Ama tam elde ettiğini sandığında, orada olmadığını görüyordu. Matt'le ve diğer tüm çocuklarla hep aynı şey olmuştu.

Sonra her şeye yeniden başlaması gerekiyordu. Neyse ki daima yeni malzeme bulabiliyordu. Hiçbir çocuk ona direnememişti ve hiçbir çocuk ona aldırmazlık edememişti. Şimdiye kadar.

Şimdiye kadar. Koridordaki o anı hatırlayınca, Elena elindeki kalemi sıkıca kavradığını farketti. Çocuğun o şekilde geçip gittiğine hala inanamıyordu.

Zil çaldı ve herkes sınıftan dışarı fırladı. Fakat Elena kapıda duraksadı. Dudağını ısırarak koridorda yürüyen öğrencilere baktı ve otoparkta takılanlardan birini gördü.

"Frances! Buraya gel."

Frances yüzü aydınlanarak hevesle geldi.

"Dinle Frances, bu sabahki çocuğu hatırlıyor musun?"

"Porsche'si ve... Acayip bir cazibesi olan mı? Nasıl unutabilirim ki?"

"Onun ders programını istiyorum. Eğer alabilirsen ofisten al ya da gerekiyorsa ondan bir kopyasını iste. Ama bana ders programını getir!"

Frances bir an şaşkınlıkla Elena'ya baktıktan sonra sırıtarak başıyla onayladı. "Tamam Elena. Denerim. Alabilirsem, öğle yemeğinde görüşürüz."

"Teşekkürler." Elena kızın arkasından baktı.

"Biliyor musun, sen gerçekten delisin," dedi Meredith, Elena'nın kulağına fısıldayarak.

"Bazen biraz ipleri çekiştiremeyeceksen, okulun kraliçesi olmanın ne anlamı var?" diye karşılık verdi Elena sakince. "Şimdi nereye gidiyorum?"

"Sosyal Bilgiler. Al, kendin bak." Meredith ders programını ona uzattı. "Benim kimya sınıfına gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Sabahın geri kalanı bulanık geçti. Elena yeni öğrenciyi bir kez daha görmeyi umuyordu ama sınıflarından hiçbirine girmemişti. Matt'le bir derste karşılaşmışlardı ve mavi gözleriyle kendisine gülümseyerek baktığında, Elena'nın içi sızlamıştı.

Öğle yemeği zili çaldığında, kantine doğru giderken etraftan onu selamlayanlara karşılık verdi. Caroline dışarıdaydı. Çenesini kaldırmış, omuzlarını geri atmış, bir duvara yaslanmıştı. Elena'nın yaklaştığını gördüklerinde, onunla konuşan iki çocuk sessizleşerek birbirini dürttü.

"Selam," dedi Elena çocuklardan birine. Caroline'a döndü. "Yemeğe geliyor musun?"

Caroline yeşil gözleriyle Elena'ya şöyle bir bakış attıktan sonra, parlak kumral saçlarını yüzünden çekti. "Ne? *Kraliyet masasında* mı?" diye sordu.

Elena şaşırmıştı. Caroline'la anaokulundan beri arkadaşlardı ve daima birbirleriyle dostça rekabet ederlerdi. Ama son zamanlarda Caroline'a bir şeyler olmuştu. Rekabeti giderek daha ciddiye almaya başlamıştı. Şimdi de Elena, kızın sesindeki sertliğe şaşırmıştı.

"Şey, senin de sıradan halktan olduğun söylenemez," dedi neşeyle.

"Ah, bu konuda çok haklısın," dedi Caroline yüzünü tamamen Elena'ya dönerek. Kedilerinkini hatırlatan o yeşil gözlerini kısmıştı ve Elena orada gördüğü düşmanlıkla sarsıldı. İki çocuk huzursuzca gülümseyerek uzaklaştı.

Caroline farketmemiş gibiydi. "Bu yaz sen tatildeyken çok şey değişti Elena," diye devam etti Caroline. "Ve belki de tahttaki zamanın dolmak üzere olabilir."

Elena kızarmıştı, bunu hissedebiliyordu. Sesinin titremesini bastırmaya çalıştı. "Belki," dedi. "Ama senin yerinde olsaydım, kendime bir asa almak için acele etmezdim Caroline." Döndü ve kantine girdi.

Meredith, Bonnie ve yanlarında Frances'ı görünce rahatladı. Elena yemeğini seçerken yanaklarının soğuduğunu hissetti ve onlara katılmak için yürüdü. Caroline'ın kendisini üzmesine izin vermeyecekti. Hatta Caroline'ı hiç düşünmeyecekti.

"Aldım," dedi Frances, Elena otururken ona bir kağıt parçasını uzatarak.

"Bende de iyi şeyler var," dedi Bonnie. "Elena, şunu dinle. Çocuk biyoloji sınıfımda ve tam karşısında oturuyorum. Adı Stefan, Stefan Salvatore. İtalya'dan gelmiş ve kasabanın dışındaki Bayan Flowers'ın pansiyonunda kalıyor." İçini çekti. "Çok romantik biri. Caroline kitaplarını düşürdü ve çocuk kitapları yerden alıp ona verdi."

Elena yüzünü buruşturdu. "Caroline hep sakarın tekidir zaten. Başka?"

"Hepsi bu kadar. Caroline'la konuşmadı. Çok gizemli biri. Bayan Endicott, biyoloji öğretmeni, ondan gözlüğünü çıkarmasını istedi ama çıkarmadı. Tıbbi bir durumu olduğunu söyledi."

"Ne tür bir durummuş bu?"

"Bilmiyorum. Belki de ölümcüldür ve günleri sayılıdır. Çok romantik olmaz mıydı?"

"Ah, çok!" dedi Meredith.

Elena dudağını ısırarak Frances'ın getirdiği kağıda baktı. "Bugün son derste, Avrupa Tarihi sınıfımda. O derse giren başka kim var?"

"Ben giriyorum," dedi Bonnie. "Sanırım Caroline da giriyor. Ah, Matt de giriyor olabilir. Dün Bay Tanner'la çalışacak olmanın onun için büyük bir şans olduğunu söylüyordu."

Harika, diye düşündü Elena çatalını patates püresine daldırırken. Son ders çok ilginç olacak gibi görünüyordu.

Stefan, okul günü bitmek üzere olduğu için memnundu. Bu kalabalık sınıflardan ve koridorlardan bir an evvel çıkmak istiyordu.

Çok fazla zihin vardı. Çok fazla düşünce kalıbının baskısı, etrafını saran çok fazla zihinsel ses... Başı dönüyordu. İnsanların arasına karışmayalı, bu kadar çok insanla aynı ortamda bulunmayalı yıllar olmuştu.

Tüm diğerlerinin arasında özellikle bir zihin sivriliyordu. Okul binasındaki ana koridorda kendisini izleyen kızlardan biriydi. Nasıl göründüğünü bilmiyordu ama kişiliği çok güçlüydü. Onunla tekrar karşılaştıklarında, onu tanıyacağından emindi.

En azından şimdiye kadar bu saçmalığın birinci gününe katlanabilmişti. Güçler'i sadece iki kez ve yerini iyi seçerek kullanmıştı. Ama yorulmuştu ve açıkçası çok açtı. Tavşan kesinlikle yetmemişti.

Bunun için daha sonra endişelenecekti. Gireceği son dersin sınıfını buldu ve girip oturdu. Hemen o anda da o zihnin varlığını tekrar hissetti.

Bilincinin kenarında parlıyordu, yumuşak ama güçlü, altın gibi bir ışık. Bu defa kızın yerini de tespit edebilmişti. Tam önünde oturuyordu.

Bunu düşünürken kız döndü ve Stefan onun yüzünü gördü. Birden korkuyla ve şaşkınlıkla yutkundu.

Katherine! Ama tabii ki o olamazdı. Katherine ölmüştü. Bunu kimse ondan daha iyi bilemezdi.

Yine de benzerlik çarpıcıydı. Işık gibi akan altın rengi saçlar. Kendisine daima kuğuları veya kaymaktaşlarını hatırlatan o bembeyaz ten ve hafif pembe elmacık kemikleri. Ve o gözler... Katherine'in gözleri daha önce hiç görmediği bir renkteydi, gök mavisinden daha koyu, ince tacını süsleyen lapis lazuli taşlar gibi yoğun. Bu kız da aynı gözlere sahipti.

Ve gülümserken doğruca kendi gözlerine bakıyordu.

Hemen bakışlarını indirdi. Kesinlikle Katherine'i düşünmek istemiyordu. Kendisine onu hatırlatan bu kıza bakmak ve onun varlığını daha fazla hissetmek istemiyordu.

Bakışlarını önündeki masadan kaldırmadan zihnini olabildiğince kapamaya çalıştı. Sonunda, yavaşça, kız tekrar önüne döndü.

Kız incinmişti. Ördüğü zihinsel duvardan bile bunu hissedebiliyordu. Stefan umursamadı. Aslında buna sevinmişti. Böylece kızın kendisinden uzak durmasını umuyordu. Dahası, kıza karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Otururken kendine bunları söyleyip duruyor, öğretmenin sesini duymuyordu bile. Ama burnuna belli belirsiz bir parfüm kokusu geliyordu. *Menekşe*, diye düşündü. Kızın ince ve beyaz boynu kitabın üzerine eğilmiş, sarı saçları iki yanına sarkmıştı.

Dişlerinin kamaştığını farkedince kendine öfkelendi. Bu şehvetti. Açlıktı. Ama teslim olmayacaktı.

Öğretmen gelincik gibi sınıfta dolaşıyor, sorular soruyordu. Stefan tüm dikkatini adama vermeye çalıştı. Önce şaşırdı, çünkü öğrencilerin hiçbiri cevapları bilmemesine rağmen adam birbiri ardına sorular sormaya devam ediyordu. Sonra öğretmenin amacının tam da bu olduğunu anladı. Öğrencileri, bilmedikleri şeylerle utandırmaya çalışıyordu.

O sırada, kızıl kıvırcık saçları ve kalp biçimli yüzü olan başka bir kurban bulmuştu. Öğretmen onu sorularla hırpalarken Stefan durumu hoşnutsuzlukla izledi. Öğretmen başını çevirip bütün sınıfa seslenirken kız utanmış görünüyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kendinizi çok iyi sanıyorsunuz. Son sınıfsınız, mezun olmaya hazırsınız. Size şu kadarını söyleyeyim. Bazılarınız anaokulundan mezun olmaya bile hazır değil. Bunun gibi!" Öğretmen kızıl saçlı kızı işaret etti. "Fransız Devrimi'yle ilgili hiçbir fikri yok. Marie Antoinette'in bir sessiz film yıldızı olduğunu sanıyor."

Stefan'ın etrafındaki bütün öğrenciler huzursuzca kıpırdandı. Zihinlerindeki kırgınlığı ve aşağılanmayı hissedebiliyordu. Ve korkuyu. Çocukların birçoğu öğretmenden daha uzun olmasına rağmen bu ufak tefek, zayıf adamdan korkuyordu.

"Pekala, başka bir dönemi deneyelim." Öğretmen sorguladığı kıza geri döndü. "Rönesans döneminde..." Birden sustu. "Rönesans'ın ne olduğunu biliyorsun, değil mi? 13. ve 14. yüzyıllar arasında, Avrupa'nın antik Yunan ve Roma'nın muhteşem fikirlerini yeniden keşfettiği dönemden sözediyorum. Avrupa'nın en büyük sanatçılarından ve düşünürlerinden birçoğunun yetiştiği dönemden." Kız şaşkın bir tavırla başıyla onayladığında, adam devam etti. "Rönesans döneminde, sizin yaşınızdaki öğrenciler okullarda ne yapıyordu? Evet? Bir fikriniz var mı? Herhangi bir tahmin?"

Kız zorlukla yutkundu. Zayıf bir gülümsemeyle cevap verdi. "Futbol mu oynuyorlardı?"

Sınıftan kahkahalar yükselirken öğretmen kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz!" diye bağırdı ve sınıf sessizleşti. "Bunun bir

şaka olduğunu mu sanıyorsunuz? O günlerde sizin yaşınızdaki öğrenciler birkaç dili çok iyi konuşuyor olurdu. Mantık, matematik, astronomi, felsefe ve gramer bilgileri mükemmelleşmiş olurdu. Bir üniversiteye başlamaya hazır olurlardı ve o üniversitelerde bütün dersler Latince işlenirdi. Futbol, kafalarındaki kesinlikle en son şey..."

"Afedersiniz."

Sakin bir ses, öğretmenin monologunu kesti. Herkes dönüp Stefan'a baktı.

"Ne? Ne dedin sen?"

"Dedim ki... Afedersiniz," diye tekrarladı Stefan gözlüğünü çıkarıp ayağa kalkarken. "Yanılıyorsunuz. Rönesans döneminde öğrenciler belli oyunlara katılmaya teşvik edilirdi. Onlara, sağlıklı bir zihne sahip olmak için sağlıklı bir vücutları olması gerektiği öğretilirdi. Kesinlikle kriket veya tenis gibi belli sporlarla uğraşırlardı. Hatta futbolla da." Kızıl saçlı kıza dönerek gülümsedi. Kız da ona minnet dolu bir gülümsemeye karşılık verdi. Stefan tekrar öğretmene döndü. "Ama öğrendikleri en önemli şeyler, terbiye ve nezaket kurallarıydı. Eminim kitabınızda bunlar da yazıyordur."

Öğrenciler sırıtıyordu. Öğretmenin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve kekeliyordu. Ama Stefan onun gözlerine bakmaya devam etti ve bir dakika sonra bakışlarını ilk kaçıran öğretmen oldu.

O anda zil çaldı.

Stefan hemen gözlüğünü taktı ve kitaplarını topladı. Zaten gerektiğinden fazla dikkat çekmişti ve sarışın kıza tekrar bakmak istemiyordu. Ayrıca buradan hemen çıkmak zorundaydı. Damarlarında tanıdık bir yanma hissi algılıyordu.

Kapıya ulaştığında biri ona seslendi. "Hey! O zamanlarda gerçekten futbol oynuyorlar mıydı?"

Omzunun üzerinden bakarak sırıtmadan edemedi. "Ah, evet. Hatta bazen bunu savaş esirlerinin kesik başlarıyla yapıyorlardı."

Elena onun arkasından baktı. Bakışlarını kasıtlı olarak kaçırdığından emindi. Onu kasıtlı olarak, üstelik de kendisini şahin gibi izleyen Caroline'ın önünde aşağılamıştı. Elena'nın gözleri yaşardı ama o anda zihninde sadece tek bir düşünce vardı.

Ölümü pahasına olsa bile, bu çocuğu elde edecekti. İkisinin de ölümüne yol açsa bile, bu çocuğu kesinlikle elde edecekti.

3

Şafağın ilk ışıkları geceyi pembe ve soluk yeşile boyuyordu. Stefan kaldığı pansiyondaki odasının penceresinden dışarıyı izliyordu. Bu odayı özellikle tavanda bulunan ve çatıdaki küçük koridora açılan kapak için tutmuştu. Şimdi o kapak açıktı ve altındaki merdivene serin, ıslak bir esinti vuruyordu. Stefan giyinikti. Bunun nedeni erken kalkmış olması değildi. Hiç yatmamıştı.

Ormandan yeni dönmüştü ve çizmesinin yan tarafına birkaç ıslak yaprak yapışmıştı. Titiz bir tavırla hepsini silkeledi. Öğrencilerin önceki gün onun hakkında yaptıkları yorumlar dikkatinden kaçmamıştı ve giysilerine baktıklarını biliyordu. Daima iyi giyinirdi ve bunun nedeni kibir değil, yapılacak en doğru şey olmasıydı. Öğretmeni daima *Bir aristokrat pozisyonuna uygun şekilde giyinmelidir. Bunu*

yapmazsa, başkalarının küçümsemesiyle karşılaşır, derdi. Herkesin dünyada bir yeri vardı ve Stefan'ın yeri soylular arasındaydı. En azından bir zamanlar öyleydi.

Neden şimdi bunları düşünüyordu ki? Öğrenci rolü oynamanın kendi öğrencilik günlerini hatırlatacağını tahmin etmeliydi elbette. Anılar hızlı ve yoğun bir şekilde geri geliyor, sanki bir günlüğün sayfalarını karıştırıyormuş gibi zihin gözü orayı burayı yakalıyordu. Şimdi karşısında çok canlı olarak gördüğü bir anı vardı: Damon, üniversiteyi bırakacağını söylediği zaman babasının verdiği tepki. Bunu asla unutmayacaktı. Babasını hiç o kadar öfkeli görmemişti.

"Geri dönmeyeceğim de ne demek?" Giuseppe genellikle adil bir adamdı ama çabuk öfkelenirdi ve büyük oğlu içindeki şiddet eğilimini harekete geçirmişti.

Tam o anda büyük oğlu, safran rengi ipek bir mendile dudaklarını siliyordu. "Böyle basit bir cümleyi senin bile anlayacağını tahmin ederdim baba. Latince tekrar etmemi ister misin?"

"Damon," diye araya girdi Stefan bu saygısızlık karşısında şaşırıp gerilerek. Ama babası onun konuşmasına izin vermedi.

"Bana, Giuseppe, Conte di Salvatore'ye, dostlarının karşısına oğlumun bir *sciparto* olduğunu bilerek çıkacağını mı söylüyorsun? Asla iyi iş çıkaramayan, asla başarılı olamayan

biri? Floransa'ya hiçbir katkısı olmayan bir aylak?" Giuseppe'nin öfkesi artınca hizmetkarlar gerilemeye başladı.

Damon ise gözünü bile kırpmadı. "Görünüşe göre öyle. Tabii sana borç para vereceklerini umarak yalakalık ettiğin insanlara dost diyorsan."

"*Sporco parassito!*" diye bağırdı Giuseppe sandalyesinden kalkarken. "Okuldayken paranı ve zamanını boşa harcaman yetmedi mi? Ah evet, bütün o turnuvaları, kumar gecelerini ve kadınları biliyorum. Sekreterin ve öğretmenlerin olmasa, aldığın bütün derslerde başarısız olacağını da biliyorum. Ama şimdi beni tamamen aşağılamak istiyorsun. Ve neden? Neden?" İri elini hızla uzatarak Damon'ın çenesini yakaladı. "Böylece avlanmaya ve şahin yetiştirmeye geri dönebilesin diye mi?"

Stefan, ağabeyine hakkını vermeliydi, Damon bir milim bile kıpırdamamıştı. Babasının tutuşundan kurtulmaya çalışmadan yavaşça ayağa kalkarken siyah saçlarına geçirdiği seçkin bereden ermin kürklü pelerinine ve yumuşak deri ayakkabılarına kadar baştan aşağı bir aristokrattı. Dudakları saf bir kibirle kıvrılmıştı.

Bu kez çok ileri gittin, diye düşündü Stefan, iki adamın birbirinin gözlerine bakışını izlerken. *Bu kez onu sen bile kandıramazsın.*

Ama tam o sırada çalışma odasının kapısında hafif bir ayak sesi duyuldu. Stefan sesin geldiği yöne dönerken uzun

altın kirpiklerin çevrelediği lapis lazuli rengindeki gözlere hayranlıkla baktı. Bu Katherine'di. Babası Baron von Swartzchild, uzun süren hastalığından kurtulmasını umarak onu Alman prenslerinin soğuk diyarından İtalyan kırlıklarına getirmişti. Ve geldiği günden beri Stefan'ın hayatındaki her şey değişmişti.

"Afedersiniz, rahatsız etmek istememiştim." Yumuşak ve net bir sesle konuşuyordu. Gidecekmiş gibi hafif bir hareket yaptı.

"Hayır, gitme. Kal," dedi Stefan hemen. Daha fazlasını söylemek, kızın elini tutmak istiyordu ama cesaret edemiyordu. Babası yanlarındayken bunu yapamazdı. Yapabildiği tek şey kendisininkilere dikilen o mücevher gibi mavi gözlere bakakalmaktı.

"Evet, kalın," dedi Guiseppe. Stefan, babasının öfkesinin hafiflediğini farketti ve Damon'ı bıraktığını gördü. Uzun kürk kenarlı cüppesinin ağır katlarını düzelterek genç kıza doğru bir adım attı. "Babanız bugün şehirdeki işinden dönecek ve sizi gördüğüne çok sevinecek. Ama yanaklarınız çok solgun, sevgili Katherine. Umarım yine hasta değilsinizdir."

"Hep solgun olduğumu bilirsiniz efendim. Cüretkar İtalyan kızları gibi makyaj yapmam."

"Buna ihtiyacın yok ki," dedi Stefan kendine hakim olamayarak. Katherine ona bakıp gülümsedi. O kadar güzeldi ki! Stefan göğsünün sıkıştığını hissetti.

Babası devam etti. "Bugün sizi çok az görebildim. Günbatımına kadar varlığınızla bize zevk vermiyorsunuz."

Gözlerini yere indirip "Kendi odamda yapmam gereken şeyler ve derslerim var efendim," dedi Katherine durgun bir sesle. Stefan bunun doğru olmadığını biliyordu ama bir şey söylemedi. Asla Katherine'in sırrına ihanet etmeyecekti. Katherine tekrar Guiseppe'e baktı. "Ama şimdi buradayım efendim."

"Evet, evet, bu doğru. Ve bu gece babanızın dönüşü için özel bir yemek hazırlatmayı düşünüyorum. Damon... Seninle daha sonra konuşacağız." Guiseppe bir hizmetkara işaret ederek oradan ayrılırken Stefan neşeyle Katherine'e döndü. Yanlarında babası veya genç kızın otoriter hizmetçisi Gudren olmadan birbirleriyle nadiren konuşabiliyorlardı.

Ama Stefan'ın o an gördüğü şey, karnına inen bir yumruk gibiydi. Katherine gülümsüyordu. Daima kendisiyle paylaştığı o küçük, gizli gülümsemeyle. Ama şimdi ona bakmıyordu, Damon'a bakıyordu.

Stefan o anda ağabeyinden nefret etti. Damon'ın esmer güzelliğinden, zarafetinden ve kadınları aleve gelen pervaneler gibi çeken erkeksiliğinden nefret etti. O anda Damon'a saldırmak, o güzelliği paramparça etmek istedi. Ama olduğu yerde durdu ve Katherine'in yavaşça, altın brokar tuvaletinin eteği karo zeminde hışırdayarak adım adım ağabeyine yaklaşmasını izledi.

Onun gözlerinin önünde, Damon bir elini Katherine'e uzattı ve zalimce bir zafer edasıyla gülümsedi...

Stefan aniden pencereden uzaklaştı.

Neden eski yaraları tekrar açıyordu? Yine de, düşünürken bile, boynundaki ince altın zinciri gömleğinin altından çıkarmıştı. Başparmağı ve işaretparmağıyla zincirin ucundaki yüzüğü okşadı ve kaldırıp ışığa doğru tuttu.

Küçük halka som altındandı ve aradan geçen beş yüz yıl bile parıltısını zayıflatamamıştı. Üstüne, serçeparmağının tırnağı büyüklüğünde bir lapis lazuli yerleştirilmişti. Stefan önce bu yüzüğe, sonra kendi parmağındaki ağır gümüş yüzüğe baktı. Ona da aynı taştan konmuştu. Göğsünde tanıdık bir sızı hissetti.

Geçmişi unutamazdı ve aslında unutmak da istemiyordu. Bütün olanlara rağmen Katherine'in anısı onun için çok değerliydi. Ama kesinlikle dokunmaması gereken bir anı, günlükte açmaması gereken bir sayfa vardı. O dehşeti tekrar yaşarsa... O laneti... O iğrençliği... Kesinlikle aklını kaçırırdı. O son gün delirdiği gibi...

Stefan pencereye yaslandı ve alnını serin cama yasladı. Öğretmeninin başka bir sözü aklına geldi. *Kötülük asla huzur bulmaz. Zafer kazanabilir ama asla huzur bulamaz.*

Neden Fell's Church'e gelmişti peki?

Burada huzuru bulmayı ummuştu ama bu imkansızdı. Asla kabullenilmeyecek, asla huzur bulamayacaktı. Çünkü o kötüydü. Kendi kimliğini, doğasını asla değiştiremezdi.

Elena o sabah her zamankinden erken kalkmıştı. Duşa girmeye hazırlanırken Judith'in kendi odasında bir şeylerle ilgili söylendiğini duyabiliyordu. Margaret yatakta küçük bir fare gibi kıvrılmış halde hala uyuyordu. Elena kızkardeşinin aralık kapısının önünden sessizce geçti ve evden çıkmak için merdivenlerden indi.

Bu sabah hava temiz ve açıktı. Ayva ağacında her zamanki gibi sadece alakargalar ve serçeler vardı. Yatağa girdiğinde başı çatlayacak gibi ağrıyan Elena, şimdi kafasını masmavi gökyüzüne doğru kaldırarak derin bir nefes aldı.

Kendini önceki günden çok daha iyi hissediyordu. Okuldan önce Matt'le buluşmaya söz vermişti ve bunu sabırsızlıkla beklemese de bir sorun çıkmayacağından emindi.

Matt okuldan iki sokak ötede oturuyordu. Sokaktaki diğer tüm evler gibi sade görünüşlü bir binaydı ama verandadaki eski salıncaklı kanepe değiştirilebilir ve ev yeniden boyanabilirdi. Matt dışarıda duruyordu. Onu görünce, tıpkı eski günlerdeki gibi, Elena'nın kalp atışları bir anlığına hızlandı.

Çok yakışıklıydı. Bu şüphesizdi. Çarpıcı, rahatsız edici bir şekilde değil. Bazı erkekler öyleydi. Ama Matt sağlıklı bir Amerikan genciydi. Futbol sezonu başladığı için sarı saç-

larını kısa kesmişti ve büyükbabasının çiftliğinde çalıştığı için teni bronzlaşmıştı. Mavi gözleri dürüst bakıyordu. Ama bugün kollarını Katherine'e sarılmak için nazikçe uzatırken biraz üzgün görünüyordu.

"İçeri girmek ister misin?"

"Hayır. Sadece yürüyelim," dedi Elena. Birbirlerine dokunmadan yan yana yürümeye başladılar. Sokakta ısfendan ve ceviz ağaçları sıralanıyordu ve ortam hala biraz sessizdi. Elena kendi ayaklarını izleyerek yürümeye devam ederken aniden bir kararsızlık yaşadı. Söze nasıl başlayacağını bilemiyordu.

"Bana hala Fransa'dan sözetmedin," dedi Matt.

"Ah, harikaydı," dedi Elena. Matt'e yandan bir bakış attı ve onun da bakışlarını kendi ayaklarına dikmiş olduğunu gördü. "Her şey çok güzeldi," diye devam etti Elena hevesli görünmeye çalışarak. "İnsanlar, yiyecekler, her şey. Gerçekten..." Devam edemedi ve gergin bir tavırla güldü.

"Evet, biliyorum. Harikaydı," diye tamamladı Matt. Sonra durdu ve kendi spor ayakkabılarına bakarak dikildi. Elena onları geçen yıldan hatırlıyordu. Matt'in ailesinin maddi durumu pek iyi değildi. Belki de yeni ayakkabı alamamıştı. Başını kaldırdığında, o muhteşem mavi gözlerin yüzüne dikilmiş olduğunu gördü.

"Biliyor musun, şu anda gerçekten çok güzel görünüyorsun," dedi Matt.

Elena itiraz etmek için ağzını açtı ama Matt konuşmaya devam etti.

"Ve sanırım bana söylemek istediğin bir şey var." Elena ona dümdüz bakarken Matt'in yüzünde çarpık, hüzünlü bir gülümseme belirdi. Sonra kollarını tekrar uzattı.

"Ah, *Matt*," dedi Elena ona sımsıkı sarılırken. "Matt, sen tanıdığım en tatlı erkeksin. Seni haketmiyorum."

"Ah, demek bu yüzden kıçıma tekmeyi basıyorsun," dedi Matt tekrar yürümeye başlarken. "Senin için fazla iyiyim. Bunu daha önce farketmeliydim."

Elena onun koluna bir yumruk attı. "Hayır, nedeni bu değil ve kıçına tekmeyi bastığım filan yok. Arkadaş kalacağız, değil mi?"

"Ah, tabii. Kesinlikle."

"Çünkü arkadaş olduğumuzu anladım." Elena durdu ve tekrar Matt'e baktı. "İyi arkadaş. Dürüst ol Matt, senin de bana karşı duyguların böyle değil mi?"

Matt ona baktı, sonra bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Buna sen karar veremezsin," dedi. Elena'nın yüzü asılınca ekledi. "Bunun başka biriyle ilgisi yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Elena bir an tereddüt ettikten sonra. Hemen devam etti. "Henüz onunla tanışmadım."

"Ama istiyorsun. Hayır, söyleme." Matt kolunu Elena'nın omzuna attı ve onu nazikçe döndürdü. "Hadi, okula gidelim. Eğer zamanımız olursa sana çörek alırım."

Yürürlerken tepelerindeki ceviz ağacından bir gürültü koptu. Matt ıslık çalarak işaret etti. "Vay canına, şuna bak! Bu hayatım boyunca gördüğüm en iri karga!"

Elena baktı ama kuş çoktan gitmişti.

Elena'nın bugünkü ders programı, planını uygulaması için uygundu.

Bu sabah ne yapacağını bilerek uyanmıştı. Bugün Stefan Salvatore hakkında olabildiğince fazla bilgi edinecekti. Bu pek zor değildi, çünkü Robert E. Lee'de herkes ondan bahsediyordu.

Önceki gün öğrenci kabul ofisindeki sekreterle atıştığını herkes biliyordu mesela ve bugün de müdürün ofisine çağrılmıştı. Belgeleriyle ilgili bir sorun vardı. Ama müdür onu sınıfa geri göndermişti. (Söylendiğine göre Roma'ya -yoksa Washington'a mıydı?- bir telefon açtıktan sonra.) Artık her şey yolunda görünüyordu. En azından resmi olarak.

Elena o gün öğleden sonra Avrupa Tarihi dersine girerken koridorda hafif bir ıslıkla karşılandı. Dick Carter ve Tyler Smallwood orada oyalanıyordu. Islığa ve bakışlarına aldırmadan *Bir çift öküz,* diye düşündü. Küçük aynasına bakıp rujunu tazeleyerek koridorda oyalanırken bir gözü de onlardaydı. Bonnie'ye özel talimatlarını vermişti ve Stefan görünür görünmez planını uygulamaya koyacaktı. Küçük aynası, arkasındaki koridoru mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Yine de onun gelişini kaçırdı. Aniden yanında belirdi ve Stefan yanından geçerken Elena küçük aynasını hemen kapatıverdi. Onu durdurmak istemişti ama bunu yapmasına fırsat kalmadan bir şey oldu. Stefan gerildi. Ya da en azından, aniden alarma geçmiş gibi göründü. Sonra Dick ve Tyler tarih sınıfının kapısının önünde durarak yolu tıkadı.

Birinci sınıf serseriler, diye düşündü Elena. Stefan'ın omzunun üzerinden onlara öfkeyle baktı.

Kapıda durarak Stefan orada değilmiş gibi yapıyor ve belli ki bu oyundan zevk alıyorlardı.

"Afedersiniz." Stefan, tarih öğretmeniyle konuşurkenki ses tonunu kullanmıştı. Sakin, mesafeli, kayıtsız.

Dick ve Tyler, sanki bir hayalet konuşmuş gibi önce birbirlerine, sonra etraflarına bakındılar.

"Avedersiniz mi?" dedi Tyler alaycı bir tavırla. "Avedersiniz mi? Avedersiniz? Ah, tabii, avedelim." İki arkadaş gülüştü.

Elena, önündeki tişörtün altında gerilen kasları izledi. Bu kesinlikle haksızlıktı. İkisi de Stefan'dan uzundu ve Tyler iki katı genişlikteydi.

"Bir sorun mu var?" Arkasından gelen sesi duyunca, Elena da en az iki serseri kadar irkildi. Sese döndüğünde karşısında Matt'i gördü. Mavi gözleri öfkeyle bakıyordu.

Tyler ve Dick yavaşça kenara çekilirken Elena gülümsememek için dudağını ısırdı. *Eski, tatlı Matt,* diye düşündü.

Ama şimdi yeni tatlı Matt, yanında Stefan'la sınıfa girmişti ve kendisi arkalarından öylece bakar halde kalakalmıştı. Oturduklarında, Stefan'ın arkasındaki sıraya yerleşti. Böylece görünmeden onu izleyebilirdi. Planının ders sonrasına kadar beklemesi gerekecekti.

Matt cebindeki bozukluklarla oynuyordu ve bu da bir şey söyleyeceği anlamına geliyordu.

"Ah, hey," diye başladı sonunda rahatsız bir tavırla. "O çocuklar, bilirsin..."

Stefan güldü. Acı bir gülüştü. "Ben kimim ki yargılayacağım?" Sesinde, Elena'nın daha önce duyduğundan daha fazla duygu vardı. Ve bu duygu, saf bir mutsuzluktu. "Beni burada neden hoş karşılasınlar ki?" diye bitirdi cümlesini Stefan, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

"Neden olmasın?" Matt, çenesini kararlı bir tavırla germiş olan Stefan'a bakıyordu. "Dinle," dedi. "Dün futboldan sözediyordun. Şey, dün öğleden sonra yıldız oyuncularımızdan birinin lifi koptu ve yerine başkasını geçirmek zorundayız. Denemeler bugün öğleden sonra. Ne dersin?"

"Ben mi?" Stefan hazırlıksız yakalanmıştı. "Ah... Yapabileceğimden emin değilim."

"Koşabilir misin?"

"Koşmak?" Stefan, Matt'e doğru hafifçe döndü ve Elena onun dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördü. "Evet."

"Top yakalayabilir misin?"

"Evet."

"Bir uzun pas tutucunun yaptığı şey budur. Ben oyun kurucuyum. Attığımı yakalayabilirsen ve topla koşabilirsen, oynayabilirsin demektir."

"Anlıyorum." Stefan gerçekten de neredeyse gülümsüyordu ve Matt'in dudaklarında ciddi bir ifade olmasına rağmen gözleri parlıyordu. Elena aniden kıskandığını hissederek şaşırdı. İki genç arasındaki sıcaklık, onu tamamen dışarıda bırakmıştı.

Ama bir an sonra Stefan'ın gülümsemesi kayboldu. "Teşekkür ederim," dedi mesafeli bir tavırla. "Ama hayır. Yapmam gereken başka şeyler var."

Tam o anda Bonnie ile Caroline da sınıfa geldi ve ardından ders başladı.

Tanner'ın Avrupa hakkındaki konferansı boyunca, Elena kendi kendine tekrarlayıp durdu. 'Selam, ben Elena Gilbert. Son Sınıf Öğrenci Karşılama Komitesi'ndeyim ve sana okulu tanıtmakla görevlendirildim. Şimdi, işimi yapmama izin vermeyerek başımın derde girmesini istemezsin, değil mi?' Son cümleyi yalvaran bakışlarla söyleyecekti ama bunu sadece Stefan itiraz edecek gibi olursa yapacaktı. Kesinlikle geri tepmezdi. Kurtarılmaya ihtiyacı olan genç kızlara zaafı olduğu belliydi.

Dersin ortalarına doğru, sağ tarafında oturan bir kız ona bir mesaj uzattı. Elena kağıdı açtı ve Bonnie'nin yuvarlak

hatlı, çocuksu yazısını tanıdı. "C.'yi elimden geldiğince uzak tuttum. Neler oldu? İşe yaradı mı?"

Elena başını kaldırıp baktığında, Bonnie'nin ön taraftaki sırasında başını çevirmiş ona baktığını gördü. Elena mesajı işaret etti ve başını iki yana sallayarak dudak hareketleriyle cevapladı. "Dersten sonra."

Tanner ödevlerle ilgili son talimatlarını verene ve dersi bitirene kadar zaman geçmek bilmedi. Sonunda herkes aynı anda ayağa kalktı. *İşte başlıyoruz,* diye düşündü Elena. Kalbi deli gibi çarparak Stefan'ın önüne çıktı ve geçememesi için yolu tıkadı.

Dick ve Tyler gibi, diye düşündü gülmemek için kendini zor tutarak. Başını kaldırıp baktığında, gözlerinin Stefan'ın ağzıyla aynı hizada olduğunu farketti.

Bir anda zihni boşalıverdi. Ne diyecekti? Ağzını açtı, o kadar prova ettiği kelimeler ağzından paldır küldür döküldü. "Selam, ben Elena Gilbert. Son Sınıf Öğrenci Karşılama Komitesi'ndeyim ve sana okulu tanıtmakla..."

"Üzgünüm, zamanım yok." Bir an için Stefan'ın konuştuğuna, sözünü tamamlamasına bile fırsat vermediğine inanamadı. Ama Elena devam etti. "Görevlendirildim ve..."

"Üzgünüm, yapamam. Benim... Futbol denemelerine gitmem gerek." Stefan, yanında şaşkın bakışlarla dikilen Matt'e döndü. "Okuldan hemen sonra demiştin, değil mi?"

"Evet," dedi Matt yavaşça. "Ama..."

"O halde gitsem iyi olur. Bana yolu gösterirsin umarım."

Matt umutsuzca Elena'ya bakarak omuz silkti. "Şey... Tabii. Hadi." Matt sınıftan çıkmadan önce son bir kez dönüp Elena'ya baktı. Stefan arkasına bile bakmadı.

Aralarında Caroline'ın da olduğu meraklı öğrenciler gözlerini Elena'ya dikmişti ve hepsinin içten içe alay ettiği açıkça belliydi. Elena vücudunun uyuştuğunu, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Orada bir saniye daha kalamazdı. Döndü ve elinden geldiğince hızlı adımlarla sınıftan çıktı.

Elena dolabına ulaştığında uyuşma hissi kaybolmuştu ve boğazındaki düğümlenme, gözyaşlarına dönüşmek üzereydi. Ama okulda ağlayamazdı. *Ağlamayacaktı.* Dolabını kapadıktan sonra ana çıkışa yöneldi.

İki gündür son zil çalar çalmaz hemen okuldan eve dönüyordu. Hem de tek başına. Bugün eve ulaştığında, Judith'in arabasını göremedi. Herhalde Margaret'la alışverişe gitmişlerdi. Ev sessiz ve huzurluydu.

Bu sessizlik için minnettardı, çünkü şu anda istediği tek şey yalnız kalmaktı. Diğer yandan, tek başına ne yapabileceğini de pek bilemiyordu. Şimdi nihayet ağlayabilirdi ama bu kez de gözyaşları gelmiyordu. Sırt çantasını holde yere bıraktı ve yavaşça oturma odasına geçti.

Güzel, etkileyici bir odaydı ve Elena'nın yatak odası dışında, orijinal yapıya dahil olan tek kısımdı. İlk ev 1861'den

önce inşa edilmişti ve İçsavaş sırasında neredeyse tamamen yanmıştı. Oymalarla, süslü güzel şöminesiyle bu güzel oda ve üst kattaki büyük yatak odası kurtarılabilmişti sadece. Elena'nın babasının büyük büyükbabası yeni bir ev inşa ettirmişti ve Gilbert'lar o zamandan beri burada yaşıyordu.

Elena yerden tavana kadar yükselen pencerelerden dışarı baktı. Cam o kadar eskiydi ki, yıllar boyunca aşınarak dalgalı hale gelmiş kalın yüzeyi nedeniyle dışarısı biraz bozuk, bulanık görünüyordu. Babasının bu eski camı ona ilk gösterdiği günü hatırladı. O zamanlar Margaret'tan bile küçüktü.

Boğazındaki düğümlenme hissi geri dönmüştü ama hala gözyaşları gelmiyordu. İçindeki her şey birbiriyle çelişiyordu. Arkadaş istemiyordu ama bir yandan da kendini çok yalnız hissediyordu. Düşünmek istiyordu ama düşünceleri baykuştan kaçan fareler gibi zihninden uçup gidiyordu.

Baykuş... Avcı kuş... Et yiyici... Karga, diye düşündü. "Bu hayatım boyunca gördüğüm en iri karga!" demişti Matt.

Gözleri yine yanmaya başladı. Zavallı Matt. Onu incitmişti ama Matt yine de çok nazik davranmıştı. Hatta Stefan'a karşı bile nazikti.

Stefan. Kalbi yine şiddetle çarptı ve gözlerinde iki sıcak damla sıkıştı. İşte, nihayet ağlıyordu. Öfke, aşağılanma ve hayal kırıklığı yüzünden ağlıyordu. Başka ne vardı?

Bugün gerçekte ne kaybetmişti? Bu yabancıya, Stefan Salvatore'ye karşı gerçekte ne hissediyordu ki? Bir meydan

okumaydı, fethedilecek bir hedefti, evet. Bu onu farklı, ilginç kılıyordu. Stefan egzotikti. Heyecan vericiydi.

Komik, bazen erkekler Elena'ya da öyle olduğunu söylerdi. Ve daha sonraları onlardan veya arkadaşlarından ya da kızkardeşlerinden, kendisiyle çıkacakları zaman ne kadar gerildiklerini, avuçlarının nasıl terlediğini ve yürekleri nin nasıl ağızlarına geldiğini dinlemişti. Elena bu hikayeleri daima eğlenceli bulmuştu. Ama hayatı boyunca karşılaştığı hiçbir erkek, Elena'nın böyle heyecanlanmasına neden olmamıştı.

Oysa bugün Stefan'la konuşurken nabzı hızlanmış, dizlerinin bağı çözülmüştü. Avuçlarının terlediğini hissetmişti. Ve yüreği, diğer organlarını da yanına alarak ağzına gelmişti.

Gerilmesine sebep olduğu için mi bu çocukla ilgileniyordu? *Bu pek iyi bir neden sayılmaz,* diye düşündü. *Aslında, çok kötü bir neden.*

Ama bir de Stefan'ın dudakları vardı. Gerginlikten çok farklı bir nedenle dizlerinin bağının çözülmesine yol açan dudaklar. Ve gece gibi siyah saçlar. Parmaklarını o bukleler in arasına daldırmamak için kendini zor tutmuştu. O düzgün, kaslı vücut ve uzun bacaklar... O ses. Önceki gün onu elde etmeye kesinlikle karar vermesine neden olan şey, o sesti. Bay Tanner'la konuşurken ses tonu mesafeli ve kibirliydi ama bu durum, sesini tuhaf bir şekilde daha da çekici

kılmıştı. Elena, o sesin gece karanlığında kendi adını fısıldadığını duymak istiyordu.

"Elena!"

Olduğu yerde sıçradı ve düşüncelerinden sıyrıldı. Seslenen Stefan Salvatore değil, ön kapıda dikilen Judith'ti.

"Elena? Elena!" Bu da, sesi neşeyle çınlayan Margaret'tı. "Evde misin?"

Elena yine kendini çok kötü hissetti ve mutfakta etrafına bakındı. Halasının endişeli sorularıyla veya Margaret'ın masum neşesiyle şimdi uğraşamazdı. Kirpikleri ıslakken ve yeni gözyaşları her an gözpınarlarını zorlarken bunu yapamazdı. Hızlı bir karar verdi ve ön kapı gürültüyle kapanırken arka kapıdan sessizce dışarı süzüldü.

Arka verandaya ve bahçeye çıktığında tereddüt etti. Tanıdığı biriyle karşılaşmak istemiyordu. Yalnız kalmak için nereye gidebilirdi ki?

Cevap neredeyse aniden geldi. Elbette. Annesini ve babasını görmeye gidecekti.

Oldukça uzun bir yürüyüştü. Neredeyse kasabanın dışındaydı ama son üç yıldır bu yürüyüş artık Elena için normal hale gelmişti. Wickery Köprüsü'nü geçti ve tepeyi tırmanıp kilise harabelerini geçtikten sonra aşağıdaki küçük vadiye indi.

Mezarlığın bu kısmı bakımlıydı. Görece bakımsız olan kısım, eski bölümdü. Buradaki çimenler tazeydi ve çiçek

buketleri etrafı rengarenk kılıyordu. Elena, üzerinde 'Gilbert' yazan büyük mermer bir mezar taşının yanında durdu.

"Merhaba anne, merhaba baba," diye fısıldadı. Yolda kopardığı mor bir menekşeyi mezar taşının önüne bıraktı. Sonra bacaklarını altına toplayarak olduğu yere çöküp oturdu.

Kazadan sonra buraya oldukça sık gelmeye başlamıştı. Trafik kazası olduğunda Margaret daha bir yaşındaydı, dolayısıyla annesiyle babasını pek hatırlamıyordu. Ama Elena hatırlıyordu. Şimdi zihni anılarla dolup taşıyor, boğazındaki düğüm yoğunlaşıyor, yaşlar daha kolay akıyordu. Onları hala çok özlüyordu. Annesi çok genç ve güzeldi, babasıysa hep gülümseyen gözlerle bakardı.

Judith Hala olduğu için çok şanslıydılar elbette. Her hala, iki öksüz yeğenine bakmak için işinden ayrılıp küçük bir kasabaya taşınmayı göze almazdı. Judith'in nişanlısı Robert da küçük Margaret için bir enişteden çok, üvey baba gibiydi.

Ama Elena, annesiyle babasını iyi hatırlıyordu. Cenazeden hemen sonra olduğu gibi, bazen buraya gelip onlara öfkesini kusar, kendilerini öldürecek kadar aptal oldukları için onlara söylenirdi. O zamanlar Judith'i pek tanımıyordu ve dünyada artık kendini ait hissettiği hiçbir yer yoktu.

Şimdi nereye aidim peki? diye düşündü. Elbette ki kolay cevap, buraya, bütün hayatını geçirdiği Fell's Church'e ait

olduğuydu. Ama son zamanlarda o kolay cevap pek doğru görünmüyordu. Son zamanlarda kendisi için başka bir yer, gördüğü anda tanıyıp 'yuvam' diyeceği bir yer olduğunu hissediyordu.

Üzerine bir gölge düştüğünde irkilerek başını kaldırıp baktı. Bir an için, karşısında duran iki siluet ona yabancı, uzak, hatta tehditkar göründü. Olduğu yerde donup kaldı ve onlara baktı.

"Elena," dedi kısa boylusu ellerini beline koyarak, "bazen senin için *endişeleniyorum*, gerçekten."

Elena gözlerini kırpıştırdı ve hafifçe güldü. Gelenler Bonnie ve Meredith'ti. Arkadaşları yanına oturduğunda, "Burada insan biraz yalnız kalmak istediğinde ne yapmak zorunda?" diye sordu.

"Bize gitmemizi söyleyebilirsin," diye önerdi Meredith ama Elena sadece omuz silkti. Meredith ve Bonnie kazadan sonraki aylarda onu sık sık burada bulmuşlardı. Aniden buna memnun oldu ve ikisine de minnet duydu. Bir yere değilse bile, kendisine değer veren arkadaşlarına aitti. Ağladığını görmeleri umurunda değildi. Bonnie'nin uzattığı buruşuk kağıt mendili alıp gözlerini sildi. Üçü birlikte bir süre sessizce oturdular ve mezarlığın kenarında esintiyle salınan meşe ağaçlarını izlediler.

"Olanlar için çok üzgünüm," dedi Bonnie sonunda, yumuşak bir sesle. "Gerçekten korkunçtu."

"Ve senin göbek adın da *İncelik* olsa gerek Bonnie!" dedi Meredith. "O kadar da kötü olamaz Elena."

"Orada değildin." Elena olanları hatırlayınca tekrar öfkelendi. "*Korkunçtu!* Ama artık umursamıyorum," diye ekledi meydan okuyan bir tavırla. "Onunla işim bitti. Onu artık istemiyorum."

"Elena!"

"İstemiyorum, gerçekten. Görünüşe bakılırsa kendisinin Amerikalılara göre fazla iyi olduğunu düşünüyor. Ben de diyorum ki o pahalı tasarımcı gözlüklerini alıp..."

Diğer iki kız kahkahalara boğuldu. Elena burnunu silerek başını iki yana salladı. "Eh," dedi Bonnie'ye dönüp kararlı bir tavırla konuyu değiştirirken, "en azından Tanner bugün daha neşeli görünüyordu."

Bonnie üzgün gözlerle baktı. "Ödev sunumunda beni birinci sıraya yazdığını biliyor muydun? Ama umursamıyorum. Ödevimi drüid'ler üzerine hazırlayacağım ve..."

"Ne üzerine?"

"*Drüid'ler.* Stonehenge taş dairesini inşa eden ve antik İngiltere'de büyüyle, şamanizmle uğraşan adamlar. Ben onlardan geliyorum ve psişik olmamın nedeni de bu."

Meredith güldü ama Elena parmaklarının arasında oynadığı çimen parçasına bakarak kaşlarını çattı. "Bonnie, dün avucumda gerçekten bir şey gördün mü?" diye sordu aniden.

Bonnie tereddüt etti. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ben... O zaman gördüğümü *sandım.* Ama bazen hayal gücüm beni yanıltıyor."

"Burada olduğunu biliyordu," dedi Meredith beklenmedik bir şekilde. "Ben kafeye bakmayı düşündüm ama Bonnie 'Mezarlıkta,' dedi."

"Öyle mi dedim?" Bonnie biraz şaşırmış ama etkilenmişti. "Eh, gördünüz işte. Edinburgh'daki büyükannemin durugörü yeteneği var. Benim de öyle. Daima bir kuşak atlar."

"Yani sen de drüid'lerden geliyorsun, öyle mi?" diye sordu Meredith.

"Bu doğru! İskoçya'da eski gelenekleri hala sürdürüyorlar. Büyükannemin yaptığı bazı şeylere *inanamazsınız!* Kiminle evleneceğini ve ne zaman öleceğini bilebiliyor. Bana genç öleceğimi söyledi."

"Bonnie!"

"Öyle dedi. Tabutumda genç ve güzel olacakmışım. Sizce de bu romantik değil mi?"

"Hayır, değil. Bence çok korkunç," dedi Elena. Gölgeler uzuyordu ve esinti serinlemeye başlamıştı.

"Peki ne zaman evlenecekmişsin Bonnie?" diye araya girdi Meredith.

"Bilmiyorum. Büyükannem bunu bulmak için yapılması gereken ritüeli bana öğretti ama henüz denemedim. Elbette ki..." Bonnie bilgiç bir tavırla baktı. "Son derece zengin

ve bir o kadar da yakışıklı olmalı. Şu gizemli esmer yabancı gibi mesela. Özellikle de başka biri onu istemiyorsa." Elena'ya anlamlı bir bakış attı.

Elena yemi yutmadı. "Tyler Smallwood'a ne dersin?" diye mırıldandı masumca. "Babası kesinlikle zengin."

"Ve hiç de fena görünmüyor," dedi Meredith ciddi bir tavırla. "Tabii eğer hayvanları seviyorsan. O iri beyaz dişleriyle..."

Birbirlerine baktılar ve aynı anda kahkahalara boğuldular. Bonnie yerden bir avuç çimen alıp Meredith'e fırlattı, Meredith otları silkeleyip arkadaşına bir karahindiba attı. Bu şakalaşmalar sürerken Elena her şeyin yoluna gireceğini anladı. Yine kendisi olmuştu. Artık kayıp bir yabancı değil, Robert E. Lee'nin kraliçesi Elena Gilbert'tı. Saçındaki kayısı rengi kurdeleyi çözdü ve saçlarını sallayarak yüzüne düşürdü.

"Ben de ödevimi ne üzerine hazırlayacağıma karar verdim," dedi Elena, buklelerinin arasına giren çimenleri parmaklarıyla temizleyen Bonnie'ye kısık gözlerle bakıp.

"Ne?" diye sordu Meredith.

Elena tepenin üzerindeki kızıl-mor gökyüzüne bakmak için başını kaldırdı. Düşünceli bir tavırla nefes aldı ve bir an bekledi. Sonra soğukkanlılıkla cevap verdi. "İtalyan Rönesansı."

Bonnie ve Meredith önce ona, sonra birbirine baktı ve yine kahkahalara boğuldular.

"A ha," dedi Meredith gülüşmeleri yatıştığında. "Demek kaplaniçe geri döndü."

Elena kaşlarını çatarak sırıttı. Özgüveni geri gelmişti. Sebebini tam olarak anlamamasına rağmen bildiği bir şey vardı, Stefan Salvatore'yi cezalandırmayacaktı.

"Pekala," dedi. "Şimdi beni dinleyin. Bunu başka kimse bilmeyecek, yoksa okulda herkesin maskarası olurum. Caroline da beni rezil etmek için hiçbir fırsatı kaçırmayacaktır. Ama hala onu istiyorum ve elde edeceğim. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum ama bunu yapacağım. Yine de, bir plan yapana kadar, ona aldırmayacağız."

"Ah, *biz*?"

"Evet, *biz*. Onunla birlikte olamazsın Bonnie. O, benim. Bu konuda sana tam anlamıyla güvenebilmeliyim."

"Bir dakika," dedi Meredith gözleri parlayarak. Bluzundaki süs iğnesini çıkardı ve başparmağını kıvırıp hızlı bir şekilde iğneyle deldi. "Bonnie, bana elini ver."

"Neden?" diye sordu Bonnie iğneye şüpheyle bakarak.

"Çünkü seninle evlenmek istiyorum. Neden olduğunu sanıyorsun sersem?"

"Ama... Ama... Ah, pekala. *Ah!*"

"Sıra sende Elena."

Meredith, Elena'nın başparmağını tuttu ve bir damla kan çıkarmak için sıktı. "Şimdi," diye devam etti diğer ikisine parıldayan gözlerle bakarak. "Hepimiz başparmaklarımızı

birbirimize bastırıp yemin edeceğiz. Özellikle de sen Bonnie. Bu sırrı korumaya ve Elena'nın Stefan'la ilgili istediği her şeyi yapmaya yemin et."

"Bak, kanla yemin etmek tehlikelidir," diye itiraz etti Bonnie ciddi bir tavırla. "Ne olursa olsun, *ne* olursa olsun, yeminine sadık kalman gerektiği anlamına gelir Meredith."

"Biliyorum," dedi Meredith asık yüzle. "Bu yüzden sana yapmanı söylüyorum. Michael Martin'le olanları hatırlıyorum."

Bonnie yüzünü ekşitti. "Yıllar önceydi ve hemen ayrıldık zaten. Ah, tamam, pekala. Yemin edeceğim." Gözlerini kapatarak sözlerini söyledi. "Bu sırrı korumaya ve Elena'nın Stefan'la ilgili istediği her şeyi yapmaya yemin ediyorum."

Meredith yemini tekrarladı. Elena, çökmekte olan akşam karanlığında başparmaklarının soluk gölgesine bakarak derin bir nefes aldı. "Ben de, o bana ait olana kadar vazgeçmeyeceğime yemin ediyorum."

Mezarlıkta serin bir rüzgar esti ve kızların saçlarını uçuştururken kuru yaprakları da etrafa savurdu. Bonnie korkuyla yutkundu ve geri çekildi. Hepsi etraflarına bakınarak gergin bir şekilde gülüştü.

"Hava kararıyor," dedi Elena şaşırarak.

"Eve dönmek için kalksak iyi olur," dedi Meredith yaka iğnesini tekrar takıp ayağa kalkarken. Bonnie de başparmağını emerek ayağa kalktı.

"Hoşçakalın," dedi Elena nazikçe mezar taşına dönerek. Mor çiçek yerde belli belirsiz görünüyordu. Çiçeğin yanında duran kayısı rengi kurdeleyi alıp döndü ve Bonnie'yle Meredith'e bakarak başıyla onayladı. "Gidelim."

Üçü birlikte, kilise harabesinin yükseldiği tepeye doğru sessizce yürümeye başladı. Kanla edilen yemin hepsine ağır bir duygu yüklemişti ve kilise harabesinin yanından geçerken Bonnie ürperdi. Güneş batmış, sıcaklık aniden düşmüş, rüzgar birden hızlanmıştı. Her esinti çimenlerin arasında ıslık gibi sesler çıkarıyordu ve yaşlı meşe ağaçlarının dalları sallanıyordu.

"Donuyorum," dedi Elena bir zamanlar kilisenin kapısı olan kara delikte bir an duraksayarak ve aşağıdaki manzaraya bakarak.

Ay henüz yükselmemişti, şimdi sadece eski mezarlıkla ötesindeki Wickery Köprüsü'nü seçebiliyordu. Eski mezarlık, İçsavaş günlerinden kalmaydı ve mezar taşlarının birçoğunun üzerinde askerlerin isimleri yazılıydı. Vahşi bir görünüşü vardı. Mezarlıkta çalılar ve yabani otlar büyümüş, sarmaşık dalları aşınmış granitleri sarmıştı. Elena bu görüntüden hiç hoşlanmamıştı.

"Farklı görünüyor, değil mi? Karanlıkta yani," dedi sesi titreyerek. Gerçekte demek istediği şeyi nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu. Yani, burasının yaşayanlara göre bir yer olmadığını...

"Uzun yoldan gidelim," dedi Meredith. "Ama bu yirmi dakika daha yürüyeceğimiz anlamına geliyor."

"Bu taraftan gidebiliriz, sorun değil," dedi Bonnie zorlukla yutkunarak. "Hep eski mezarlığa gömülmek istediğimi söylerim zaten."

"Gömülmekten sözetmeyi bırakır mısın lütfen?" diye tersledi Elena tepeden aşağı doğru bakarken. Ama dar patikada ilerledikçe, giderek daha da huzursuz oluyordu. Bonnie ve Meredith'in yetişmesi için yavaşladı. İlk mezar taşına yaklaşırken kalp atışları hızlandı. Aldırmamaya çalıştı ama bütün vücudu ürperiyordu ve kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Esintilerin arasında, her saniye korkunç bir şekilde uzuyor gibiydi. Ayaklarının, yaprak dolu patikada çıkardığı ses sağır ediciydi.

Kilise harabesi şimdi arkalarında karanlık bir siluet halinde yükseliyordu. Dar patika, likenlerle dolu mezar taşlarının arasından devam ediyordu ve birçoğu Meredith'ten daha uzundu. *Arkasında bir şeyin gizlenmesi için yeterince büyük,* diye düşündü Elena. Mezar taşlarının bazıları, gerçek bir bebeğe benzeyen melek heykelli olan gibi -başı zaman içinde düşmüştü ve vücudunun yanına dikkatlice konmuştu- ciddi şekilde sinir bozucuydu. Başındaki iri granit gözleri boş bakıyordu. Elena bakışlarını ondan ayıramıyordu ve kalbi deli gibi atıyordu.

"Neden duruyoruz?" diye sordu Meredith.

"Ben sadece... Özür dilerim," diye mırıldandı Elena. Fakat kendini dönmeye zorladığında aniden gerildi. "Bonnie?" dedi. "Bonnie, sorun nedir?"

Bonnie, dudakları aralanmış ve gözleri iri iri açılmış bir halde doğruca mezarlığa bakıyordu ve bakışları en az melek heykelininki kadar boştu. Elena korkuyla gerildi. "Bonnie, kes şunu. Kes şunu! Hiç komik değil!"

Bonnie cevap vermedi.

"Bonnie!" dedi Meredith. Elena'yla birbirlerine baktılar ve aniden Elena oradan uzaklaşması gerektiğini anladı. Olduğu yerde döndü ve patikadan devam etmek için bir adım attı ama arkasında yabancı ve tuhaf bir ses konuşunca, tekrar Bonnie'ye döndü.

"Elena," dedi ses. Bonnie'nin ağzından çıkıyordu ama ses Bonnie'ye ait değildi. Bonnie hala olduğu yerde donmuş, mezarlığa bakıyordu ve yüzü ifadesizdi.

"Elena," diye tekrarladı ses. Bonnie'nin başı Elena'ya dönerken ekledi. "Orada seni bekleyen biri var."

Elena sonraki birkaç dakika boyunca olanları bilmiyordu. Mezar taşlarının arasında bir şey hareket ediyor, yükselip alçalıyor gibiydi. Elena bir çığlık attı, Meredith de avazı çıktığı kadar bağırdı. İkisi de koşmaya başladığında, Bonnie de çığlık çığlığa onlara katılmıştı.

Elena dar patikadan hızla ilerlerken taşlara ve çimen köklerine takılıp tökezliyordu. Bonnie arkasında yüksek sesle ağlıyordu ve her zaman sakinliğiyle tanınan Meredith nefes

nefeseydi. Arkalarındaki bir meşe ağacından ani bir gürültü ve bir çığlık yükseldi. Elena daha hızlı koşmaya başladı.

"Arkamızda bir şey var," diye bağırdı Bonnie sesi korkudan çatlayarak. "Ah Tanrım, neler oluyor?"

"Köprüye koşun," diye haykırdı Elena ciğerleri yanarken. Nedenini bilmiyordu ama oraya ulaşmaları gerektiğini hissediyordu. "Sakın durma Bonnie! Arkana bakma!" Arkadaşını kolundan yakaladı ve daha yakına çekti.

"Başaramayacağım," diye inledi Bonnie hıçkırıklarının arasında, adımları aksarken. Elini karnının yan tarafına koymuştu.

"Evet, başarabilirsin," diye hırladı Elena, Bonnie'nin kolunu tekrar çekiştirip onu koşmaya zorlarken. "Hadi. *Hadi!*"

Önlerinde uzanan suyun gümüşi pırıltısını gördü. Meşe ağaçlarının arasında bir açıklık ve hemen arkasında da köprü vardı. Elena'nın bacakları zonkluyor, nefesi gürültülü çıkıyordu ama geride kalmaya niyeti yoktu. Artık köprünün ahşap zeminini görebiliyordu. Aralarında sadece beş metre kalmıştı. İki metre, bir metre...

"Başardık!" dedi Meredith ahşap zeminde gümbürdeyen adımlarla nefes nefese koşarken.

"Sakın durmayın! Karşıya geçin!"

Üzerinden geçerlerken köprü gıcırdadı, ayak sesleri suda yankılandı. Karşı kıyıda toprağa bastığında, Elena nihayet Bonnie'nin elini bıraktı ve durdu.

Meredith öne eğilerek ellerini dizlerine koydu ve derin derin nefes alıp verdi. Bonnie ağlıyordu.

"Neler oldu? Ah, neydi o?" dedi. "Hala geliyor mu?"

"Uzman olan sensin sanıyordum," dedi Meredith sesi titreyerek. "Tanrı aşkına Elena, gidelim buradan."

"Hayır, artık her şey yolunda," diye fısıldadı Elena. Kendi gözlerinde de yaşlar vardı ve bütün vücudu titriyordu. Ancak ensesindeki sıcak nefes kaybolmuştu. Aralarında artık nehir uzanıyordu. "Buraya gelemez," dedi.

Meredith önce ona, sonra meşe ağaçlarıyla dolu karşı kıyıya, sonunda da Bonnie'ye baktı. Dudaklarını ıslatarak kısa bir kahkaha patlattı. "Tamam, bizi takip edemez. Yine de eve gidelim, olur mu? Eğer geceyi burada geçirmek gibi bir niyetiniz yoksa."

Elena isimsiz bir korkuyla titredi. "Bu gece olmaz, teşekkürler," dedi. Kolunu, hala burnunu çekip duran Bonnie'nin omzuna attı. "Geçti artık Bonnie. Güvendeyiz. Hadi."

Meredith yine nehre baktı. "Biliyor musunuz, ben orada bir şey göremiyorum," dedi daha sakin bir sesle. "Belki de arkamızda bir şey yoktu. Belki de sadece paniğe kapılıp kendi kendimizi korkuttuk. Yanımızdaki drüid rahibemizin yardımıyla tabii."

Birbirlerine yakın durarak patikada yürümeye koyuldular. Elena bir şey söylemedi ama merak ediyordu. Hem de çok.

Stefan pansiyona döndüğünde, dolunay gökte iyice yükselmişti. Hem yorgunluktan hem de içtiği kandan dolayı başı dönüyordu. Böyle doya doya içmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama mezarlığın yakınındaki Güç patlaması onu bir tür çılgınlığa sürüklemiş, zaten zayıf olan kontrolünü iyice zayıflatmıştı. Güç'ün nereden geldiğinden hala emin değildi. Arkasında patladığında ve kızların korkuyla kaçmasına neden olduğunda, üç kızı gölgelerin arasından izliyordu. Bir yandan kızların nehre düşeceğinden korkmuş, bir yandan da bu Güç'ü ve kaynağını araştırmak istemişti. Ama sonunda, incinmesini engellemek için *o kızı* takip etmişti.

Kızlar köprüye ulaştığında, ormanın derinliklerinde kara bir şey esmişti ama Stefan'ın gece duyuları bile ne olduğunu anlayamamıştı. Kız ve iki arkadaşı kasabaya doğru yöneldiğinde, Stefan da onları izlemişti. Sonra mezarlığa geri dönmüştü.

Daha önce orada her ne varsa, mezarlık şimdi boştu. Yerde, sıradan gözlere karanlıkta gri görünecek ince bir ipek şerit duruyordu. Ama Stefan gerçek rengini görebiliyordu ve parmakları arasında oynayarak dudaklarına değdirdiğinde, kurdelede kızın saçlarındaki kokuyu yakalamıştı.

Zihni anılarla doldu. Onu henüz görmediği, kızın zihninin tatlı parıltısının kendi bilincinin kıyılarında dolaştığını hissettiği zaman da yeterince kötüydü. Ama onunla aynı sınıfta olmak, arkasında varlığını hissetmek, teninin tatlı kokusunu algılamak, neredeyse dayanılmazdı.

Kızın yumuşak nefesini duyuyor, arkasındaki sıcaklığını hissedebiliyor, nabız atışlarını izleyebiliyordu. Bir süre sonra buna teslim olduğunu farkederek korkmuştu. Dili, sivri dişlerinin arasında ileri geri hareket etmeye, orada büyüyen acıyla karışık zevkten hoşlanmaya ve teşvik etmeye başlamıştı. Kokusunu büyük bir istekle içine çekmişti ve görüntülerin gelmesine izin vermişti. Boynu nasıl yumuşak olacak, dudakları önce o yumuşaklığa değecek, minik öpücükler konduracak, sonunda boynunun oyuğuna ulaşacaktı. Orada oyalanacak, kalp atışlarını izleyecekti. Sonunda dudakları aralanacak, hançer gibi keskin dişleri özlemle dışarı çıkacak ve...

Hayır! İrkilerek kendini transtan kurtardığında, bütün vücudunun titrediğini ve nabzının hızlandığını farketmişti. Ders bitmiş, öğrenciler dağılmaya başlamıştı. Kimsenin ona bakmadığını, kendisini izlemediğini ummuştu.

Sonra kız karşısına dikilip onunla konuştuğunda, Stefan alev alev yanan damarlarla ve özlemle sancıyan dişlerle kızın karşısında durduğuna inanamamıştı. Bir an için kontrolünü kaybetmekten, onu omuzlarından yakaladığı gibi herkesin önünde elde etmekten korkmuştu. Oradan nasıl uzaklaştığını bile bilmiyordu. Tek hatırladığı, daha sonra enerjisini zorlu bir antrenmana odakladığı ve kendine Güç'ü kullanmaması gerektiğini hatırlattığıydı. Zaten buna gerek de yoktu, çünkü Güçler olmadan da futbol sahasında kendisine meydan okuyan ölümlü çocukların hepsinden daha güçlüydü. Görüşü daha net, refleksleri daha keskin, kasları daha güçlüydü. Bir el sırtına vurmuş, ardından Matt'in sesini duymuştu.

"Tebrikler! Takıma hoşgeldin!"

O dürüst ve gülümseyen yüze bakarken Stefan'ın içi utançla dolmuştu. *Ne olduğumu bilseydin, bana böyle gülümsemezdin,* diye düşünmüştü. *Bu oyunu hileyle kazandım. Ve sevdiğin kız -onu seviyorsun, değil mi?- şimdi benim düşüncelerimde.*

Ve o gün öğleden sonra bütün çabalarına rağmen düşüncelerini kızdan uzaklaştıramamıştı. Ne yaptığını bilme-

den mezarlığa gelmiş, anlamadığı bir güçle ormandan uzaklaşmıştı. Oraya geldiğinde kızı izlemiş, kendiyle mücadele etmiş, ihtiyacına karşı savaşmıştı. Sonunda o Güç ortaya çıkmış, kızı ve arkadaşlarını korkutup kaçırmıştı. Sonra da eve gelmişti. Tabii karnını doyurduktan sonra. Kontrolünü kaybettikten sonra.

Nasıl olduğunu, olanlara nasıl izin verdiğini tam olarak hatırlamıyordu. Güç, içinde bir şeyi tutuşturmuş, uyuması gereken şeyleri harekete geçirmişti. Avlanma ihtiyacı. Kovalamaca açlığı. Korkunun kokusu. Vahşi öldürme dürtüsü. İhtiyaçlarını böyle şiddetli hissetmeyeli yıllar -aslında asırlar- olmuştu. Damarları alev alevdi ve bütün düşünceleri kıpkırmızı kesilmişti. Kanın sıcak bakır tadından ve enerjisinden başka bir şey düşünemiyordu.

Heyecanı hala dinmemiş halde, kızların arkasından biriki adım atmıştı. Tam o anda yaşlı adamın kokusunu almasaydı olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu. Ama köprünün ucuna ulaştığında, burun delikleri insan etinin keskin ve özgün kokusuyla iri iri açılmıştı.

İnsan *kanı.* Yasak şarap. En muhteşem iksir. Herhangi bir içkiden çok daha lezzetli, üstünde yaşamın buharı tüten öz. Ve ihtiyacına karşı savaşmaktan çok yorulmuştu.

Köprünün altındaki kıyıda bir hareket olmuş, eski paçavralardan bir yığın kıpırdanmıştı. Bir an sonra, Stefan kedi gibi çevik ve zarif bir şekilde onun yanına inmişti. Eli uzanıp

paçavraları kaldırarak savurmuş, buruş buruş bir boynun üzerinde şaşkın bir yüz ortaya çıkmıştı. Stefan ona bakarken dudakları gerilmişti.

Beslenirken hiç ses çıkmamıştı.

Şimdi, pansiyonun ana merdiveninde sendelerken, bunu ve kızı düşünmemeye çalışıyordu. Sıcaklığıyla, yaşam enerjisiyle aklını başından alan kızı. Asıl istediği *oydu* ama bunu bir kenara bırakmalı, bu arzuyu daha doğmadan öldürmeliydi. Kendi iyiliği için. Kızın iyiliği için. Stefan onun en korkunç kabusuydu ve kız bunun farkında bile değildi.

"Kim var orada? Sen misin evlat?" diye seslendi biri sertçe. İkinci kattaki kapılardan biri açıldı ve beyaz saçlı bir baş uzandı.

"Evet *signora*, Bayan Flowers. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Ah, beni rahatsız etmek için zemin tahtalarının gıcırtısından daha fazlası gerekir. Kapıyı arkandan kilitledin mi?"

"Evet *signora*. Güvendesiniz."

"Güzel. Burada güvende olmalıyız. O ormanda neler olduğunu asla bilemezsin, öyle değil mi?" Stefan, gülümseyen küçük yüze kısa bir bakış attı. O gözlerde gizlenen bir sır mı vardı?

"İyi geceler *signora*."

"İyi geceler evlat." Ve kadın kapıyı kapadı.

Stefan odasına girdiğinde kendini yatağa bıraktı ve alçak tavana baktı.

Genellikle geceleri dinlenmezdi. Bu onun doğal uyku saati değildi. Ama bu gece yorgundu. Güneş ışığında durmak öyle çok enerji gerektiriyordu ki. Üstelik bu kadar beslenmek de tembellik duygusunu artırmıştı. Çok geçmeden, gözleri kapanmamasına rağmen, artık tavanı göremez oldu.

Zihninde rasgele anılar uçuşuyordu. O akşam havuzun başında, ayışığında aydınlanan saçlarıyla inanılmayacak kadar güzel görünen Katherine... Onunla orada oturmak ve sırrını paylaşan kişi olmak Stefan'ı nasıl da gururlandırmıştı.

"Yani güneş ışığına hiç çıkamıyor musun?"

"Çıkabiliyorum, bunu taktığım sürece." Katherine küçük beyaz ellerinden birini kaldırdı ve ayışığında parlayan lapis lazuli yüzüğünü gösterdi. "Ama güneş beni çok yoruyor. Asla çok güçlü biri olmadım."

Stefan kıza, zarif hatlarına ve vücudunun inceliğine baktı. Neredeyse bir cam kadeh kadar kırılgan görünüyordu. Hayır, asla güçlü olmamıştı.

"Çocukken sık sık hastalanırdım," dedi Katherine nazikçe, bakışlarını havuzdaki sudan ayırmadan. "Doktor son gelişinde öleceğimi söyledi. Babamın ağladığını, büyük yata-

ğımda yattığımı ve kıpırdayamayacak kadar zayıf olduğumu hatırlıyorum. Nefes alıp vermek bile yorucuydu. Bu dünyadan gideceğim için çok üzgündüm ve çok ama çok üşüyordum." Ürpererek gülümsedi.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Bir gece uyandığımda, hizmetçim Gudren yatağımın başında duruyordu. Sonra kenara çekildi ve getirdiği adamı gördüm. Korkmuştum. Adamın adı Klaus'tu ve köylülerin onun kötü olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Beni kurtarması için bağırarak Gudren'e döndüm ama o öylece durup izledi. Adam ağzını boynuma değdirdiğinde, beni öldüreceğini sandım."

Katherine bir an duraksadı. Stefan ona dehşetle ve acıyarak bakıyordu. Katherine güven veren bir tavırla gülümsedi. "Aslında hiç de kötü değildi. Önce küçük bir acı hissettim ama sonra çabucak kayboldu. Ardından gelen duygu büyük bir zevkti. İçmem için bana kendi kanını uzattığında, kendimi aylardır olmadığım kadar güçlü hissettim. Sonra şafağa kadar birlikte bekledik. Doktor tekrar geldiğinde, oturup konuşabildiğimi görünce inanamadı. Babam bunun bir mucize olduğunu söyledi ve mutluluktan ağladı." Katherine'in yüzü bulutlandı. "Ama yakında babamı terketmek zorunda kalacağım. Bir gün, o hastalıktan beridir hiç büyümediğimi, hiç yaşlanmadığımı farkedecek."

"Nasıl?"

"Ah, işte mucize de bu, Stefan!" Katherine çocuksu bir neşeyle Stefan'ın yüzüne baktı. "Sonsuza dek genç kalacağım ve asla ölmeyeceğim! Buna inanabiliyor musun?"

Stefan, onu şimdi gördüğünden farklı bir şekilde hayal edemiyordu zaten. Güzel, masum ve mükemmel. "Peki... Başlangıçta çok korkmadın mı?"

"Başlangıçta, biraz. Ama Gudren bana ne yapacağımı öğretti. Bana bu yüzüğü yaptırmamı ve beni güneş ışığından koruyacak bu taşı taktırmamı o söyledi. Ben yatakta yatarken içmem için sıcak kan getirdi. Daha sonraları da oğlunun kapanla yakaladığı küçük hayvanları."

"Yani... Hiç insan yok muydu?"

Katherine bir kahkaha attı. "Elbette hayır. Bir gece için ihtiyacım olan her şeyi bir güvercinden de alabilirim. Gudren, güçlü olmak için insan kanı içmem gerektiğini söylüyor. Çünkü en güçlüsü, insanın yaşam özü. Klaus da beni teşvik etti, yine kan takası yapmak istedi. Ama Gudren'e güç istemediğimi söyledim. Klaus'a gelince..." Katherine sustu ve bakışlarını yere indirdi. Devamı ederken sesi çok yumuşaktı. "Bunun hafife alınacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Ancak eşimi, sonsuza dek yanında olacak kişiyi bulduğum zaman insan kanı içeceğim." Sonra başını kaldırarak ciddi bir tavırla Stefan'a baktı.

Stefan gururdan öleceğini hissederek ve başı dönerek ona gülümsedi. O anda hissettiği mutluluğu gizlemekte zorlanıyordu.

Ama bu, ağabeyi Damon üniversiteden dönmeden önceydi. Damon geri dönmeden ve Katherine'in mücevher mavisi gözlerini görmeden önce.

Stefan yatağında inledi. Karanlık onu daha derinlere çekti ve zihninde yeni görüntüler canlandı.

Geçmişten gelen, doğru bir sıralamayla dizilmeyen, düzgün bir hikaye anlatmayan anı parçalarıydı. Onları anlık ışık patlamalarıyla aydınlatılan sahneler gibi görüyordu. Ağabeyinin yüzü insanlık dışı bir öfkeyle buruşuyor, yeni beyaz elbisesi içinde parmak uçlarında dönen Katherine'in mavi gözleri mutlulukla parlıyordu. Bir limon ağacının arkasından gelen beyaz bir parıltı. Elinde bir kılıcın kabzası. Giuseppe'nin uzaklardan bağıran sesi. Limon ağacı. Limon ağacının arkasına gitmemeliydi. Yine Damon'ın yüzünü gördü ama bu kez ağabeyi kahkahalarla, çılgınca gülüyordu. Kırılan bir camın şangırtısı gibi kahkahalarla gülüp duruyordu. Ve limon ağacı giderek yaklaşıyordu...

"Damon... Katherine... *Hayır!*"

Aniden yatağında doğrulup oturdu.

Titreyen elleriyle saçlarını sıvazladı ve soluklandı.

Korkunç bir rüyaydı. Böyle rüyalar görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gerçekten de uzun, çünkü normalde hiç rüya görmezdi. Son birkaç saniyesini zihninde sürekli tekrarladı ve limon ağacını yeniden görüp ağabeyinin kahkahalarını yeniden duydu.

Zihninde yankılanan kahkahalar çok netti, fazla net. Aniden, hareket etmek için bilinçli bir karar vermeden, kendini açık pencerenin önünde buldu. Gece havası serin bir şekilde yanaklarına vururken gözlerini kısarak gümüşi karanlığa baktı.

"*Damon?*" Düşünceyi bir Güç dalgasıyla birlikte göndererek araştırdı. Sonra mutlak bir sessizliğe bürünerek bütün duyularıyla dinledi.

Hiçbir şey hissedemedi, hiçbir cevap gelmedi. Yakınlarda bir çift gece kuşu havalandı. Kasabada birçok zihin uykudaydı. Ormanda gece hayvanları kendi gizli işleriyle uğraşıyordu.

İç çekerek odaya geri döndü. Belki de kahkahayla ilgili yanılmıştı. Belki de mezarlıktaki tehlikeyle ilgili yanılmıştı. Fell's Church sessiz, sakin, huzurluydu ve o da buna uyum sağlamaya çalışmalıydı. Uykuya ihtiyacı vardı.

5 Eylül (Aslında 6 Eylül sabahı, saat bir civarı)

Sevgili Günlük,

Birazdan yatağa dönmek zorundayım. Birkaç dakika önce, birinin bağırdığını zannederek uyandım ama ev şimdi sessiz. Bu gece öyle tuhaf şeyler oldu ki sinirlerim bozuk sanırım.

En azından Stefan'la ilgili ne yapacağımı kesinlikle bilerek uyandım. Her şey aniden zihnimde belirivердi. B Planı Birinci Aşama yarın başlıyor.

Masadaki üç kıza yaklaşırken Frances'in gözleri parlıyordu ve yanakları alev alevdi.

"Ah Elena, bunu dinlemelisin!"

Elena ona kibar ama mesafeli gülümsedi. Frances başını eğdi. "Yani... Size katılabilir miyim? Az önce Stefan Salvatore'yle ilgili çok çılgınca bir şey duydum."

"Otur," dedi Elena zarif bir tavırla. "Ama," diye ekledi çöreğine yağ sürerken, "haberle ilgilendiğimiz söylenemez."

"Öyle mi?" Frances irkildi. Önce Meredith'e, sonra Bonnie'ye baktı. "Dalga geçiyorsunuz, değil mi?"

"Hiç de değil." Meredith bir taze fasulyeyi çatalına takarak havaya kaldırıp düşünceli gözlerle baktı. "Bugün kafamızda başka şeyler var."

"Kesinlikle," dedi Bonnie aniden irkilerek. "Stefan artık dünkü haber. Geçti." Aşağı eğildi ve masanın altından ayak bileğini ovaladı.

Frances, Elena'ya şaşkınlıkla baktı. "Ama onunla ilgili her şeyi bilmek istediğini sanıyordum."

"Merak," dedi Elena omuz silkerek. "Sonuçta sadece bir ziyaretçi ve onu Fell's Church'te iyi karşılamak istedim. Ama elbette ki Jean-Claude'a sadık kalmak zorundayım."

"Jean-Claude mu?"

"Jean-Claude," dedi Meredith kaşlarını kaldırıp iç çekerken.

"Jean-Claude," diye tekrarladı Bonnie hülyalı gözlerle bakarak.

Elena sırt çantasından, başparmağı ve işaretparmağıyla tutarak bir fotoğraf çıkardı. "İşte burası, kaldığımız kulübenin önü. Bu fotoğraf, bana bir çiçek kopardıktan ve..." Gizemli bir tavırla gülümsedi. "Tekrarlayamayacağım bir şey söyledikten sonra çekildi."

Frances fotoğrafa baktı. Bir çingülünün önünde durmuş utangaç bir tavırla gülümseyen, üstü çıplak ve bronz tenli bir genç adamın fotoğrafıydı. "Senden büyük, değil mi?" dedi saygıyla.

"Yirmi bir yaşında. Elbette..." Elena omzunun üzerinden baktı. "Halam asla onaylamaz. Bu yüzden mezun olana kadar ondan gizleyeceğim. Birbirimizle gizlice yazışmak zorundayız."

"Ne kadar romantik," dedi Frances iç çekerek. "Kimseye söylemeyeceğim, söz. Ama Stefan'la ilgili..."

Elena ona tepeden bakarak gülümsedi. "Eğer," dedi, "ille Avrupalı olacaksa, her zaman için bir Fransız'ı, bir İtalyan'a tercih ederim." Meredith'e döndü. "Değil mi?"

"Hı hı. Her zaman." Meredith ve Elena birbirine bakıp bilgiççe gülümsedikten sonra Frances'e döndüler. "Sen ne dersin?"

"Ah, evet," dedi Frances aceleyle. "Ben de. Her zaman." O da bilgiççe gülümsedi ve ayağa kalkıp uzaklaşırken başıyla onaylamaya devam etti.

O gittikten sonra, Bonnie özlemle arkasından baktı. "Bu beni öldürecek. Elena, dedikoduyu duymazsam öleceğim."

"Ah, o mu? Sana ben de söyleyebilirim," diye cevap verdi Elena sakince. "Stefan Salvatore'nin narkotikte görevli bir polis olduğu hakkında çıkan dedikoduyu anlatacaktı."

"Ne?" Bonnie iri iri açılmış gözlerle Elena'ya baktı ve ardından kahkahalara boğuldu. "Ama bu çok gülünç. Hangi polis böyle giyinip koyu renk gözlükler takar? Yani, dikkati üzerine çekmek için gereken her şeyi yapıyor..." Sözünü tamamlayacakken aniden kaşlarını kaldırdı. "Ama bir dakika! Belki de bunu bu yüzden yapıyor. Böylesine ortalıkta olan birinden kim şüphelenir ki? Üstelik yalnız yaşıyor ve kimse hakkında bir şey bilmiyor. Elena! Ya doğruysa?"

"Değil," dedi Meredith.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü dedikoduyu başlatan benim." Bonnie'nin şaşkın yüzüne bakıp gülümsedi ve ekledi. "Bana bunu yapmamı Elena söyledi."

"Ahhhh." Bonnie, Elena'ya hayranlıkla baktı. "Seni cadı! Ben de insanlara ölümcül bir hastalığı olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Hayır, söyleyemezsin. Florence Nightingale türünde kızların onun elini tutmak için sıraya girmesini istemiyorum. Ama insanlara Jean-Claude'la ilgili istediğin her şeyi söyleyebilirsin."

Bonnie fotoğrafı aldı. "Bu kim?"

"Bahçıvan. O çingüllerine bayılıyordu. Ayrıca evli ve iki çocuğu var."

"Yazık," dedi Bonnie ciddi bir tavırla. "Ve Frances'e kimseye ondan sözetmemesini söyledin."

"Evet." Elena saatine baktı. "Yani, eee, saat ikiye kadar bütün okul duymuş olur."

Okuldan sonra üç arkadaş Bonnie'nin evine gitti. Kapıda onları çok yaşlı ve çok şişman bir Pekingese köpeği karşıladı. Adı Yangtze'ydi ve o kadar şımarıktı ki Bonnie'nin annesinden başka hiç kimse ona katlanamıyordu. Yanından geçerken Elena'nın ayak bileğini kokladı.

Oturma odası loştu ve ağır mobilyalarla döşeliydi. Pencerelere kalın ve ağır perdeler asılmıştı. Bonnie'nin ablası Mary oradaydı ve dalgalı kızıl saçlarından hemşire kepini çıkarıyordu. Bonnie'den sadece iki yaş büyüktü ve Fell's Church'ün sağlık ocağında çalışıyordu.

"Ah Bonnie," dedi, "döndüğüne sevindim. Selam Elena, Meredith."

Elena ve Meredith karşılık verdi. "Sorun nedir?" diye sordu Bonnie. "Yorgun görünüyorsun."

Mary kepini sehpanın üzerine bıraktı. Cevap vermek yerine başka bir soru sordu. "Dün gece eve o kadar gergin geldiğinizde, nerede olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Şey... Wickery Köprüsü'nün orada."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Mary derin bir nefes aldı. "Şimdi beni iyi dinle Bonnie McCullough. Sakın bir daha oraya gitme. Özellikle de gece ve tek başınayken. Anlaşıldı mı?"

"Ama neden?" diye sordu Bonnie şaşırarak.

"Çünkü dün gece biri orada saldırıya uğramış. İşte nedeni bu. Onu nerede bulduklarını biliyor musun? *Wickery Köprüsü'nün altındaki kıyıda.*"

Elena ve Meredith ona inanamayarak baktı ve Bonnie, Elena'nın kolunu yakaladı. "Biri köprünün altında saldırıya mı uğramış? Ama kim? Neler olmuş?"

"Bilmiyorum. Bu sabah mezarlık bekçilerinden biri onu orada yatarken bulmuş. Evsiz biri sanırım ve muhtemelen saldırıya uğradığında köprünün altında uyuyormuş. Ama kliniğe getirdiklerinde komadaydı ve henüz kendine gelmedi. Ölebilir."

Elena zorlukla yutkundu. "Saldırıya uğramış da ne demek?"

"Yani," dedi Mary, "boğazı neredeyse tamamen parçalanmış. İnanılmaz miktarda kan kaybetmiş. Önce bir hayvan olabileceğini düşünmüşler. Fakat şimdi Dr. Lowen saldıranın bir insan olduğunu söylüyor. Polis de bunu kim yaptıysa, mezarlıkta saklanabileceği görüşünde." Mary, yüzünde ciddi bir ifadeyle üçüne tek tek baktı. "Yani köprüye gittiğinizde -ya da mezarlığa, Elena Gilbert- siz oradayken bu kişi de orada olabilir. Anladınız mı?"

"Artık bizi korkutmana gerek yok," dedi Bonnie. "Ne demek istediğini anladık Mary."

"Pekala, güzel." Mary'nin omuzları sarktı ve ensesini ovaladı. "Bir süre yatıp dinlenmem gerek. Huysuzluk etmek istemedim." Oturma odasından çıkıp gitti.

Yalnız kaldıklarında, üç kız dehşetle birbirine baktı.

"Bizden biri olabilirdi," dedi Meredith. "Özellikle de sen Elena. Oraya yalnız gitmiştin."

Elena'nın tüyleri ürperdi ve mezarlıkta hissettiği o duyguyu hatırladı. Rüzgarın serinliğini duyabiliyor, mezar taşlarını etrafında görebiliyordu. Güneş ışığı ve Robert E. Lee hiç o kadar uzak görünmemişti.

"Bonnie," dedi yavaşça, "orada birini gördün mü? Birinin beni beklediğini söylediğinde, kastettiğin bu muydu?"

Loş odada, Bonnie ona dümdüz bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Neden sözediyorsun sen? Ben öyle bir şey demedim ki."

"Evet, dedin."

"Hayır, demedim. Bunu asla söylemedim."

"Bonnie," dedi Meredith, "ikimiz de seni duyduk. Eski mezar taşlarına baktın ve sonra Elena'ya dedin ki..."

"Neden sözettiğinizi bilmiyorum ve *hiçbir şey* söylemedim." Bonnie öfkeyle bakıyordu ama gözlerinde yaşlar vardı. "Artık bundan konuşmak istemiyorum."

Elena ve Meredith çaresizce birbirine baktı. Dışarıda güneş bir bulutun arkasına girdi.

6

26 Eylül

Sevgili Günlük,

Çok uzun zaman oldu ve neden yazmadığımı gerçekten açıklayamıyorum ama şu anda seninle bile konuşmaktan korktuğum şeyler var.

Öncelikle, olabilecek en kötü şey oldu. Bonnie ve Meredith'le birlikte mezarlığa gittiğimiz gün, yaşlı bir adam orada saldırıya uğradı ve neredeyse ölüyordu. Polis hala saldırganı bulamadı. İnsanlar adamın deli olduğunu düşünüyor, çünkü uyandığında karanlıktaki gözlerden, meşe ağaçlarından ve yaratıklardan sözetmeye başladı. Ama o gece olanları hatırlıyorum ve merak etmeden duramıyorum. Bu beni çok korkutuyor.

Bir süre herkes çok korktu. Çocuklar hava kararddıktan sonra evden çıkmıyor ya da gruplar halinde dolaşıyordu.

Ama üç hafta oldu ve başka saldırı gerçekleşmedi, böylece heyecan yatıştı. Judith Hala bunu başka bir evsizin yapmış olabileceğini düşünüyor. Tyler Smallwood'un babası, yaşlı adamın bunu kendi kendine yapmış olabileceğini söyledi. Bir insan kendi gırtlağını nasıl ısırabilir, anlayamıyorum.

Neyse, ben zaten çoğunlukla B Planı'yla meşguldüm. Şimdilik her şey yolunda gidiyor. Jean-Claude'dan birkaç mektup ve bir buket kırmızı gül aldım. (Meredith'in amcasının çiçekçi dükkanı var.) Herkes bir zamanlar Stefan'la ilgilendiğimi unuttu. Yani sosyal pozisyonumu düzeltim. Caroline bile artık sorun çıkarmıyor.

Bugünlerde Caroline'ın ne yaptığını hiç bilmiyorum aslında. Onu artık öğle yemeklerinde veya okuldan sonra görmüyorum. Eski grubundan tamamen uzaklaştı. Ama bunu hiç umursamıyorum açıkçası.

Şu anda gerçekten umursadığım tek şey var: Stefan.

Bonnie ve Meredith bile bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor. Onlara söylemekten korkuyorum. Deli olduğumu düşünmelerinden korkuyorum. Okulda sakin ve kontrollü görünüyorum ama içten içe... Şey, her gün durum daha da kötüleşiyor.

Judith Hala benim için endişelenmeye başladı. Bugünlerde yeterince yemek yemediğimi söylüyor ve haklı. Derslerime veya eğlenceli bir şeye odaklanamıyorum. Ondan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ve nedenini anlayamıyorum bile.

O korkunç günden beri benimle hiç konuşmadı. Ama sana tuhaf bir şey söyleyeyim mi, geçen hafta tarih dersinde ona baktım ve onu bana bakarken yakaladım. Aramızda birkaç sıra vardı ve sırasında yan dönmüş halde bana bakıyordu. Bir an için neredeyse korktum ve kalbim deli gibi atmaya başladı. Bir süre bakıştık ve sonra bakışlarını kaçırdı. Ama iki kez daha oldu ve her seferinde, daha onu görmeden önce bakışlarını üzerimde hissettim. Gerçekten. Hayal gücümden kaynaklanmadığını biliyorum.

Tanıdığım çocukların hiçbirine benzemiyor.

O kadar yalnız ve o kadar uzak ki. Kendi tercihi sanırım. Futbol takımında gerçekten başarılı oldu ama takımdaki çocukların hiçbiriyle zaman geçirmiyor. Belki biraz Matt'le. Matt, onun konuştuğu tek kişi. Görebildiğim kadarıyla kızlarla da dolaşmıyor. Belki polis olduğu söylentisi işe yaramış olabilir. Ama insanların ondan uzak durmasından çok, sanki asıl uzak duran o. Ders aralarında ve futbol antrenmanlarından sonra gözden kayboluyor. Onu kantinde bir kez bile görmedim. Pansiyondaki odasına kimseyi davet etmemiş. Okuldan sonra kafeye asla uğramıyor.

Onu benden kaçamayacağı bir yere nasıl çekebilirim? B Planı'yla ilgili asıl sorun bu. Bonnie "Onunla fırtınada kalsana, birbirinizi ısıtmak için sarılmak zorunda kalırsınız," diyor. Meredith de arabamın pansiyonun önünde bo-

zulabileceğini söyledi. Ama bu fikirlerin ikisi de pratik değil ve daha iyi bir şey düşünmeye çalışmaktan kafayı yiyeceğim.

Her gün işler daha da kötüleşiyor. Yakında yapacak bir şey bulamazsam...

"Öleceğim," diyecektim.

Çözüm son derece basitçe ve aniden geldi.

Matt'e acıyordu, Jean-Claude söylentisinin onu üzdüğünü biliyordu. Dedikodu yayıldığından beri Elena'yla neredeyse hiç konuşmamıştı. Sadece başıyla selamlamakla yetiniyordu. Yaratıcı Yazarlık sınıfının önünde karşılaştıklarında, Matt yine onun gözlerine bakmadı.

"Matt..." diye başladı Elena. Ona söylentinin doğru olmadığını, ona söylemeden başka biriyle çıkmayacağını söylemek istiyordu. Onu asla incitmek istemediğini ve kendini çok kötü hissettiğini söylemek istiyordu. Ama söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. Sonunda "Özür dilerim!" dedi ve sınıfa girmek için döndü.

"Elena," dedi Matt. Elena ona baktı. Şimdi Matt de ona bakıyordu. Bakışları dudaklarında, saçlarında dolaşıyordu. Sonra başını iki yana salladı. "Bu Fransız çocuk gerçek mi?" diye sordu sonunda.

"Hayır," dedi Elena hiç tereddüt etmeden. "Ben uydurdum," diye açıkladı, "herkese üzgün olmadığımı göstermek için. Şeyle ilgili..." Sözünü tamamlayamadı.

"Stefan'la ilgili. Anlıyorum." Matt başıyla onaylarken hem daha üzgün hem de her nasılsa daha anlayışlı görünüyordu. "Bak Elena, davranışı gerçekten kabaydı ama kişisel olduğunu sanmıyorum. Herkese öyle davranıyor."

"Senin dışında."

"Hayır. Bazen benimle konuşuyor ama kişisel şeyler değil. Ailesinden veya okul dışında neler yaptığından hiç sözetmiyor. Sanki... Sanki etrafında kimsenin aşamayacağı bir duvar var gibi. Herhangi birinin o duvarı aşmasına izin vereceğini sanmıyorum. Bu çok üzücü, çünkü sanırım o duvarın arkasında gerçekten çok berbat ve zavallı bir halde."

Elena aniden Stefan'ın daha önce hiç düşünmediği bir yönünü farketti. Her zaman çok kontrollü, sakin ve kendinden emin görünüyordu. Diğer yandan, kendisinin de başkalarına öyle göründüğünü biliyordu. Acaba gerçekte kendisi kadar şaşkın ve mutsuz olabilir miydi?

O anda aklına bir fikir geldi ve aslında son derece basitti. Karmaşık planlara, fırtınalara veya bozulan arabalara gerek yoktu.

"Matt," dedi yavaşça, "sence birinin o duvarı aşması iyi olmaz mıydı? Yani, Stefan için? Sence başına gelebilecek en iyi şey olmaz mıydı?" Elena ısrarcı gözlerini Matt'in yüzüne dikmiş, anlamasını sağlamaya çalışıyordu.

Matt bir an ona baktı, sonra gözlerini kapatıp açtı ve inanmayan bir tavırla başını iki yana salladı. "Elena," dedi,

"inanılmazsın. İnsanları parmağında oynatıyorsun ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ve şimdi benden, Stefan'ı tuzağa düşürmek için bir şeyler yapmamı istiyorsun ve ben öyle aptalım ki neredeyse kabul edebilirim."

"Sen aptal değilsin, bir beyefendisin. Ve evet, senden bir iyilik istiyorum ama bunu ancak doğru olduğuna inanırsan yapmalısın. Stefan'ı da, seni de incitmek istemiyorum."

"Öyle mi?"

"*Hayır*. Ne düşündüğünü biliyorum ama söylediğim doğru. İstediğim tek şey..." Yine sustu. Kendisi bile ne istediğini tam olarak bilmezken, istediği şeyi nasıl açıklayabilirdi ki?

"Sadece herkesin ve her şeyin Elena Gilbert'ın etrafında dönmesini istiyorsun," dedi Matt eleştiren bir tavırla. "Sadece sahip olmadığın her şeyi istiyorsun."

Elena sarsılarak geri çekildi ve Matt'in gözlerine baktı. Boğazında bir şeyler düğümlendi, gözleri doldu.

"Yapma," dedi Matt. "Elena, öyle bakma. Özür dilerim." İçini çekti. "Pekala, yapmam gereken nedir? Onu sucuk gibi bağlayıp evinin kapısına mı bırakayım?"

"Hayır," dedi Elena hala gözyaşlarını bastırmaya çalışırken. "Sadece onu gelecek hafta Okula Dönüş Dansı'na getirmeni isteyecektim."

Matt'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Sadece onun dansa gelmesini mi istiyorsun?"

Elena başıyla onayladı.

"Pekala. Orada olacak. Ve Elena... Benim de senden başka dansa götürmek istediğim biri yok."

Bir an duraksadıktan sonra "Tamam," dedi Elena. "Ve, şey, teşekkür ederim."

Matt'in ifadesi hala tuhaftı. "Bana teşekkür etme Elena. Bir şey değil... Gerçekten." Matt dönerek koridorda uzaklaşırken Elena bunu düşünüyordu.

"Kıpırdama," dedi Meredith, Elena'nın saçlarını düzeltirken.

"Hala düşünüyorum," dedi Bonnie pencerenin önünde oturduğu koltuktan, "bence ikisi de harika."

"Kim?" diye sordu Elena dalgın bir tavırla.

"Sanki bilmiyorsun," dedi Bonnie. "Dün maçta son dakika mucizesini gerçekleştiren senin şu çocuklar. Stefan son pası yakaladığında bayılacağımı sandım."

"Ah *lütfen*," dedi Meredith.

"Ve Matt... O çocuk kesinlikle iki ayaklı bir şiir."

"Ve ikisi de benim değil," dedi Elena. Meredith'in uzman parmaklarının altında, saçları bir sanat eserine dönüşüyordu. Elbisesi de çok güzeldi. Gözlerinin menekşe rengini vurgulayan menekşe rengi bir tuvalet. Ama solgun ve kaskatı görünüyordu. Heyecandan hafifçe kızarmış değil, cephede en ön saflara gönderilen çok genç bir asker gibi kararlı ve bembeyaz.

Önceki gün Okula Dönüş Kraliçesi seçildiğinde, futbol sahasında dikilirken, aklında sadece tek şey vardı. Stefan, Kraliçe'nin dans teklifini geri çeviremezdi. Eğer dansa gelirse, Okula Dönüş Kraliçesi'ni geri çevirme şansı yoktu. Şimdi aynanın karşısında dururken kendi kendine yine bunu düşünüyordu.

"Bu gece istediğin herkes senin olabilir," dedi Bonnie sakince. "Hey, Matt'ten kurtulduğunda, onu teselli etme görevini üstlenebilir miyim?"

Meredith güldü. "Raymond ne olacak?"

"Ah, onu da sen teselli edebilirsin. Gerçekten Elena, Matt'ten hoşlanıyorum. Sen Stefan'a yaklaştığında, üç kişi biraz fazla kalabalık olur. Bu yüzden..."

"Ah, ne istersen yap. Matt biraz ilgiyi hakediyor." *Ve o ilgiyi kesinlikle benden alamıyor,* diye düşündü Elena. Matt'e yaptığı şeye hala inanamıyordu. Ama artık tereddüt etmek için çok geçti. Bütün gücünü ve konsantrasyonunu toplamak zorundaydı.

"İşte." Meredith, Elena'nın saçına son iğneyi iliştirdi. "Şimdi bize bakın. Okula Dönüş Kraliçesi ve maiyeti. Şeey, en azından bir kısmı. Üçümüz de çok güzeliz."

Doğruydu. Üçü de gerçekten güzeldi. Meredith'in elbisesi kırmızı satendi, belden büzgülüydü ve kalçaların üzerinden katlar halinde dökülüyordu. Siyah saçlarını sırtından aşağı bırakmıştı. Ayağa kalkıp aynanın karşısında yanlarına

gelirken Bonnie de pembe taftasının ve siyah payetlerinin içinde parlıyordu.

Kendisine gelince... Elena aynadaki görüntüsünü tekrar inceledi ve *Elbise iyi,* diye düşündü. Aklına gelen diğer tek ifade *kristalleşmiş menekşe* oldu. Büyükannesi, kristalize şekere batırılıp dondurulmuş o gerçek çiçek şekerlemelerinden daima bir kavanoz saklardı.

Yedinci sınıftan beri her dans gecesi yaptıkları gibi -ama daha önceleri Caroline da yanlarında olurdu- birlikte alt kata indiler. Elena, Caroline'ın bu gece kiminle gittiğini bile bilmediğini düşünerek şaşırdı.

Judith ve Robert -yakında Robert Enişte olacaktı- oturma odasındaydı ve Margaret da pijamalarıyla yanlarındaydı.

"Ah, üçünüz de harika görünüyorsunuz," dedi Judith. Sanki dansa kendisi gidecekmiş gibi heyecanla Elena'yı öptü. Margaret da ablasına sarıldı.

"Çok güzelsin," dedi dört yaşında bir çocuğun basitliğiyle.

Robert da Elena'ya bakıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, ağzını açtı ve tekrar kapadı.

"Sorun nedir Rob?"

"Ah!" Robert aniden utanarak Judith'e baktı. "Şey, aslında, Elena'nın Helen isminin bir türevi olduğu aklıma geldi ve her nedense Truvalı Helen'i hatırladım."

"Güzel ve lanetli," dedi Bonnie mutlu bir şekilde.

"Şey, evet," dedi Robert hiç de mutlu görünmeyerek. Elena bir şey söylemedi.

Kapı çalındı. Matt her zamanki gibi mavi spor ceketiyle kapıdaydı. Meredith'in kavalyesi Ed Goff ve Bonnie'nin kavalyesi Raymond Hernandez de yanındaydı. Elena, Stefan'a bakındı.

"Muhtemelen oraya gitmiştir bile," dedi Matt onun bakışlarını yorumlayarak. "Dinle, Elena..."

Ama diğer çiftler konuşmaya başlayınca, Matt'in lafı yarım kaldı. Bonnie ve Raymond, baloya onlarla birlikte, Matt'in arabasında gitti ve okula kadar sürekli espri yapıp durdular.

Oditoryumun açık kapılarından müzik yayılıyordu. Elena arabadan inerken ilginç bir kararlılıkla doldu. Okul binasına bakarken o gece bir şeyler olacağını anladı. Son birkaç haftanın huzurlu ve yavaş temposu değişmiş gibiydi.

Hazırım, diye düşündü ve bunun doğru olmasını umdu.

İçeri girdiklerinde, kendilerini bir renk ve hareket kaleydoskopu içinde buldular. İçeride insanlar Elena ve Matt'in etrafını sardı ve ikisine de iltifatlar yağmaya başladı. Elena'nın elbisesi... Saçları... Çiçekleri... Matt de kendi başına bir efsaneydi. Spor bursu kazanacağı kesin olan başka bir Joe Montana.

Onun için yaşam ve nefes anlamına gelmesi gereken bu baş döndürücü yoğunlukta, Elena'nın gözleri özel birini arıyordu.

Tyler Smallwood baştan aşağı içki kokuları içinde, durduğu yerden onu gözleriyle yiyordu ve yanındaki kız ona öldürecek gibi bakıyordu. Elena, Tyler'a aldırmadı.

Bay Tanner elinde iyice ıslanmış bir kağıt bardak ve boğazını sıkıyormuş gibi duran yakasıyla yanlarından geçti. Okula Dönüş Prensesi Sue Carson yanlarına yaklaştı ve Elena'nın elbisesiyle ilgili iltifatlarını sundu. Bonnie çoktan dans pistindeydi ve ışıkların altında kendini müziğe kaptırmıştı. Ama Stefan ortalıkta görünmüyordu.

Elena, birinden daha Doublemint kokusu alırsa bayılacağını düşündü. Matt'i dürttü ve ikisi birlikte, Koç Lyman'ın son maçın kritiğini yaparak yanında durduğu içecek masasına yürüdüler. Çiftler ve gruplar onlara yaklaşıyor, yanlarında birkaç dakika geçiriyor, sonra geri çekilerek sıradakine yer açıyordu. *Sanki gerçek kraliyet çiftiymişiz gibi,* diye düşündü Elena. Matt'in zevk alıp almadığını görmek için ona yan bir bakış attı ama Matt bakışlarını sol tarafa dikmişti.

Elena onun bakışlarını izledi. Orada, futbol oyuncularından bir grubun arasında yarı yarıya gizlenmiş halde, aradığı esmer başı gördü. Bu loş ışıkta bile kim olduğunu ilk bakışta anlamak zor değildi. İçi, canını yakan bir heyecanla doldu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Matt dişlerini sıkarak. "Sucuk gibi bağlıyor muyuz?"

"Hayır. Sadece onu dansa davet edeceğim, o kadar. Eğer istersen ilk dansımıza kadar bekleyebilirim."

Matt başını iki yana salladı ve Elena kalabalığın arasından kendine yol açarak Stefan'a doğru yürüdü.

Ona yaklaşırken parça parça verileri topluyordu. Siyah takımı diğer çocuklarınkinden biraz daha farklı, daha seçkin görünüyordu ve içine beyaz, kaşmir bir kazak giymişti. Olduğu yerde kıpırdanıp durmuyor, hareketsizce dikiliyor ve etrafındaki gruptan biraz uzak kalıyordu. Elena onun sadece profilini görebilmesine rağmen güneş gözlüğü takmadığını da farketmişti.

Futbol oynarken de gözlüğünü çıkarıyordu elbette ama Elena onun gözlerini daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Sanki bir maskeli baloda, maske indirme zamanı gelmiş gibi heyecanlanmıştı. Omzunu ve çenesini incelerken Stefan ona doğru döndü.

O anda, Elena güzel olduğunu anladı. Sadece elbisesi veya saçlarının biçimi güzel değildi, Elena çok güzeldi: İnce, seçkin, ipek ve ateşten yapılmış bir yaratık. Stefan'ın dudaklarının hafifçe aralandığını farketti ve gözlerine baktı.

"Merhaba." Bu sakin ve kendinden emin ses ona mı aitti? Hmm, Stefan'ın gözleri yeşildi. Yaz aylarında meşe yaprakların gibi bir yeşil. "İyi zaman geçiriyor musun?" diye sordu Elena.

Şimdi evet. Stefan bunu söylemedi. Yine de Elena onun ne düşündüğünü biliyordu. Bunu bakışlarında okuyordu. Kendi gücünden hiç bu kadar emin olmamıştı. Fakat bir yandan da Stefan hiç de iyi zaman geçiriyormuş gibi görünmüyor, daha çok acı içinde kıvranıyormuş ve bu ortama bir dakika daha katlanamayacakmış gibi duruyordu.

Romantik bir dans müziği çalmaya başladı. Stefan hala ona bakıyor, onu gözleriyle baştan aşağı içiyordu. Yeşil gözleri arzuyla kararmıştı. Aniden, Stefan'ın onu tutup kendine çekeceğini ve tek kelime etmeden öpeceğini hissetti.

Elena "Dans etmek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Aynı anda *Ateşle oynuyorum,* diye düşündü, *anlamadığım bir şeyle oynuyorum.* Ve korktuğunu anladı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Sanki o yeşil gözler, içinde çok derinlere gizlenmiş bir parçasıyla konuşuyordu ve o parçası ona tehlikede olduğunu haykırıyordu. Uygarlıktan daha eski bir dürtü ona kaçmasını, oradan uzaklaşmasını söylüyordu.

Kıpırdamadı. Aynı güç, onu olduğu yere mıhlıyordu. *Bu benim kontrolümün dışında,* diye düşündü. Burada olup bitenler onun anlayışının ötesindeydi ve kesinlikle normal ya da akıllıca değildi. Ama artık duramazdı ve korkmasına rağmen aynı zamanda da zevk duyuyordu. Bir

çocukla yaşadığı en yoğun andı ve aslında hiçbir şey olmuyordu. Stefan hipnotize olmuş gibi sadece ona bakıyor, Elena aynı şekilde onun bakışlarına karşılık veriyor, bu arada bir şimşek dalgası gibi aralarında bir tür enerji akıyordu. Stefan'ın gözlerinin kardığını gördü ve yavaşça uzanan ele bakarken kendi kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Ve aniden her şey paramparça oldu.

"Hey, Elena, ne kadar *tatlı* görünüyorsun," dedi bir ses. Aniden Elena'nın görüş alanında göz kamaştırıcı bir altın parıltısı belirdi. Kumral saçları parıldayan ve bronz teniyle mükemmel bir uyum oluşturan bu kız, Caroline'dı. O mükemmel tenin üzerinde inanılmayacak kadar cüretkar duran altın rengi bir elbise giymişti. Çıplak kollarından birini Stefan'a uzattı ve cilveli bir edayla gülümsedi. Bir lise balosuna katılmış uluslararası modeller gibi, ikisi de çok çarpıcı görünüyordu. Salondaki diğer herkesten kesinlikle çok daha görkemliydiler.

"Ve şu küçük elbisen de çok *boş,*" diye devam etti Caroline, Elena'nın zihni olana bitene bir mana vermek için otomatikman çalışırken. Stefan'ınkine dolanan o sahiplenici kol, her şeyi anlatıyordu aslında. Caroline'ın son haftalarda öğle tatillerinde nerede olduğu, bütün bu süre boyunca neyin peşinde koştuğu şimdi anlaşılıyordu. "Stefan'a kısa bir süre için uğramamız gerektiğini ama uzun kalmayacağımızı

söyledim. Bu yüzden danslarda onu kendime saklarsam kusura bakmazsın, değil mi?"

Elena tuhaf bir şekilde sakindi ve zihni bomboştu. Elbette kusura bakmayacağını söyledi ve Caroline'ın altın ve kumral uyumuyla uzaklaşmasını izledi. Stefan da onunla birlikte gitmişti.

Elena'nın etrafında bir sürü yüz vardı. Başını çevirdi ve Matt'le karşılaştı.

"Onunla geldiğini biliyordun."

"Caroline'ın bunu istediğini biliyordum. Öğle tatillerinde ve okuldan sonra onun peşinde koştuğunu, bir şekilde dayatmaya çalıştığını biliyordum. Ama..."

"Anlıyorum." Sahte soğukkanlılığını koruyarak kalabalığı taradı ve Bonnie'nin kendisine doğru yürüdüğünü, Meredith'in de oturduğu masadan kalktığını gördü. Demek onlar da görmüştü. Muhtemelen herkes görmüştü. Matt'e tek kelime etmeden onlara doğru yürüdü ve içgüdüsel olarak kızlar tuvaletine yöneldiler.

Tuvalet doluydu ve Meredith'le Bonnie ona endişeyle bakarken rahat bir tonla konuşmaya çalışıyorlardı.

"O elbiseyi gördün mü?" dedi Bonnie, Elena'nın parmağını gizlice sıkarken. "Önü süper yapıştırıcıyla tutturulmuş olmalı. Bir sonraki dansta ne giyecek? Selofan mı?"

"Yemek poşeti," dedi Meredith. Alçak sesle ekledi. "Sen iyi misin?"

"Evet." Elena aynada gözlerinin fazla parladığını ve yanaklarının kızardığını görebiliyordu. Saçlarını düzelterek aynadan döndü.

Tuvalet boşalınca yalnız kaldılar. Bonnie gergin bir tavırla belindeki payetli fiyonkla oynuyordu. "Belki de o kadar kötü bir şey değildir," dedi. "Yani, haftalardır ondan başka bir şey düşünmedin. Neredeyse bir aydır. Bu yüzden, belki de en iyisi budur. Böylece artık başka şeylere yönelebilirsin... Onun peşinden koşmak yerine."

*Et tu Brute?** diye düşündü Elena. "Desteğiniz için çok teşekkürler," dedi.

"Hadi ama Elena, böyle yapma," diye araya girdi Meredith. "Seni incitmeye çalışmıyor, sadece..."

"Sanırım sen de aynı şekilde düşünüyorsun, değil mi? Gidip kendime ilgilenecek başka şeyler bulmalıyım. Başka *en iyi arkadaşlar* gibi mesela." Elena iki arkadaşını da ağzı açık halde arkasında bırakıp tuvaletten çıktı.

Tuvaletten çıktığında, kendini renklerle ve müzikle sarılı halde buldu. Daha önce hiçbir dansta olmadığı kadar neşeli görünüyordu. Herkesle dans ediyor, sürekli gülüyor, karşısına çıkanlarla ayrım yapmadan flört ediyordu.

Taç giymek üzere onu sahneye çağırdılar. Sahnede durdu ve aşağıdaki parlak renkli figürlere baktı. Biri ona çiçek

* Sen de mi Brutus?

verdi, biri başına suni elmastan bir taç yerleştirdi. Alkışlar yükseldi. Her şey bir rüya gibiydi.

Sahneden indiğinde karşısına ilk o çıktığı için Tyler'la flört etti. Sonra Dick'le birlikte Stefan'a yaptıkları aklına gelince, elindeki buketten bir gül çıkarıp ona uzattı. Matt gergin bir ifadeyle ona kaçamak bakışlar atıyordu. Tyler'ın çoktan unuttuğu damı, neredeyse ağlamak üzereydi.

Tyler'ın nefesindeki naneyle karışık alkolün kokusunu alabiliyordu ve çocuğun yüzü kıpkırmızıydı. Arkadaşları etrafını sarmış, bağırıp çağırarak gülüşüyordu ve Dick kahverengi bir kağıt poşetten bardağına bir şey dolduruyordu.

Daha önce bu grupla hiç takılmamıştı. Onu sıcak karşılamış, ona hayranlık duymuşlardı ve erkekler dikkatini çekmek için yarışıyordu. Birileri sürekli espri patlatıyor, Elena da yine hiç ayrım gözetmeden hepsine kahkahalarla gülüyordu. Tyler kolunu onun beline dolayınca, Elena daha da yüksek sesle gülmeye başladı. Göz ucuyla, Matt'in başını iki yana sallayarak uzaklaştığını gördü. Kızların sesi kulak tırmalıyor, erkekler iyice gürültücü hale geliyordu. Tyler dudaklarını Elena'nın boynuna gömmüştü.

"Bir fikrim var," dedi Tyler, Elena'yı kendine bastırırken gruba dönerek. "Daha eğlenceli bir yere gidelim."

"Neresi olabilir Tyler?" diye bağırdı biri. "Babanın evi mi?"

Tyler sırıttı. "Hayır, izimizi bırakabileceğimiz bir yeri kastetmiştim. Mezarlık gibi."

Kızlar çığlık attı. Erkekler birbirini dirsekledi.

Tyler'ın damı hala çemberin dışında duruyordu. İnce, tiz sesiyle "Tyler, bu delice," dedi kız. "O yaşlı adama neler olduğunu biliyorsun. Oraya gitmeyeceğim."

"Harika, o zaman burada kal." Tyler cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı ve kalabalığa doğru salladı. "Korkmayan kim?" diye sordu.

"Hey, ben varım," dedi Dick. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

"Ben de," dedi Elena meydan okuyan bir tavırla. Tyler'a gülümsedi ve Tyler onu kucağına aldı.

Tyler'la birlikte gürültücü, kaba saba bir grubun ortasında otoparka çıktılar ve arabaların arasında yürümeye başladılar. Tyler spor arabasının üstün açtı ve Elena, Dick ve Vickie Bennett adında bir kız arabaya doluştu.

"Elena!" diye bağırdı biri okulun ışıklı kapısından.

"Yürü," dedi Elena, Tyler'a dönerek. Tacını çıkarırken arabanın motoru gürledi. Lastikler otoparkın asfalt zemininde patinaj çekerek hareket etti ve Elena kendini gecenin serin rüzgarına bıraktı.

Bonnie dans pistinde gözleri kapalı halde kendini müziğe bırakmış, olduğu yerde salınıyordu. Bir an için gözlerini açtığında, Meredith'in pistin kenarından kendisini çağırdığını gördü. Bonnie isyankar bir tavırla başını çevirdi ama Meredith'in hareketleri daha ısrarcı hale gelince, Raymond'a bakıp gözlerini devirdi ve Meredith'in yanına yürüdü. Raymond da peşinden geldi.

Matt ve Ed, Meredith'in arkasındaydı. Matt'in kaşları çatıktı. Ed de huzursuz görünüyordu.

"Elena az önce gitti," dedi Meredith.

"Burası özgür bir ülke," dedi Bonnie.

"Tyler Smallwood'la birlikte gitti," dedi Meredith. "Matt, nereye gittiklerini duymadığından emin misin?"

Matt başını iki yana salladı. "Bence olacak her şeyi hakediyor. Ama aslında biraz da benim hatam," dedi açıkça. "Sanırım peşinden gitmemiz gerek."

"Buradan *çıkacak* mıyız?" dedi Bonnie. Meredith'e baktı ve dudak hareketleriyle söylediğini okudu. *Yemin etin.* "Buna inanamıyorum," diye homurdandı.

"Onu nasıl bulacağımızı bilmiyorum," dedi Meredith, "ama denemek zorundayız." Sonra tuhaf bir şekilde tereddütlü bir sesle ekledi. "Bonnie, nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne? Elbette hayır. Ben dans ediyordum. İnsan dansa niye gelir ki?"

"Sen ve Ray burada kalın," dedi Matt, Ed'e. "Geri dönerse, onu aradığımızı söyleyin."

"Biz de gideceksek, hemen gitsek iyi olur," diye araya girdi Bonnie. Döndü ve bunu yaptığı anda siyah bir ceketle karşılaştı.

"Şey, affedersin," diye tersledi Bonnie başını kaldırıp Stefan Salvatore'yle karşılaşınca. Bonnie, Meredith ve Matt, arkalarından mutsuz mutsuz bakan Raymond ve Ed'e aldırmadan kapıya yürürken Stefan onları izledi.

Bulutsuz gökyüzünde yıldızlar uzak ve buz gibi parlıyordu. Elena da kendini onlar gibi hissediyordu. Benliğinin bir parçası Dick, Vickie ve Tyler'la birlikte gülüşüp

haykırıyordu ama bir parçası da tüm bunları uzaktan izliyordu.

Tyler kilise harabesinin olduğu tepeye çıkan yolun yarısında arabayı park etti ve hepsi inerken farları açık bıraktı. Okuldan ayrıldıklarında arkalarında başka arabalar da olmasına rağmen mezarlığa kadar gelen sadece onlardı.

Tyler bagajı açarak bir bira kasası çıkardı. Elena'ya bir tane uzattı ama Elena midesinin bulandığını söyleyerek başını iki yana salladı. Burada olmaktan kesinlikle rahatsızdı ama bunu şimdi itiraf etmesi mümkün değildi.

Parke taşlarıyla döşeli yolda yürümeye başladıklarında kızlar yüksek topuklu ayakkabılarıyla sendeliyor, dengelerini korumak için erkeklere yaslanıyordu. Zirveye ulaştıklarında, Elena zorlukla yutkundu ve Vickie hafif bir çığlık attı.

Ufuk çizgisinin hemen üzerinde dev gibi ve kızıl bir şey asılı duruyordu. Elena, bunun aslında ay olduğunu ilk bakışta anlayamamıştı. Bir bilimkurgu filminden fırlamış gibi büyük ve gerçekdışı görünüyor, geniş kütlesi ürkütücü bir ışıkla donuk bir şekilde parlıyordu.

"Büyük, çürümüş bir kabağa benziyor," dedi Tyler aya doğru bir taş fırlatırken. Elena kendini zorlayarak ona gülümsedi.

"İçeri girelim mi?" dedi Vickie. Eliyle, kilisenin kapısının olması gereken yerdeki boşluğu işaret ediyordu.

Çatının büyük bölümü çökmüştü ama çan kulesi hala sağlam bir şekilde tepelerinde yükseliyordu. Duvarlardan üçü ayaktaydı, dördüncüsü ise diz yüksekliğindeydi. Her yerde molozlar vardı.

Elena'nın yanağında bir ışık parladı, döndüğünde Tyler'ın bir çakmak yaktığını gördü. Tyler güçlü beyaz dişlerini sergileyerek sırıttı. "Bic'imi çakmak ister misin?"

Elena huzursuzluğunu bastırmak istercesine güçlü bir kahkaha patlattı. Çakmağı aldı ve kilisenin yan tarafındaki lahiti aydınlatmak için kullandı. Mezarlıktaki diğer lahitlerden farklı görünüyordu ama babası benzerlerini İngiltere'de de gördüğünü söylerdi. İki kişiyi alacak büyüklükte bir taş kutuya benziyordu ve kapağın üzerinde iki mermer heykel yatıyordu.

"Thomas Keeping Fell ve Honoria Fell," dedi Tyler onları tanıştırıyormuş gibi abartılı bir hareketle. "Söylentiye göre Fell's Church'ü yaşlı Thomas kurmuş. Aslında o dönemde Smallwood Ailesi de buradaymış. Büyük büyükbabanın büyük büyük büyükbabası Drowning Deresi Vadisi'nde..."

"Kurtların midesine inene kadar yaşamış," dedi Dick ve kurt taklidi yaparak başını arkaya attı. Ama ulumak yerine geğirdi. Vickie güldü. Tyler'ın yakışıklı yüzünde sinirli bir ifade belirdi ama kendini gülümsemeye zorladı.

"Thomas ve Honoria biraz solgun görünüyor," dedi Vickie hala gülerken. "Bence biraz renge ihtiyaçları var." Omuz çantasından bir ruj çıkarıp beyaz mermer kadın heykelinin dudaklarına kırmızı boyayı sürmeye başladı. Elena yine ürperdi. Çocukken, elleri göğüslerinin üzerinde birleşmiş, gözleri kapalı halde yatan bu solgun kadına ve adama daima hayranlık duymuştu. Kendi annesiyle babası öldükten sonra, onların da mezarlarında böyle yattıklarını düşünmüştü. Ama Vickie ruju sürerken Elena çakmağı tutarak aydınlattı ve Thomas Fell'in bir palyaço burnuna sahip oluşunu izledi.

Tyler onları izliyordu. "Hey, giyinmişler ama gidecek yerleri yok." Ellerini taş kapağın kenarına dayayarak kaldırmaya çalıştı. "Ne dersin Dick? Onlara kasabada bir gece yaşatalım mı? Belki tam kasabanın ortasında?"

Hayır, diye düşündü Elena dehşete kapılarak. Dick sevimsiz bir kahkaha atarken Vickie de ona katıldı ama Dick çoktan Tyler'ın yanına geçmişti ve ellerini taş kapağa dayamış halde hazırdı.

"Üç dediğimde," dedi Tyler. "Bir, iki, *üç!*"

Çocuklar zorlanarak ve homurdanarak taşı kaldırmaya çalışırken Elena'nın bakışları Thomas Fell'in korkunç, palyaço benzeri yüzüne odaklanmıştı. Ama kapağı bir santim bile kıpırdatamadılar.

"Lanet olasıca şey bir şekilde tutturulmuş olmalı," dedi Tyler öfkeyle dönerken.

Elena rahatladı. Doğal davranmaya çalışırken destek almak için elini lahitin taş kapağına dayadı ve işte o anda olanlar oldu.

Taşın sürtünme sesini duydu ve kapak aniden sol elinin altından kayıverdi. Taş kapak uzaklaşırken Elena dengesini kaybetti. Çakmak elinden fırlayıp gitti ve düşmemeye çalışırken tekrar tekrar çığlık attı. Etrafında buzlu bir rüzgar uğuldarken kendisi açık lahite doğru düşüyordu ve çığlıkları kendi kulaklarında çınlıyordu.

Ama aniden kendini dışarıda buldu. Ayışığı, diğerlerini görmesine izin verecek kadar parlaktı. Tyler onu yakalamıştı. Elena çılgınca etrafına bakındı.

"Delirdin mi sen? Neler oluyor?" Tyler onu omuzlarından tutmuş sarsıyordu.

"Hareket etti! Kapak kıpırdadı! Kayarak açıldı ve... Bilmiyorum... Neredeyse içine düşüyordum. Çok soğuktu..."

Çocuklar kahkahalarla gülüyordu. "Zavallı bebek, keçileri kaçırdı," dedi Tyler. "Hadi Dick, bir kontrol edelim."

"Tyler, hayır..."

Ama çoktan içeri girmişlerdi bile. Vickie kapıda durmuş izlerken Elena ürperdi. Tyler onu kapıdan çağırdı.

"Bak," dedi, Elena isteksizce tekrar içeri adım attığında. Tyler çakmağı almıştı ve Thomas Fell'in mermer lahitinin üzerinde tutuyordu. "Hala yerinde, gördün mü?"

Elena kapakla lahitin mükemmel uyumuna baktı. "Kıpırdadı. Neredeyse içine düşüyordum..."

"Tabii, nasıl istersen, bebeğim." Tyler kollarını ona dolamış, arkasından sarılmıştı. Dick ve Vickie'ye baktığında, onların da aynı şekilde durduğunu gördü ama Vickie gözlerini kapamıştı ve bundan zevk alıyor gibiydi. Tyler güçlü çenesini Elena'nın yanağına sürttü.

"Artık dansa geri dönmek istiyorum," dedi Elena.

Tyler duraksadı ve iç çekti. "Tabii bebeğim," dedi. Dick ve Vickie'ye baktı. "Siz ikiniz?"

Dick sırıttı. "Biz bir süre burada kalacağız." Vickie gözleri hala kapalı halde güldü.

"Pekala." Elena onların nasıl geri döneceğini merak etti ama Tyler'ın kendisini dışarı çıkarmasına izin verdi. Dışarı çıktıklarında Tyler duraksadı.

"Büyükbabamın mezar taşını göstermeden gitmene izin veremem," dedi. "Ah, hadi Elena," dedi genç kızın itiraz edeceğini anladığında, "beni kırma. Görmelisin. Ailemizin gururudur."

Elena kendini zorlayarak gülümsedi ama aslında midesi bulanıyordu. Belki biraz suyuna giderse Tyler'ın kendisini oradan götürmesini sağlayabilirdi. "Tamam," dedi ve mezarlığa doğru yürümeye başladı.

"Oradan değil. Buradan." Tyler onu eski mezarlığa doğru sürüklüyordu. "Sorun değil, gerçekten, yürüme yoluna

yakın. Bak, şurada, gördün mü?" Ayışığında parlayan bir şeyi işaret etti.

Elena korkuyla yutkunurken boğazında bir şeyler düğümlendi. Yuvarlak saçsız başıyla orada dev gibi biri duruyordu sanki. Ve burada, aşınmış granitlerin, asırlık taşların arasında durmaktan hoşlanmıyordu. Parlak ayışığı tuhaf gölgeler yansıtıyordu ve her yer çok karanlıktı.

"Sadece tepesindeki top. Korkacak bir şey yok," dedi Tyler, Elena'yı yürüme yolundan parlak mezar taşına doğru sürüklerken. Kırmızı mermerden yapılmıştı ve tepesindeki devasa top, Elena'ya ufuk çizgisinin üzerindeki ayı hatırlatmıştı. Şimdi aynı ay tepelerinde parlıyor, Thomas Fell'in beyaz elleri kadar beyaz görünüyordu. Elena, ürpertisini bastıramıyordu.

"Zavallı bebeğim, çok üşümüşsün. Seni ısıtmak gerek," dedi Tyler. Elena onu itmeye çalıştı ama Tyler kollarını vücuduna dolamış, büyük bir güçle kendisine bastırıyordu.

"Tyler, gitmek istiyorum. *Hemen* gitmek istiyorum..."

"Tamam bebeğim, gideceğiz," dedi Tyler. "Ama önce biraz seni ısıtalım. Tanrım, çok üşümüşsün."

"Tyler, kes şunu," dedi Elena. Vücuduna dolanmış olan kollar sinir bozucu, hapsediciydi ama şimdi vücudunda dolaşan ve çıplak tenine ulaşmaya çabalayan elleri hissedince daha da rahatsız olmuştu.

Elena hayatı boyunca hiç böyle bir durumda, herhangi bir yardımdan uzakta kalmamıştı. Sivri topuğunu Tyler'ın

deri ayakkabısının üzerine basmaya çalıştı ama Tyler kurtuldu. "Tyler, *çek ellerini üzerimden.*"

"Hadi Elena, böyle davranma, bütün vücudunu ısıtıp alev alev yakmak istiyorum..."

"Tyler, bırak beni," diye inledi Elena. Kendisini saran kollardan kurtulmaya çalıştı. Tyler tökezledi ve kendisiyle birlikte Elena'yı da yere, sarmaşık ve otların üzerine devirdi. Elena umutsuzca konuştu. "Seni öldürürüm Tyler. Ciddiyim. Çekil *üzerimden.*"

Tyler aniden gülerek yere yuvarlanmaya çalıştı ama kol ve bacakları ağır, beceriksiz ve neredeyse işe yaramaz haldeydi. "Ah, hadi Elena, kızma. Sadece seni ısıtıyordum. Buz Prensesi Elena, ısınıyor... Şimdi ısınıyorsun, değil mi?"

Elena yüzüne değen sıcak ve ıslak ağzı hissetti. Hala Tyler'ın altındaydı ve baştan savma öpücükler boynuna doğru kayıyordu. O anda bir kumaş yırtıldı.

"Ah," diye mırıldandı Tyler. "Bunun için üzgünüm."

Elena başını çevirdi ve ağzı Tyler'ın yanağını okşayan eline denk geldi. Dişlerini etli avucuna gömerek ısırdı. Ağzına kan tadı gelene kadar ısırmaya devam etti ve Tyler'ın acı ulumasını duydu. El aniden çekildi.

"Hey! Üzgün olduğumu söyledim!" Tyler yaralanan eline kırgınlıkla baktı. Sonra yüzü kararadı ve hala eline bakarken yumruğunu sıktı.

İşte, diye düşündü Elena kabus gibi bir sükunetle. *Beni ya bayıltacak ya da öldürecek.* Kendini darbeye hazırladı.

Stefan mezarlığa gelmekte isteksizdi, içindeki her şey aksini haykırıyordu. Buraya en son, yaşlı adamla karşılaştığı gece gelmişti.

Olanları hatırlayınca içi dehşetle doldu. Köprünün altında adamı kurutmadığına, zarar verecek ölçüde kanını emmediğine yemin edebilirdi ama o geceden beri Güç bulanıktı. Tabii Güç'ü hiç hissettiyse. Belki de kendi hayal gücüydü. İhtiyacı kontrolden çıktığında tuhaf şeyler olabiliyordu.

Gözlerini kapadı. Yaşlı adamın neredeyse ölecek halde hastaneye yatırıldığını duyduğunda, tarifi imkansız bir şaşkınlığa kapılmıştı. Nasıl bu kadar ileri gidebilirdi? Neredeyse öldürecek kadar. Üstelik de belli bir zamandan beri hiç öldürmemişti...

Hayır, bunu düşünmeyecekti.

Şimdi, gecenin karanlığında mezarlık kapısının önünde dururken, en çok istediği şey arkasını dönüp oradan uzaklaşmaktı. Caroline'ı, o bronz tenli muhteşem yaratığı bıraktığı dansa geri dönmek istiyordu. Caroline güvenliydi, çünkü onun için hiçbir anlamı yoktu.

Ama geri dönemiyordu, çünkü Elena mezarlıktaydı. Onu ve giderek artan huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Elena

mezarlıktaydı, başı dertteydi ve Stefan onu bulmak zorundaydı.

Baş dönmesi başladığında tepeyi yarılamıştı. Görüşü bulanmasına rağmen görebildiği tek şey olan kilise binasına doğru yürümeye devam etti. Beyni gri sis dalgalarıyla doluydu ve yürümeye devam etmek için kendini zorluyordu. Zayıf, kendini çok zayıf hissediyordu. Ve bu yükseklik korkusunun saf gücüne karşı kesinlikle çaresizdi.

Elena'ya... Ona gitmesi gerekiyordu ama zayıftı. Elena'ya yardım etmek istiyorsa... Zayıf olamazdı. Bunu başarmak... Zorundaydı...

Kilise harabesinin girişi, önünde ardına kadar açık duruyordu.

Elena, Tyler'ın sol omzunun üzerinden ayı gördü. *Göreceğim en son şey bu olacaksa, kesinlikle uygun,* diye düşündü. Çığlığı boğazında takıldı ve korkuyla boğuldu.

Sonra aniden bir şey Tyler'ı yerden kaldırıp büyükbabasının mezar taşına doğru fırlattı.

En azından Elena'ya öyle görünmüştü. Yuvarlanarak yana döndü ve bir eliyle yırtılmış elbisesini tutup diğeriyle bir silah arayarak nefes nefese debelendi.

Silaha ihtiyacı yoktu. Karanlıkta bir şey hareket etti ve Tyler'ı üzerinden alan kişiyi gördü. Stefan Salvatore. Ama bu daha önce hiç görmediği bir Stefan'dı. O güzel yüz hatları şimdi öfkeden bembeyaz ve buz gibiydi. Yeşil gözleriyse öldürücü bir ışıkla parlıyordu. Hiç hareket etmeden, Stefan öylesine büyük bir öfke ve tehlike yayıyordu ki Elena, Tyler'dan çok ondan korktuğunu hissetti.

"Seninle ilk karşılaştığımda, terbiye denen şeyden nasibini almadığını ve almayacağını anlamıştım," dedi Stefan. Sesi yumuşak, soğuk, hafifti ve her nedense Elena'nın başını döndürmüştü. Tyler'a doğru hareket ederken Elena gözlerini Stefan'dan alamıyordu. Tyler'sa sersemlemiş bir halde başını iki yana sertçe sallayarak kalkmaya çalışıyordu. Stefan bir dansçı gibi hareket ediyordu. Her hareketi kolay, rahat ve son derece kontrollüydü. "Ama kişiliğinin de böylesine az gelişmiş olduğu hiç aklıma gelmemişti."

Tyler'a vurdu. Daha iriyarı olan çocuk etli ellerinden birini uzattı ve daha el hedefini bulamadan, Stefan yüzünün yan tarafına bir tokat indirdi.

Tyler başka bir mezar taşına doğru uçtu. Nefes nefese bir halde hızla ayağa kalktı, bir an duraksadı ve gözlerinin beyazı göründü. Elena burnundan akan kanı gördü ve Tyler saldırdı.

"Bir *beyefendi*, asla biriyle zorla birlikte olmaya çalışmaz," dedi Stefan ve onu yana itti. Tyler yine savruldu ve otların üzerine yüzükoyun yuvarlandı. Bu kez ayağa kalkması daha yavaş oldu ve hem burun deliklerinden hem de

ağzından kan süzülüyordu. Stefan'a saldırırken ürkmüş bir at gibi burnundan soluyordu.

Stefan, Tyler'ın ceketinin önünü yakaladı ve olduğu yerde rakibiyle birlikte dönerek ölümcül darbenin etkisini azalttı. İri yumruklar hedefini bulamadan etrafında savrulurken Tyler'ı iki kez sertçe sarstı. Sonra da Tyler'ı olduğu yere bıraktı ve Tyler boş bir çuval gibi yıkılıverdi.

"Ve bir kadını aşağılamaz," diye devam etti Stefan. Tyler'ın gözleri yuvarlanıyordu ve yüzü acıyla buruşmuştu ama Stefan'ın bacağını tuttu. Stefan onu sertçe çekerek ayağa kaldırdı ve yine sarstı. Bu kez Tyler bez bebek gibi gevşedi ve gözleri yukarı döndü. Stefan ağır bedeni dik tutarak ve her kelimesini kemikleri sızlatan bir sarsışla vurgulayarak konuşmasını sürdürdü. "Hepsinden öte, onu incitmez..."

"Stefan!" diye bağırdı Elena. Her sarsıntıda Tyler'ın başı ileri geri savruluyordu. Gördüğü şeyden, Stefan'ın yapmış olabileceği şeyden korkuyordu. Her şeyden öte, Stefan'ın sesinden, bir kılıç dansı gibi güzel, ölümcül ve kesinlikle acımasız ses tonundan ürküyordu. "Stefan, *dur!*"

Elena'nın varlığını tamamen unutmuş gibi, Stefan aniden irkilerek başını Elena'ya çevirdi. Bir an ona tanımadan baktı. Gözleri ayışığında simsiyah görünüyordu. Elena bu haliyle onu insani duygulardan yoksun bir yırtıcı hayvana, büyük bir kuşa, bir etobura benzetti. Sonra Stefan'ın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi ve bakışlarındaki karanlık azaldı.

Tyler'ın gevşek duran başına baktı ve iri vücudunu kırmızı mermer mezar taşına nazikçe dayadı. Tyler'ın dizleri büküldü ve olduğu yere yıkıldı ama neyse ki Elena'yı rahatlatan bir şekilde gözleri açıldı. En azından sol gözü. Sağ gözü yarılıp şişmişti.

"İyileşecek," dedi Stefan duygusuzca.

Korkusu artarken Elena kendini bomboş hissetti. *Şok*, diye düşündü. *Şoktayım. Muhtemelen her an isterik bir şekilde çığlık atmaya başlayabilirim.*

"Seni eve götürebilecek biri var mı?" diye sordu Stefan hala aynı sesi tonuyla konuşmaya devam ederek.

Elena, Thomas Fell'in heykelinin yanındaki -ne yaptıklarını Tanrı bilirdi- Dick ve Vickie'yi düşündü. "Hayır," dedi. Zihni yine çalışmaya başlamıştı ve etrafını farkediyordu. Elbisesinin ön tarafı boydan boya yırtılmış ve mahvolmuştu. Mekanik hareketlerle elbisesini toparlamaya çalıştı.

"Seni ben götürürüm," dedi Stefan.

O uyuşukluğu arasında bile, Elena içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Mezar taşlarının arasında tuhaf bir şekilde zarif görünen Stefan'a, ayışığında solgun görünen o güzel yüze baktı. Daha önce ona hiç bu kadar... Güzel görünmemişti ama bu güzellik aynı zamanda da yabancıydı. Sadece yabancı değil, aynı zamanda da insanlık dışıydı, çünkü hiçbir insan böylesine bir güç ve mesafe etkisi yayamazdı.

"Teşekkür ederim. Çok naziksin," dedi yavaşça. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Onlar uzaklaşırken Tyler atalarından birinin mezar taşına tutunarak acı içinde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Yürüme yoluna ulaştıklarında ve Stefan, Wickery Köprüsü'ne yöneldiğinde, Elena yine ürperdi.

"Arabamı pansiyonda bıraktım," dedi Stefan. "Geri dönebileceğimiz en kestirme yol burası."

"Sen de buradan mı geldin?"

"Hayır. Köprüyü geçmedim. Ama merak etme, güvenli."

Elena ona inandı. Stefan ona hiç dokunmadan, solgun ve sessiz bir şekilde yanında yürüyordu. Ceketini çıkarıp Elena'nın çıplak omuzlarına örtmüştü. Çok tuhaf bir şekilde, kendisine saldırmaya çalışan herhangi bir yaratığı Stefan'ın oracıkta öldüreceğini hissetti.

Wickery Köprüsü ayışığında beyaz görünüyordu ve altında, antik taşların ve kayaların arasında, buzlu sular kıvrılıyordu. Meşe ağaçlarının arasından geçip dar kır yoluna çıkarlarken bütün dünya dingin, güzel ve soğuk görünüyordu.

Çitlerle çevrili meraların ve karanlık tarlaların yanından geçerek uzun bir araba yoluna ulaştılar. Pas kırmızısı tuğladan yapılmış olan pansiyon, asırlık sedir ve isfendan ağaçlarıyla çevriliydi. Ama bir pencere dışında her yer karanlıktı.

Stefan ikiz kapıların kilidini açtı ve küçük bir hole girdiler. Tam önlerinde bir merdiven vardı. Kapılar gibi tırabzan da meşeden yapılmıştı ve parlak cilasıyla neredeyse ışıklıymış gibi görünüyordu.

Zayıf şekilde aydınlatılmış ikinci kata çıktılar. Elena'yı şaşırtan bir şekilde, Stefan onu yatak odalarından birine götürdü ve dolap kapısına benzer bir şeyi açtı. Arkasından çok dar ve dik bir merdiven çıktı.

Ne tuhaf bir yer, diye düşündü Elena. Bu gizli merdiven evin derinliklerine gömülmüştü ve hiçbir şekilde ses geçirmiyor gibi görünüyordu. Merdivenin tepesine ulaştıklarında, binanın bütün üçüncü katını kaplayan büyük bir odaya girdiler.

İçerisi de neredeyse merdiven gibi loştu ama Elena eski zemin tahtalarını ve tavandaki kirişleri görebiliyordu. Her tarafta yüksek pencereler vardı ve az sayıdaki büyük mobilya parçalarının arasına çok sayıda sandık atılmıştı.

Elena, Stefan'ın kendisini izlediğini farketti. "Banyo şurada..."

Stefan başıyla bir kapıyı işaret etti. Elena ceketi omuzlarından alıp yüzüne bakmadan Stefan'a uzattı ve banyoya girdi.

8

Elena banyoya girdiğinde başı dönüyordu ve minnettardı ama çıktığında öfkeliydi.

Bu değişimin nasıl olduğundan pek emin değildi. Ama yüzündeki ve kollarındaki çizikleri yıkarken yanında ayna olmadığı, omuz çantasını Tyler'ın spor arabasında bıraktığı için sinirlenmiş ve tekrar *hissetmeye* başlamıştı. Hissettiği şey de öfkeydi.

Lanet olasıca Stefan Salvatore. Hayatını kurtarırken bile inanılmayacak kadar soğuk ve kontrollüydü. Elena onun kibarlığından, cesaretinden ve etrafını saran kalın, aşılmaz duvarlardan nefret ediyordu.

Saçlarındaki iğnelerin geri kalanlarını çıkardı ve elbisesinin ön tarafını bir arada tutmak için kullandı. Sonra açtığı saçlarını, lavaboda bulduğu oymalı bir kemik tarakla taradı.

Banyodan çıktığında başını dik tutuyordu ve kısık gözlerle bakıyordu.

Stefan ceketini tekrar giymemişti. Üzerinde beyaz kazağıyla, başı eğik, gergin bir halde pencerenin yanında bekliyordu. Başını kaldırmadan, bir sandalyenin sırtlığına bırakılmış uzun bir kadife kumaşı işaret etti.

"Şunu elbisenin üzerine giymek isteyebilirsin."

Oldukça kalın ve yumuşak bir kumaştan, kukuletası olan bir pelerindi bu. Elena kalın pelerini omuzlarına yerleştirdi ama hediye onu yumuşatmamıştı. Stefan'ın kendisine yaklaşmadığını, hatta konuşurken ona bakmadığını farketmişti.

Elena pelerini omuzlarına geçirdi. Kumaşın sıcaklığıyla kendini çok daha iyi hissederek kasıtlı olarak Stefan'ın kişisel alanına girdi. Ona doğru yürüdü ve pencerenin yanındaki ağır maun dolabı inceledi.

İçinde ürkütücü görünüşlü bir hançer duruyordu. Kabzası fildişinden yapılmış, kabza ucuna gümüş işlemeli bir akik yerleştirilmişti. İçinde bir tür kadran bulunan altın bir küre ve çok sayıda altın bozuk para da vardı.

Biraz ilgisini çektiği, biraz da eşyalarını karıştırdığını görmenin Stefan'ı sinirlendireceğini bildiğinden, paralardan birini eline aldı. "Nedir bu?"

Stefan hemen cevap vermedi. "Altın bir florin," dedi sonra. "Floransa'dan."

"Ya şu?"

8

Elena banyoya girdiğinde başı dönüyordu ve minnettardı ama çıktığında öfkeliydi.

Bu değişimin nasıl olduğundan pek emin değildi. Ama yüzündeki ve kollarındaki çizikleri yıkarken yanında ayna olmadığı, omuz çantasını Tyler'ın spor arabasında bıraktığı için sinirlenmiş ve tekrar *hissetmeye* başlamıştı. Hissettiği şey de öfkeydi.

Lanet olasıca Stefan Salvatore. Hayatını kurtarırken bile inanılmayacak kadar soğuk ve kontrollüydü. Elena onun kibarlığından, cesaretinden ve etrafını saran kalın, aşılmaz duvarlardan nefret ediyordu.

Saçlarındaki iğnelerin geri kalanlarını çıkardı ve elbisesinin ön tarafını bir arada tutmak için kullandı. Sonra açtığı saçlarını, lavaboda bulduğu oymalı bir kemik tarakla taradı.

Banyodan çıktığında başını dik tutuyordu ve kısık gözlerle bakıyordu.

Stefan ceketini tekrar giymemişti. Üzerinde beyaz kazağıyla, başı eğik, gergin bir halde pencerenin yanında bekliyordu. Başını kaldırmadan, bir sandalyenin sırtlığına bırakılmış uzun bir kadife kumaşı işaret etti.

"Şunu elbisenin üzerine giymek isteyebilirsin."

Oldukça kalın ve yumuşak bir kumaştan, kukuletası olan bir pelerindi bu. Elena kalın pelerini omuzlarına yerleştirdi ama hediye onu yumuşatmamıştı. Stefan'ın kendisine yaklaşmadığını, hatta konuşurken ona bakmadığını farketmişti.

Elena pelerini omuzlarına geçirdi. Kumaşın sıcaklığıyla kendini çok daha iyi hissederek kasıtlı olarak Stefan'ın kişisel alanına girdi. Ona doğru yürüdü ve pencerenin yanındaki ağır maun dolabı inceledi.

İçinde ürkütücü görünüşlü bir hançer duruyordu. Kabzası fildişinden yapılmış, kabza ucuna gümüş işlemeli bir akik yerleştirilmişti. İçinde bir tür kadran bulunan altın bir küre ve çok sayıda altın bozuk para da vardı.

Biraz ilgisini çektiği, biraz da eşyalarını karıştırdığını görmenin Stefan'ı sinirlendireceğini bildiğinden, paralardan birini eline aldı. "Nedir bu?"

Stefan hemen cevap vermedi. "Altın bir florin," dedi sonra. "Floransa'dan."

"Ya şu?"

"Bir Alman saati. 15. yüzyıldan kalma," dedi Stefan. "Elena..."

Elena, menteşeli kapağı olan küçük demir bir kutuya uzandı. "Ya şu? Açılıyor mu?"

"Hayır." Stefan'ın refleksleri bir kedininki gibiydi. Eli kutunun üzerine kapandı ve kapağını tuttu. "Bu özel," dedi belirgin şekilde gergin bir sesle.

Stefan'ın elinin sadece demir kapağa dokunduğunu ve kendi tenine değmemeye dikkat ettiğini gördü. Elena parmaklarını geri çektiğinde, Stefan da hemen elini çekti.

Aniden öfkesi o kadar arttı ki Elena kendini daha fazla tutamadı. "Dikkat et," dedi vahşice. "Sakın bana dokunma, yoksa bir hastalık kapabilirsin."

Stefan pencereye doğru döndü.

Kendisi de uzaklaşarak odanın ortasına dönerken Elena kendi yansımasını izliyordu. Ve aniden, Stefan'a nasıl göründüğünü tahmin etti. Sarı saçları pelerinin siyahlığının üzerine dökülürken beyaz ellerinden biri kadifeyi boğazına bastırıyordu. Kulesinde bir aşağı bir yukarı yürüyen öfkeli bir prenses.

Başını kaldırarak tavandaki kapağa baktı ve birinin yumuşak bir şekilde nefes aldığını duydu. Döndüğünde, Stefan'ın bakışlarının çıplak boğazına odaklandığını gördü. Bakışlarındaki pırıltı onu şaşırtmıştı. Ama bir an sonra Stefan'ın yüz ifadesi sertleşti ve Elena'yı yine kendinden uzaklaştırdı.

"Sanırım," dedi Stefan, "seni eve götürsem iyi olur."

O anda Elena onu incitmek, kendisi kadar kötü hissettirmek istedi. Ama aynı zamanda gerçeği de bilmek istiyordu. Bu oyundan, planlardan, Stefan Salvatore'nin düşüncelerini okumaya çalışmaktan bıkmıştı. Uzun zamandır düşündüğü şeyleri kelimeye dökmek hem ürkütücü hem de rahatlatıcıydı.

"Benden neden nefret ediyorsun?"

Stefan ona baktı. Bir an için doğru kelimeleri bulamamış gibiydi. Nihayet cevap verdi. "Senden nefret etmiyorum."

"Ediyorsun," dedi Elena. "Bunu söylemenin saygı kurallarına uygun olmadığını biliyorum ama umurumda bile değil. Bu gece beni kurtardığın için sana minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama bu da umurumda değil. Senden beni kurtarmanı istemedim. Mezarlıkta ne aradığını bile bilmiyorum. Ve benimle ilgili duyguların düşünülürse, bunu neden yaptığını kesinlikle anlamıyorum."

Stefan başını iki yana sallayarak yumuşak bir sesle konuştu. "Senden nefret etmiyorum."

"Başından beri, sanki... Sanki cüzamlıymışım gibi benden uzak duruyorsun. Sana karşı dostça davranmak istedim ama sen bunu yüzüme çarptın. Biri kendisine hoşgeldin dediğinde bir beyefendi böyle mi yapar?"

Stefan şimdi bir şey söylemeye çalışıyordu ama Elena umursamadan devam etti. "Başkalarının yanında beni defalarca küçük düşürdün, okulda beni aşağıladın. Ölüm kalım

meselesi olmasa, şu anda benimle konuşuyor olmazdın. Seninle birkaç kelime edebilmek için gereken şey bu mu? Birinin neredeyse öldürülmesi mi gerekiyor?

"Şimdi bile," diye devam etti, "sana yaklaşmamı kesinlikle istemiyorsun. Senin neyin var ki Stefan Salvatore, bu şekilde yaşamak zorundasın? Başkalarını dışarıda, kendinden uzak tutmak için etrafına duvarlar örmek zorundasın? Neden kimseye güvenemiyorsun? *Senin derdin ne?*"

Stefan başını çevirmişti ve şimdi çok sessizdi. Elena derin bir nefes aldı. Gözleri yanmasına rağmen başını ve omuzlarını dikleştirdi. "Ve benim neyim var ki..." diye ekledi daha sakince, "sana dokunmama izin vermezken Caroline Forbes'un yaklaşmasına izin veriyorsun? En azından bunu bilmeye hakkım var. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim, okulda seninle konuşmayacağım ama gitmeden önce gerçeği bilmek istiyorum. Benden neden bu kadar nefret ediyorsun Stefan?"

Stefan yavaşça dönerek başını kaldırdı. Gözleri görmüyor gibi bakıyordu ve onun yüzündeki acı ifadesini görünce Elena'nın içi burkuldu.

Stefan'ın sesi hala kontrollüydü ama daha önceki gibi değildi. Elena onun kontrolünü sürdürmek için çaba harcadığını farkedebiliyordu.

"Evet," dedi, "sanırım bilmeye hakkın var Elena." Sonra Stefan doğruca gözlerine baktı. *O kadar mı kötü?* diye düşündü Elena. *O kadar kötü ne olabilir ki?* "Senden nefret etmiyorum," diye devam etti Stefan her kelimesini dikkatle vurgulayarak. "Senden asla nefret etmedim. Ama sen... Bana birini hatırlatıyorsun."

Elena çok şaşırmıştı. Her ne beklemişse, beklediği kesinlikle bu değildi. "Sana tanıdığın başka birini mi hatırlatıyorum?"

"Bir zamanlar tanıdığım birini," dedi Stefan sakince. "Ama," diye ekledi yavaşça, kendi içinde bir şeye şaşırıyormuş gibi, "sen aslında onun gibi değilsin. Görünüşü sana benziyordu ama o çok kırılgan, hassas, savunmasız biriydi. Hem içeriden hem de dışarıdan."

"Ve ben öyle değilim."

Stefan neredeyse güler gibi bir ses çıkardı. "Hayır. Sen bir savaşçısın. Sen... Kendinsin."

Elena bir an sessiz kaldı. Stefan'ın yüzündeki acıyı görünce öfkesini daha fazla sürdüremedi. "Ona çok mu yakındın?"

"Evet."

"Neler oldu?"

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki Elena bu soruya cevap alamayacağını düşündü ama Stefan sonunda konuştu. "Öldü."

Elena kaskatı bir halde nefesini verdi. Son öfke kırıntısı da silinip gitmişti. "Bu seni çok incitmiş olmalı," dedi nazik

çe, çimenlerin arasındaki beyaz Gilbert mezar taşını düşünerek. "Çok üzgünüm."

Stefan bir şey söylemedi. Yüzü yine sertti ve uzaklarda sadece kendisinin görebildiği korkunç bir şeye bakıyor gibiydi. Ama ifadesinde sadece acı yoktu. Kişisel duvarlarının arkasında, titreyen kontrolünün arasında, Elena dayanılmaz bir suçluluk ve yalnızlık duygusu gördü. Öylesine kaybolmuş, çaresiz ve üzgün görünüyordu ki, Elena ne yaptığını bile farkedemeden ona yaklaştı.

"Stefan," diye fısıldadı. Stefan onu duymamış gibiydi. Acılarla dolu kendi dünyasına sürüklenmişti.

Elena kendini tutamayarak elini onun koluna koydu. "Stefan, bunun nasıl incitebileceğini biliyo..."

"Asla *bilemezsin*," diye patladı Stefan. Sükuneti aniden öfkeye dönüşmüştü. Varlığını yeni hissetmiş gibi Elena'nın eline bakarken kendisine dokunmaya cesaret edebilmesine öfkelenmiş gibiydi. Nemlenmiş yeşil gözleriyle bakıp Elena'nın elini itti ve kendisine tekrar dokunmasını önlemek için bir elini savurdu...

Ama her nasılsa, şimdi Stefan onun elini tutuyordu ve parmakları onunkilerin arasına kenetlenmişti, sanki hayatı buna bağlıymış gibi. Stefan kenetlenmiş ellerine şaşkınlıkla baktı. Sonra yavaşça bakışlarını ellerinden Elena'nın yüzüne kaydırdı.

"Elena..." diye fısıldadı.

O anda, Elena onun daha fazla savaşamayacağını anladı. Duvarlar nihayet yıkılıyordu ve Elena o duvarların arkasındakileri görebiliyordu.

Stefan daha fazla karşı koyamayarak başını Elena'nın dudaklarına doğru eğdi.

"Durun... Burada bekleyin," dedi Bonnie. "Bir şey gördüm sanırım."

Matt'in eski Ford'u yavaşladı ve çalıların daha da yoğunlaştığı yol kenarına yaklaştı. İleride beyaz parıltılı bir şey kendilerine doğru yürüyordu.

"Ah Tanrım," dedi Meredith. "Bu, Vickie Bennett."

Kız farların önüne doğru sendeledi ve Matt frene asılırken arabanın önünde durdu. Kumral saçları darmadağınıktı ve gözleri, toprak bulaşmış yüzünde bir çift cam boncuk gibi görünüyordu. Üzerinde sadece ince bir beyaz kombinezon vardı.

"Onu arabaya bindirelim," dedi Matt. Meredith kapıyı açmıştı bile. Arabadan indi ve şaşkın haldeki kıza koştu.

"Vickie, sen iyi misin? Sana neler oldu böyle?"

Vickie dümdüz karşıya bakarak inledi. Sonra aniden Meredith'i görmüş gibi döndü ve tırnaklarını koluna geçirerek ona tutundu.

"Gidin buradan," dedi ağzında bir şey varmış gibi boğuk ve tuhaf bir sesle. "Hepiniz... Gidin buradan! Geliyor!"

"Ne geliyor? Vickie, Elena nerede?"

"*Hemen* gidin..."

Meredith yola baktı, sonra şok geçiren kızı arabaya sürükledi. "Seni buradan götüreceğiz," dedi, "ama bize neler olduğunu anlatmalısın. Bonnie, bana şalını ver, kız donuyor."

"Yaralanmış," dedi Matt. "Ve şok geçiriyor. Sorun şu ki, diğerleri nerede? Vickie, Elena sizinle miydi?"

Vickie hıçkırdı ve yüzünü ellerine gömdü. Meredith, Bonnie'nin yanardöner pembe şalını onun omuzlarına örttü. "Hayır... Dick," dedi kız. Konuşmak canını yakıyor gibiydi. "Kilisedeydik... Korkunçtu. Her tarafımızı... Sis gibi kapladı. Karanlık bir sis. Ve o gözler. İçinde alev gibi yanan karanlığı gördüm. Beni yaktılar..."

"Sinir krizi geçiriyor," dedi Bonnie. "Ya da isteri, adına ne derseniz."

Matt yavaş ve net bir şekilde konuştu. "Vickie, lütfen, bize sadece tek bir şeyi söyle. Elena nerede? Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum." Vickie yaşlarla dolu yüzünü göğe kaldırdı. "Dick ve ben... Yalnızdık. Biz, şeey... Aniden etrafımızı sardı. Kaçamadım. Elena mezarın açıldığını söylemişti. Belki de oradan geldi. Korkunçtu."

"Kilise harabelerini kastediyor," diye yorumladı Meredith. "Elena da yanlarındaymış. Ve şuna bakın." Farların ışığında, Vickie'nin boynundan kombinezonuna kadar uzanan taze ve derin sıyrıklara baktılar.

"Hayvan pençesi gibi," dedi Bonnie. "Kedi pençesinin bırakacağı izlere benziyor."

"Köprünün altındaki o adama saldıran şey, bir kedi değildi," dedi Matt. Yüzü solgundu ve çene kasları gerilmişti. Meredith onun bakışlarını izleyerek yola baktı ve başını iki yana salladı.

"Matt, önce onu geri götürmek zorundayız. Buna mecburuz," dedi. "Beni dinle, ben de Elena için en az senin kadar endişeliyim. Ama Vickie'nin doktora ihtiyacı var ve polisi aramamız gerek. Seçeneğimiz yok. Geri dönmek zorundayız."

Matt kısa bir an daha yola baktıktan sonra dişlerinin arasından tısladı. Kapıyı sertçe çarparak arabayı vitese taktı ve sert hareketlerle manevra yaptı.

Kasabaya dönene kadar Vickie gözlerle ilgili sayıklayıp durdu.

Elena, Stefan'ın dudaklarını kendininkilerin üzerinde hissetti.

Ve... Hepsi o kadardı. Bütün sorular cevaplanmış, bütün korkular yatışmış, bütün şüpheler silinmişti. Hissettiği şey sadece tutku değil, can yakan bir incelik ve içini titreten bir sevgiydi. Yoğunluğu ürkütücü olabilirdi ama Stefan'ın yanındayken hiçbir şeyden korkmayacağını hissediyordu.

Evine dönmüştü.

Ait olduğu yer burasıydı ve sonunda bulmuştu. Stefan'ın yanındayken kendini evinde hissediyordu.

Stefan hafifçe geri çekildi ve Elena onun titrediğini hissetti.

"Ah Elena," diye fısıldadı Stefan. "Bunu yapamayız..."

"Yaptık bile," diye fısıldadı Elena ve genç adamı yine kendine çekti.

Sanki Stefan'ın düşüncelerini duyabiliyor, duygularını hissedebiliyordu. Zevk ve arzu aralarında yarışıyor, onları birleştiriyor, yakınlaştırıyordu. Elena, onun içinde de daha derin duygular olduğunu hissetmişti. Stefan genç kıza sonsuza dek sarılmak, onu her şeyden korumak istiyordu. Tüm kötülüklere karşı onu savunacaktı. Hayatını onunkiyle birleştirmek istiyordu.

Elena dudaklarındaki nazik basıncı hissediyordu ve aldığı zevke neredeyse dayanamıyordu. *Evet,* diye düşündü. Zevkin içinde boğuluyordu. Hem Stefan'ın içinde hissettiği mutluluk hem de kendi içindeki karşılık. Stefan'ın sevgisi onu yıkıyor, içinde parlıyor, ışığı ruhundaki en karanlık yerleri bile güneş gibi aydınlatıyordu. Zevkle, özlemle, sevgiyle titriyordu.

Stefan ondan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi yavaşça geri çekildi ve birbirlerinin gözlerine baktılar.

Konuşmuyorlardı. Kelimelere gerek yoktu. Stefan, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuşla Elena'nın

saçlarını okşadı. Sanki elleriyle onu kırabileceğinden korkuyor gibi hareket ediyordu. O anda, bu kadar uzun süredir kendisinden uzak durmasına neden olan şeyin nefret olmadığını Elena anladı. Hayır, Stefan'ın hissettiği şeyin nefretle hiç ilgisi yoktu.

Pansiyonun merdivenini sessizce indiklerinde, aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Başka zaman olsa, Stefan'ın siyah arabasına binmek onu heyecanlandırabilirdi ama bu gece neredeyse farketmemişti bile. Boş sokaklardan geçerken Stefan hala onun elini tutuyordu.

Eve yaklaştıklarında Elena'nın gördüğü ilk şey ışıklar oldu.

"Polis," dedi Elena. Sesi zorlukla çıkmıştı. Bu kadar süre sessiz kaldıktan sonra konuşmak tuhaftı. "Ve araba yolundaki de Robert'ın arabası. Şu da Matt'inki," dedi. Stefan'a baktı ve aniden aralarındaki huzur kırılgan göründü. "Neler olduğunu merak ediyorum. Tyler onlara anlatmış olabilir mi?"

"Tyler bile o kadar aptal olamaz," dedi Stefan.

Arabasını polis arabalarından birinin arkasına yanaştırdı ve Elena isteksizce elini çekti. Keşke Stefan'la yalnız kalabilseler, dünyayla yüzleşmeye mecbur olmasalardı.

Ama yapılacak bir şey yoktu. Kapıya ulaştıklarında açık olduğunu gördüler. İçerisi de aydınlıktı.

Eve girdiğinde, Elena onlarca yüzün kendisine döndüğünü gördü. Aniden, yanında Stefan Salvatore ve üzerinde

ayaklarına kadar uzanan siyah kadife bir pelerinle onlara nasıl görünüyor olabileceğini düşündü. Judith bir çığlık attı ve onu kollarına alarak aynı anda hem sarsmaya hem de kucaklamaya başladı.

"Elena! Ah, Tanrı'ya şükür iyisin. Ama neredeydin? Neden aramadın? Herkesi ne hale soktuğunun farkında mısın?"

Elena odadakilere şaşkınlıkla bakındı. Hiçbir şey anlamamıştı.

"Sadece geri dönmene sevindik," dedi Robert.

"Stefan'la birlikte pansiyondaydım," dedi Elena yavaşça. "Judith Hala, bu Stefan Salvatore, orada bir odada kalıyor. Beni o geri getirdi."

"Teşekkür ederiz," dedi Judith, Elena'nın başının üzerinden Stefan'a bakarak. Sonra Elena'yı bir kenara çekti. "Ama elbisen, saçların... Neler oldu?"

"Bilmiyor musun? Demek Tyler size anlatmadı. Ama polis neden burada?" Elena içgüdüsel olarak Stefan'a yaklaştı ve onun da koruyucu bir tavırla yaklaştığını hissetti.

"Buradalar, çünkü bu gece Vickie Bennett mezarlıkta saldırıya uğradı," dedi Matt. Bonnie ve Meredith ile birlikte, Judith'le Robert'ın arkasında duruyordu. Hepsi rahatlamış ama yorgun görünüyordu. "Onu iki-üç saat önce bulduk ve o zamandan beri de seni arıyorduk."

"*Saldırı* mı?" dedi Elena. "Kim saldırmış?"

"Kimse bilmiyor," dedi Meredith.

"Şey, endişelenecek bir şey olmayabilir," dedi Robert. "Doktor kızın çok korktuğunu ve alkollü olduğunu söyledi. Hepsi onun hayal gücünden kaynaklanıyor da olabilir."

"O yara izleri hayal değildi," dedi Matt kibar ama inatçı bir tavırla.

"Ne yarası? Neden sözediyorsunuz siz?" diye araya girdi Elena bir Robert'a, bir Matt'e bakarak.

"Ben anlatayım," dedi Meredith ve diğerleriyle birlikte Vickie'yi nasıl bulduklarını anlattı. "Senin nerede olduğunu bilmediğini, olay sırasında Dick'le yalnız olduklarını söyleyip duruyordu. Onu geri getirdiğimizde, doktor herhangi bir açıklamada bulunamadı. Sıyrıklar dışında yaralanmamıştı ve onları da bir kedi yapmış olabilirdi."

"Üzerinde başka iz yok mu?" diye sordu Stefan. Eve girdiklerinden beri ilk kez konuşmuştu ve Elena ses tonuna şaşırarak ona baktı.

"Hayır," dedi Meredith. "Tabii ki bir kedi, bir insanın giysilerini parçalayamaz ama Dick bunu yapmış olabilir. Ah, dilini de ısırmış."

"*Ne?*" dedi Elena.

"Yani kötü ısırmış. Çok kanamış olmalı ve şimdi konuşurken canı yanıyor."

Elena'nın yanında duran Stefan kaskatı kesildi. "Olanlarla ilgili herhangi bir açıklaması var mı?"

"İsterik durumdaydı," dedi Matt. "Gerçekten isterikti. Söyledikleri anlamsızdı. Karanlık bir sisten, gözlerden ve kaça-

madığından sözediyordu. Doktor bu yüzden onun hayal görmüş olabileceğini düşünüyor. Ama anlaşıldığı kadarıyla, Dick Carter'la birlikte geceyarısı sularında kilise harabelerindeymişler ve o sırada bir şey içeri girip onlara saldırmış."

"Dick'e saldırmamış," diye ekledi Bonnie. "Bu da en azından biraz zevkli olduğunu gösteriyor. Polis onu kilisede yerde yatarken bulmuş ve hiçbir şey hatırlamıyormuş."

Ama Elena son kelimeleri neredeyse duymadı bile. Stefan'da ciddi bir terslik vardı. Bunu nasıl bildiğini açıklayamıyordu ama biliyordu. Matt konuşmasını bitirdiğinde kaskatı kalakalmıştı ve yerinden hiç kıpırdamamasına rağmen Elena aralarındaki mesafeyi hissedebiliyordu. Sanki yarılan bir buz tabakasının iki ayrı yakasında kalmış gibilerdi.

Daha önce pansiyon odasındayken duyduğu o korkunç kontrollü sesiyle konuştu. "Kilisenin içinde mi Matt?"

"Evet, kilise harabelerinde," dedi Matt.

"Geceyarısı dediğinden emin misin?"

"Tam olarak emin değil ama o sıralar olmalı. Onu bulduğumuzda geceyarısını biraz geçiyordu. Neden?"

Stefan bir şey söylemedi. Elena aralarındaki mesafenin açıldığını hissediyordu. "Stefan," diye fısıldadı. Sonra umutsuzca ona döndü, bu defa yüksek sesle sordu. "Stefan, sorun nedir?"

Stefan başını iki yana salladı. *Beni kendinden uzaklaştırma*, diye düşündü Elena. Ama Stefan ona bakmadı. "Yaşayacak mı?" diye sordu Stefan aniden.

"Doktor pek ciddi bir durumu olmadığını söyledi," dedi Matt. "Kimse ölebileceğini düşünmedi."

Stefan başıyla onayladıktan sonra Elena'ya döndü. "Gitmem gerek," dedi. "Artık güvendesin."

Stefan dönerken Elena onun elini yakaladı. "Elbette ki güvendeyim," dedi. "Senin sayende."

"Evet," dedi Stefan. Ama gözlerinde bir sıcaklık yoktu. Yine kendi kabuğuna çekilmişti.

"Yarın beni ara." Kendilerini izleyen dikkatli gözlerin önünde mesajını iletmek için Stefan'ın elini sıktı ve anlamasını sağladı.

Stefan ifadesiz bir yüzle ellerine baktı, sonra bakışlarını yavaşça Elena'nın yüzüne kaldırdı. Sonunda, parmaklarının basıncına karşılık verdi. "Tamam," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak. Bir an sonra da gitti.

Elena derin bir nefes aldı ve odadaki gruba döndü. Judith Hala yanındaydı ve bakışları Elena'nın pelerininin altındaki yırtık elbiseye odaklanmıştı.

"Elena," dedi, "neler *oldu*?" Ve bakışları Stefan'ın az önce çıktığı kapıya kaydı.

Elena istemeden kısa bir kahkaha patlattı ve kendini toparladı. "Stefan yapmadı," dedi. "Stefan beni kurtardı." Yüzü sertleşti ve Judith'in arkasında duran polis memuruna baktı. "Bunu yapan Tyler'dı. Tyler Smallwood..."

Katherine'in reenkarnasyonu değil.

Şafaktan önce hafif lavanta kokuları arasında pansiyona dönerken Stefan arabasında bunu düşünüyordu.

Elena'ya söyledikleri doğruydu ama bu sonuç için ne kadar uzun zamandır çabaladığını ancak yeni anlıyordu. Haftalardır Elena'nın davranışlarının ve aldığı her nefesin farkındaydı ve bütün farklılıkları listelemişti.

Saçları Katherine'inkinden biraz daha açık renkti ve kaşlarıyla kirpikleri daha koyuydu. Katherine'in kaşları ve kirpikleri neredeyse gümüşiydi. Üstelik Katherine'den bir hayli uzundu. Çok daha özgürce hareket ediyordu ama bu çağdaki kızlar bedenleriyle daha rahattı.

O gözler, karşılaştıkları ilk gün Stefan'ı olduğu yere çivileyen o gözler bile aynı değildi. Katherine'in gözleri genellikle çocuksu bir merakla iri iri açılırdı. Diğer zamanlardaysa 15. yüzyıl sonlarında bir genç kızdan bekleneceği gibi bakışlarını yerden kaldırmazdı. Ama Elena'nın gözleri doğrudan karşısındakinin gözlerine bakıyor ve tereddüt bile etmiyordu. Bazen kararlılıkla veya meydan okuyan bir tavırla kısılıyordu, ki bu da Katherine'in hiç yapmadığı bir şeydi.

Zarafet, güzellik ve görkem açısından aynıydılar. Ama Katherine beyaz bir kedi yavrusuysa, Elena kesinlikle bir kar kaplanıydı.

İsfendan ağaçlarının arasından geçerken Stefan aniden aklına gelen bir anıya tutundu. Bunu düşünmeyecek, kendine izin vermeyecekti... Ama görüntüler, zihin gözüne serilmeye başlamıştı bile. Sanki bir günlük açılmıştı ve elinde olmadan önündeki sayfayı okuyordu.

Katherine o gün beyaz giymişti. İçindeki kaliteli kombinezonun kumaşını gösterecek şekilde kol ağızları kesilmiş, Venedik ipeğinden beyaz bir tuvalet. Boynunda altın ve incilerden oluşan bir kolye, kulaklarında birer minik inci küpe vardı.

Babasının kendisi için aldığı yeni elbisesine bayılmıştı.

Altındaki sarı brokar eteği göstermek için küçük ellerinden biriyle uzun eteğini tutarak kaldırmış ve parmak uçlarında dönmüştü...

"Gördün mü, üzerine adımın baş harfleri bile kazınmış. Bunu babam yaptırmış. *Mein lieber Papa...*" Sesi kısıldı ve

dönmeyi bırakarak elini yavaşça indirdi. "Sorun nedir Stefan? Gülümsemiyorsun."

Gülümsemeye çalışamıyordu bile. Onu karşısında beyazlar ve altınlar arasında görmek ona acı veriyordu. Onu kaybederse nasıl yaşayacağını bilemiyordu.

Parmakları istençdışı bir hareketle serin oymalı metali kavradı. "Katherine, nasıl gülümseyebilir, nasıl mutlu olabilirim, sen..."

"Ben?"

"Sen Damon'a öyle bakarken." İşte söylemişti. Acıyla devam etti. "O eve dönmeden önce, seninle her gün birlikteydik. Babalarımız memnundu ve evlilik planları yapıyordu. Ama artık günler kısaldı ve yaz neredeyse bitti. Sense Damon'la, benimle geçirdiğin kadar zaman geçiriyorsun. Babamın onun burada kalmasına izin vermesinin tek nedeni, senin bunu istemiş olman. Bunu neden istedin Katherine? Bana değer verdiğini sanıyordum."

Katherine'in mavi gözlerinde hüzün belirdi. "Ah, elbette sana değer veriyorum Stefan. Bunu sen de biliyorsun!"

"O zaman neden babamla Damon'a aracılık ettin? Sen olmasan, Damon'ı sokağa atacaktı."

"Eminim bu *seni* çok mutlu ederdi kardeşim." Kapıdaki ses kibirli ve güçlüydü ama Stefan döndüğünde, Damon'ın gözlerinin alev alev parladığını gördü.

"Ah hayır, bu doğru değil," dedi Katherine. "Stefan senin incinmeni asla istemez."

Damon'ın dudakları titredi ve Katherine'in yanına yürürken Stefan'a yan bir bakış attı. "Belki öyledir," dedi Katherine'e, sesi hafifçe yumuşayarak. "Ama kardeşim en azından bir konuda haklı. Günler kısaldı ve yakında baban Floransa'ya gidecek. Seni de yanında götürecek. Eğer kalmak için bir nedenin olmazsa."

Yanında kalacak bir kocan olmazsa. Bu kelimeleri söze dökmemişti ama üçü de duymuştu. Baron, kızına o kadar düşkündü ki asla isteği dışında evlenmeye zorlamazdı. Sonuçta bu, Katherine'in kararı, Katherine'in tercihi olacaktı.

Artık konu açıldığına göre, Stefan sessiz kalamazdı. "Katherine yakında babasının gitmesi gerektiğini biliyor..." diye başladı. Katherine'in onunla paylaştığı sırrı açıklayarak ağabeyine gösteriş yapma niyetiyle. Ama Damon sözünü kesti.

"Ah evet, ihtiyar şüphelenmeye başlamadan önce," dedi Damon doğal bir tavırla. "En sevgi dolu babalar bile, kızları sadece geceleri ortaya çıktığında merak etmeye başlar."

Stefan'ın içi öfke ve kırgınlıkla doldu. Demek Damon da biliyordu. Katherine sırrını onunla da paylaşmıştı.

"Ona neden söyledin Katherine? Neden? Onun içinde, kendi zevkinden başka bir şeyi umursamayan bir adam dışında, ne görüyorsun? Sadece kendini düşünürken seni nasıl mutlu edebilir?"

"Dünya hakkında bir şey bilmezken bu *çocuk* seni nasıl mutlu edebilir?" diye karşı çıktı Damon küçümseyen bir ses

tonuyla. "Henüz gerçeklerle yüzleşmemişken seni nasıl koruyacak? Bütün hayatını tablolar ve kitaplar arasında geçirmiş. Bırak orada kalsın."

Katherine gergin bir şekilde başını iki yana sallıyordu ve mücevher mavisi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"İkiniz de anlamıyorsunuz," dedi. "Herhangi bir Floransa leydisi gibi evlenip buraya yerleşebileceğimi sanıyorsunuz. Ama ben diğerleri gibi olamam. Her hareketimi izleyen bir sürü hizmetkara nasıl izin verebilirim? İnsanların, yılların beni etkilemediğini görebileceği şekilde tek bir yerde nasıl yaşayabilirim? Benim asla normal bir hayatım olamaz."

Derin bir nefes aldı ve iki kardeşe sırayla baktı. "Kocam olmayı seçen kişi, güneş ışığından vazgeçmek zorunda," diye fısıldadı. "Ayışığı altında ve karanlık saatlerde yaşamayı seçmek zorunda."

"O halde gölgelerden korkmayan birini seç," dedi Damon. Stefan, ağabeyinin sesindeki yoğunluğa şaşırdı. Damon'ı hiç böylesine tutkuyla konuşurken görmemişti. "Katherine, kardeşime bir bak. Sence güneş ışığından vazgeçebilir mi? Sıradan şeylere o kadar bağlı ki. Arkadaşlarına, ailesine, Floransa'ya karşı görevlerine. Karanlık onu yok eder."

"Yalancı!" diye bağırdı Stefan. Artık öfkeden kuduruyordu. "Ben de senin kadar güçlüyüm ve gölgelerden korkmuyorum. Katherine'iyse arkadaşlarımdan veya ailemden daha çok seviyorum."

"Ya ülkenden? Onu görevlerinden vazgeçecek kadar da seviyor musun?"

"Evet," dedi Stefan meydan okuyan bir tavırla. "Her şeyden vazgeçecek kadar çok seviyorum."

Damon'ın yüzünde o ani, huzursuz edici gülümsemelerinden biri belirdi. Sonra tekrar Katherine'e döndü. "Görünüşe bakılırsa," dedi, "tercih sadece sana ait. Karşında iki koca adayı var. Birimizi mi alacaksın, yoksa ikimizi de geri mi çevireceksin?"

Katherine altın sarısı başını yavaşça öne eğdi. Sonra mavi gözlerini kaldırarak iki kardeşe baktı.

"Bana düşünmem için pazara kadar zaman verin. Bu arada beni sorularınızla boğmayın."

Stefan isteksizce başıyla onayladı. "Pazar günü ne olacak?" diye sordu Damon.

"Pazar akşamı tercihimi yapacağım."

Alacakaranlık... Alacakaranlığın derin ve morumsu karanlığı...

Etrafında kadife tonları uçuşurken Stefan kendine geldi. Şafak söküyordu. Düşüncelere dalmış halde ormanın kenarına gelmişti.

Kuzeybatıda Wickery Köprüsü ve mezarlık görünüyordu. Yeni anılar dökülmeye başlamıştı.

Damon'a Katherine için her şeyden vazgeçmeye hazır olduğunu söylemişti ve yaptığı şey de buydu. Güneş ışığın-

dan vazgeçip Katherine için bir karanlık yaratığı olmuştu. Sonsuza dek av olarak yaşamaya mahkum bir avcı, kendi damarlarını doldurmak için yaşam çalan bir hırsız.

Belki de bir katil.

Hayır, Vickie'nin ölmeyeceğini söylemişlerdi ama bir sonraki kurbanı ölebilirdi. Bu son saldırıyla ilgili en kötüsü de, hiçbir şey hatırlamamasıydı. Zayıflığını, kendisine baskın gelen ihtiyacını ve kilise kapısına doğru yürüdüğünü hatırlıyordu ama sonrasını hatırlamıyordu. Elena'nın çığlığı kulaklarında yankılanırken kendine gelmişti ve neler olabileceğini düşünmeden ona koşmuştu.

Elena... Bir an için diğer her şeyi unuttu ve içi saf bir mutluluk ve hayranlıkla doldu. Elena. Güneş ışığı gibi sıcak, sabah gibi yumuşak ama içi kırılamayacak bir çelik kadar sağlam. Buzun içinde yanan bir ateş, gümüş bir hançer kadar keskin.

Ama onu sevmeye hakkı var mıydı? Ona karşı hissettikleri, Elena'yı tehlikeye atıyordu. Bir dahaki sefere ihtiyaç galip geldiğinde, en yakınındaki insan Elena olursa ne olacaktı?

Ona dokunmaktansa kendimi öldürürüm, diye düşündü yemin ederek. *Damarlarına dişlerimi sokmadan önce, susuzluktan ölmeyi tercih ederim. Yemin ederim, sırrımı asla öğrenmeyecek. Asla benim için gün ışığından vazgeçmeyecek.*

Arkasında gökyüzü aydınlanıyordu. Oradan ayrılmadan önce düşünceleriyle etrafı taradı ve yakında olabilecek Güç kırıntıları aradı. Kilisede olanlar için başka bir açıklama bulmayı umuyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Mezarlık kendine özgü kasvetli sessizliğiyle sanki onunla alay ediyordu.

Elena penceresinden süzülen güneş ışığıyla uyandı. Bir anda, uzun bir gripten iyileşmiş veya Noel sabahıymış gibi hissetti. Doğrulup otururken düşüncelerini toparladı.

Ah. Her yanı ağrıyordu. Ama o ve Stefan... İşte bu her şeyi yoluna koyuyordu. O sarhoş serseri Tyler... Ama Tyler'ın artık önemi yoktu. Stefan'ın onu sevmesi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Geceliğiyle alt kata inerken pencerelerden süzülen ışığın parlaklığına bakarak geç saate kadar uyumuş olduğunu tahmin etti. Judith ve Margaret oturma odasındaydı.

"Günaydın Judith Hala." Şaşkın halasına uzun bir süre sarıldı. "Ve sana da günaydın hayatım." Margaret'ı kucağına aldı ve odada onunla birlikte dönerek dans etti. "Ve... Ah! Günaydın Robert." Neşeli ve yarı çıplak halinden biraz utanarak Margaret'ı yere bıraktı ve aceleyle mutfağa koştu.

Judith yanına geldi. Gözlerinin altında mor halkalar belirmiş olmasına rağmen gülümsüyordu. "Bu sabah neşeli görünüyorsun."

"Ah, öyleyim." Elena, o mor halkalar için özür dileyen bir tavırla halasına tekrar sarıldı.

"Tyler hakkında konuşmak için şerifin bürosuna gitmemiz gerektiğini biliyorsun."

"Evet." Elena buzdolabından meyve suyunu çıkardı ve kendine bir bardak doldurdu. "Ama önce Vickie Bennett'ın evine gidebilir miyim? Özellikle kimse ona inanmadığı için üzgün olduğunu biliyorum."

"Sen inanıyor musun Elena?"

"Evet," dedi Elena yavaşça, "ona inanıyorum. Judith Hala," diye ekledi bir karar vererek, "kilisede bana da bir şey oldu. Ben sandım ki..."

"Elena! Bonnie ve Meredith seni görmeye geldi." Robert'ın sesi holde yankılanıyordu.

Elena'nın kendine güveni dağılmıştı. "Ah... İçeri gelsinler," diye seslendi Elena ve portakal suyunu yudumladı. Ayak sesleri mutfağa yaklaşırken, "Sana daha sonra anlatırım," diye söz verdi Judith'e.

Bonnie ve Meredith kapıda alışılmadık bir resmiyetle durdu. Onlara bir bakış attığında, iki arkadaşının da aynı yer karosuna baktığını gördü.

Elena kahkahalara boğulunca ikisi de başını kaldırıp ona baktı.

"Kendimi savunmaya hazırım," dedi Elena kollarını onlara uzatarak. "Söylediklerim için üzgün olmam gerektiğini

biliyorum ve gerçekten özür dilerim. Korkunç davrandım ve idam edilmeyi hakediyorum. Ama en azından hiçbiri olmamış gibi yapamaz mıyız?"

"Bize öyle davrandığın için gerçekten özür dilemelisin," dedi Bonnie, üçü birbirine sarılırken.

"Herkesten çok da Tyler Smallwood'la ilgili pişmanlık duymalısın," dedi Meredith.

"Şey, o konuda dersimi aldım," dedi Elena ve bir an için yüzü asıldı.

"Ama büyük ödülü de kaptın," dedi Bonnie gülerek. "Stefan Salvatore! Dramatik giriş diye buna denir. Kapıdan onunla birlikte girdiğini gördüğümde, hayal görüyorum sandım. Bunu nasıl başardın?"

"Ben bir şey yapmadım. O eski filmlerdeki şövalyeler gibi aniden ortaya çıkıverdi."

"Onurunu korudu," dedi Bonnie. "Bundan daha heyecan verici ne olabilir ki?"

"Benim aklıma iki şey geliyor aslında," dedi Meredith. "Ama onları belki Elena da düşünmüştür."

"Size hepsini anlatacağım," dedi Elena onları bırakıp geri çekilirken. "Ama önce benimle birlikte Vickie'nin evine gelir misiniz? Onunla konuşmak istiyorum."

"Giyinirken bize anlatabilirsin. Yürürken ve dişlerini fırçalarken de," dedi Bonnie. "Tek bir detayı bile atlarsan İspanyol Engizisyonu'na hesap verirsin."

"Gördünüz ya," dedi Meredith, "Bay Tanner'ın ödevleri işe yaradı. Bonnie artık İspanyol Engizisyonu'nun bir rock grubu olmadığını biliyor."

Merdiveni tırmanırlarken Elena katıla katıla gülüyordu.

Bayan Bennett çok solgun ve bitkin görünüyordu ama onları içeri davet etti.

"Vickie dinleniyor. Doktor yataktan çıkmaması gerektiğini söyledi," diye açıkladı titrek bir gülümsemeyle. Elena, Bonnie ve Meredith daracık hole doluşmuştu.

Bayan Bennett, Vickie'nin odasının kapısını hafifçe tıklattı. "Vickie, hayatım, okuldan birkaç arkadaşın seni görmeye geldi. Yanında uzun süre kalmayın," diye ekledi kapıyı açarken Elena'ya dönerek.

"Merak etmeyin," dedi Elena. Arkasında iki arkadaşıyla, mavi-beyaz döşeli güzel bir yatak odasına girdi. Vickie dikleştirilmiş yastıklara yaslanmış halde yatakta uzanmış, yüzünü açık mavi bir mindere dayamıştı. Yüzü bembeyazdı ve yarı kapalı gözleri dümdüz karşıya bakıyordu.

"Dün gece de böyle görünüyordu," diye fısıldadı Bonnie.

Elena yatağın kenarına yaklaştı. "Vickie," dedi hafifçe. Vickie bakmaya devam etti ama Elena nefesinin hafifçe değiştiğini hissetti. "Vickie, beni duyabiliyor musun? Benim, Elena Gilbert." Kararsız bir tavırla Bonnie ve Meredith'e baktı.

"Sanırım ona yatıştırıcı vermişler," dedi Meredith.

Ama Bayan Bennett herhangi bir ilaç verdiklerini söylememişti. Elena kaşlarını çatarak kıza döndü.

"Vickie, benim, Elena. Sadece dün geceyle ilgili seninle konuşmak istiyorum. Anlattıklarına inandığımı bilmeni istiyorum." Elena, Meredith'in sert bakışına aldırmadan devam etti. "Ve sana sormak istediğim..."

"Hayır!" Vickie'nin boğazından tiz, kulak tırmalayıcı bir ses çıkmıştı. Az önce balmumundan heykel gibi hareketsiz duran vücudu aniden şiddetle sarsılmaya başlamıştı. Başını ileri geri sallarken ve elleri boş havaya savrulurken Vickie'nin kumral saçları yanaklarını kamçı gibi dövüyordu. "Hayır! Hayır!" diye çığlık atıyordu.

"Bir şey yapın!" dedi Bonnie korkuyla. "Bayan Bennett! Bayan Bennett!"

Elena ve Meredith, Vickie'yi yatakta tutmaya çalışıyordu ama bu pek kolay değildi. Çığlıklar devam ediyordu. Aniden Vickie'nin annesi yanlarına geldi ve diğerlerini iterek kızını yatıştırdı.

"Ona ne yaptınız?" diye bağırdı kadın.

Vickie annesine sımsıkı sarılıp biraz sakinleşti. Ama sonra gözleri Bayan Bennett'ın omzunun üzerinden Elena'ya döndü.

"Sen de bunun bir parçasısın. Sen kötüsün!" diye bağırdı Elena'ya bakarak. "Benden uzak dur!"

Elena sersemlemişti. "Vickie! Ben sadece..."

"Sanırım artık gitseniz iyi olur. Bizi rahat bırakın," dedi Bayan Bennett kızını göğsüne doğru bastırarak. "Ona ne yaptığınızı görmüyor musunuz?"

Elena sessizce odadan çıktı. Meredith ve Bonnie de peşindeydi.

"İlaçlardan olmalı," dedi Bonnie evden çıktıklarında. "Tamamen aklını kaybetmiş."

"Ellerini farkettiniz mi?" diye sordu Meredith. "Onu yatıştırmaya çalışırken bir elini tuttum. Buz gibiydi."

Elena şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Bunun gününü mahvetmesine izin vermeyecekti. Zihninde bu deneyimi unutturacak, mutluluğuna sarılmasını sağlayacak bir şeyler arandı.

"Buldum," dedi. "Pansiyon."

"Ne?"

"Stefan'a bugün beni aramasını söylemiştim ama bunun yerine pansiyona gitmeye ne dersiniz? Buradan pek uzak değil."

"Yirmi dakikalık bir yürüyüş," dedi Bonnie. Neşesi yerine gelmişti. "En azından nihayet odasını görebiliriz."

"Aslında," dedi Elena, "ikinizin aşağıda bekleyebileceğinizi düşünüyordum. Şey, onu sadece birkaç dakika göreceğim," diye ekledi arkadaşlarının bakışları karşısında kendini savunarak. Belki biraz tuhaftı ama Stefan'ı henüz arkadaşlarıyla paylaşmak istemiyordu. Kendisi için de her şey o kadar yeniydi ki, neredeyse sır gibi geliyordu.

Parlak meşe kapıyı Bayan Flowers açtı. Şaşılacak derecede parlak siyah gözleri olan buruş buruş bir cüceye benziyordu.

"Sen Elena olmalısın," dedi kadın. "Dün gece Stefan'la birlikte çıktığınızı gördüm ve geri döndüğünde bana adını söyledi."

"Bizi gördünüz mü?" dedi Elena irkilerek. "Ben sizi görmedim."

"Hayır, hayır, görmedin," dedi Bayan Flowers ve güldü. "Ne güzel bir kızsın hayatım," diye ekledi. "Çok güzel bir kız." Elena'nın yanağını okşadı.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Elena huzursuzca. Kuşlarınkine benzeyen o gözlerin üzerine dikilmesinden hoşlanmamıştı. Bayan Flowers'ın omzunun üzerinden merdivene baktı. "Stefan burada mı?"

"Çatıdan uçmadıysa burada olmalı!" dedi Bayan Flowers yine gülerek. Elena da kibarca güldü.

"Biz Bayan Flowers'la burada bekleyeceğiz," dedi Meredith, Elena'ya. Bonnie gözlerini devirdi. Elena gülümsemesini bastırarak başıyla onayladı ve merdiveni tırmanmaya başladı.

Ne kadar tuhaf ve eski bir ev, diye düşündü yine, yatak odasındaki ikinci merdiveni bulduğunda. Alt kattaki sesler buraya çok zayıf geliyordu ve merdiveni tırmanırken tamamen silinmişti. Şimdi her yer sessizdi ve en tepedeki hafif aydınlık kapıya ulaştığında, başka bir dünyaya adım atmış gibi hissetti.

Ürkek bir şekilde kapıyı vurdu. "Stefan?"

İçeriden ses gelmedi ama aniden kapı ardına kadar açıldı. *Bugün herkes solgun ve yorgun görünüyor olmalı,* diye düşündü Elena ve kendini Stefan'ın kollarına attı.

Güçlü kollar, zarif bedenini sıkıca sardı. "Elena. Ah, Elena..."

Stefan geri çekildi. Önceki gece olduğu gibiydi. Elena yine aralarında açılan uçurumu hissediyor, gözlerindeki soğuk bakışları görüyordu.

"Hayır," dedi konuştuğunun bile farkında olmadan. "Buna izin vermeyeceğim." Ve Stefan'ın dudaklarını kendininkilere doğru çekti.

Stefan ilk anda tepki vermedi ama sonra ürperdi ve öpüşmeleri yakıcı bir hal aldı. Stefan'ın parmakları sarı saçlara gömülürken bütün evren Elena'nın etrafından siliniverdi. Stefan'dan, vücudunu saran kollarından ve dudaklarındaki ateşten başka bir şey yoktu.

Birkaç dakika veya birkaç asır sonra ayrıldıklarında ikisi de titriyordu. Ama bakışlarını birbirlerinin gözlerinden çekmediler ve Elena, bu loş ışıkta bile Stefan'ın gözlerinin irileştiğini, gözbebeklerinin etrafında incecik bir yeşil şerit olduğunu gördü. Sersemlemiş gibiydi ve dudakları -ah, o dudaklar!- şişmişti.

"Sanırım," dedi Stefan kontrol etmeye çalıştığı bir ses tonuyla, "bunu yaptığımızda dikkatli olsak iyi olur."

Elena başıyla onayladı. O da sersemlemişti. *Başkalarının yanında olmamalı,* diye düşünüyordu. *Ve Bonnie'yle Meredith aşağıda beklerken. Yalnız olduklarında da, tabii eğer...*

"Yine de bana sarılabilirsin," dedi Elena.

Öyle bir tutku ateşinden sonra onun kollarında kendini bu kadar güvende, huzurlu ve rahat hissedebilmesi ne kadar tuhaftı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı Elena yüzünü Stefan'ın gömleğine gömerek.

Stefan'ın ürperdiğini hissetti. "Elena," dedi neredeyse umutsuz bir sesle.

Elena başını kaldırdı. "Bunda ne kötülük var? Ne gibi bir yanlış olabilir Stefan? Beni sevmiyor musun?"

"Ben..." Stefan ona çaresizce baktı. Tam o sırada Bayan Flowers'ın merdivenin altından kendilerine seslendiğini duydular.

"Evlat! Evlat! Stefan!" Sanki ayakkabısıyla merdivenin tırabzanına vuruyormuş gibiydi.

Stefan iç çekti. "Gidip ne istediğine baksam iyi olur." Elena'dan uzaklaşırken ne düşündüğü yüzünden belli olmuyordu.

Elena yalnız kaldığında kollarını kavuşturdu ve ürperdi. Burası çok soğuktu. *Bir yerlerde şömine olmalı,* diye düşündü tembel bakışlarla içeriyi tararken. Sonunda önceki gece incelediği maun dolabı gördü.

Ve kutuyu.

Kapalı kapıya baktı. Eğer geri gelip onu yakalarsa... Bunu gerçekten yapmamalıydı ama çoktan dolaba doğru yürümeye başlamıştı bile.

Bir de Mavisakal'ın karısını düşün, dedi kendi kendine. *Merakı onu öldürdü.* Ama parmakları demir kapağa değmişti. Kalbi hızla atarken kapağı açtı.

Loş ışıkta, kutu önce boş gibi göründü ve Elena gergin bir şekilde kendi kendine güldü. Ne bekliyordu ki? Caroline'dan aşk mektupları mı? Kanlı bir hançer mi?

Sonra düzgün şekilde katlanarak bir köşeye konmuş ince ipek bir şerit gördü. Çıkarıp parmaklarının arasında tuttuğunda çok şaşırdı. Bu, okulun ikinci günü kaybettiği kayısı rengi kurdelesiydi.

Ah Stefan. Gözleri yaşlarla doldu ve içi tarifi imkansız bir sevgiyle kabardı. *Bu kadar uzun süredir mi? Bu kadar uzun süredir mi beni seviyorsun? Ah Stefan, ben de seni seviyorum...*

Bunu bana söyleyip söylememenin bir önemi yok, diye düşündü. Kapının önünden bir ses geldi ve kurdeleyi çabucak katlayıp tekrar kutuya yerleştirdi. Sonra kapıya döndü ve gözlerini kırpıştırarak sildi.

Hemen söylemen gerekmez. Ben ikimiz için de söylerim. Bir gün sen de öğreneceksin.

10

7 Ekim, sabah sekiz suları

Sevgili Günlük,

Bunu trigonometri dersinde yazıyorum. Umarım Bayan Halpern beni görmez.

Dün gece çok istesem de yazmaya zamanım olmadı. Dün karmakarışık bir gündü. Tıpkı Okula Dönüş Dansı'nın olduğu gece gibi. Bu sabah okulda otururken geçen haftasonu olanların neredeyse rüya olduğunu düşünüyordum. Kötüler çok kötü, iyiler çok ama çok iyiydi.

Tyler'dan davacı olmayacağım. Ama okuldan uzaklaştırıldı ve futbol takımından atıldı. Sarhoş olduğu için Dick de aynı cezayı aldı. Kimse söylemiyor ama sanırım birçok kişi Vickie'ye olanlardan onu sorumlu tutuyor. Bonnie'nin ablası dün klinikte Tyler'ı görmüş ve gözlerinin kapkara ol-

duğunu, bütün yüzünün mosmor kesildiğini söylemiş. Dick'le birlikte okula döndüklerinde neler olacağını merak ediyorum. Şimdi Stefan'dan nefret etmek için her zamankinden daha çok nedenleri var.

Gelelim Stefan'a. Bu sabah uyandığımda "Ya bunların hiçbiri doğru değilse?" diye düşünerek paniğe kapıldım. "Ya hiçbiri olmadıysa? Ya fikrini değiştirdiyse?" Ve Judith Hala, kahvaltı etmediğim için yine endişeliydi. Ama okula geldiğimde ve onu koridorda gördüğümde, sadece birbirimize baktık. O zaman anladım. Arkasını dönmeden önce hafifçe gülümsedi. Bunu da anladım. Haklıydı. Başkalarının yanında birbirimize yaklaşmamamız daha iyi. Tabi sekreterlere dedikodu malzemesi vermek istemiyorsak.

Artık kesinlikle birlikteyiz. Şimdi bütün bunları Jean-Claude'a açıklamanın bir yolunu bulmalıyım. (Ha-ha.)

Ama anlamadığım bir şey var. Niye Stefan benim kadar mutlu görünmüyor? Birlikteyken neler hissettiğinin farkındayım ve beni ne kadar istediğini, ne kadar önemsediğini biliyorum. Beni öperken içinde neredeyse umutsuz bir açlık var. Sanki ruhumu vücudumdan çekip almak istermiş gibi. Öylesine karanlık bir boşluk

Hala 7 Ekim, şimdi saat öğleden sonra iki suları

Orada biraz ara vermek zorunda kaldım, çünkü Bayan Halpern beni yakaladı. Önce günlüğümü alıp yüksek sesle okumaya başladı ama sonra sanırım konu yüzünden

kan beynine sıçradı ve durdu. Kesinlikle memnun olmadı. Ama ben lanet olasıca trigonometri gibi önemsiz şeyleri umursayamayacak kadar mutluyum.

Stefan'la birlikte yemek yedik. Daha doğrusu futbol sahasının bir köşesine yürüdük ve benim öğle yemeğimle oturup piknik yaptık. O bir şey getirmedi ve ben de bir şey yiyemedim. Birbirimize çok fazla dokunmadık -yani karşılıklı olarak- ama konuştuk ve sık sık birbirimize baktık. Ona dokunmak istiyorum. Daha önce hiç kimseye dokunmayı bu kadar çok istememiştim. Bunu onun da istediğini biliyorum ama beni kendinden uzak tutuyor.

Anlayamadığım şey de bu. Neden bununla savaşıyor, neden beni uzak tutuyor, neden kendini kastırıyor? Dün odasındayken başından beri beni izlediğinin somut kanıtını buldum. Bonnie ve Meredith'le birlikte mezarlığa gittiğimiz günü sana anlatmıştım. Dün Stefan'ın odasında, o gün saçıma taktığım kayısı rengi kurdeleyi buldum. Koşarken saçımdan düştüğünü hatırlıyorum. Alıp saklamış olmalı. Ona bildiğimi söylemedim, çünkü sır olarak saklamak istediği belli. Ama bu, beni gerçekten önemsediğini göstermez mi? Gösterir, değil mi?

- Sana pek de keyifli olmayan başka birinden daha sözedeceğim: Caroline. Görünüşe bakılırsa her gün öğle tatilinde Stefan'ı fotoğraf odasına sürüklüyormuş ve bugün görünmediğinde, bizi bulana kadar aramış. Zavallı Stefan, onu tamamen unutmuştu ve aniden karşısında gö-

rünce çok şaşırdı. Yemyeşil bir yüzle yanımızdan ayrıldığında, Stefan bana okulun ilk haftasından itibaren kızın kendisine yapıştığını söyledi. Öğle yemeklerinde Stefan'ın pek yemediğini farketmiş, kendisi de diyette olduğu için pek yemiyormuş ve neden gidip sakin bir yerde rahatlamıyorlarmış? Aslında Caroline hakkında kötü bir şey söylemedi. (Sanırım şu beyefendilik kuralları yüzünden olmalı.) Ama aralarında hiçbir şey olmadığını açıkladı. Caroline adına, sanırım unutulmuş olmak, suratına tokat yemekten daha kötüydü.

Stefan'ın neden öğle tatillerinde yemek yemediğini merak ediyorum. Bir futbolcu için çok tuhaf.

Ah! Bay Tanner az önce yanımdan geçti. Neyse ki defterimi tam zamanında kapadım. Bonnie kendini tarih kitabının arkasına gizledi ama omuzlarının titrediğini görebiliyorum. Önümde oturan Stefan her an sandalyesinden fırlayacakmış gibi gergin görünüyor. Matt de bana 'Sen delisin' der gibi bakıyor. Caroline'ın bakışlarından hiç sözetmeyeyim. Çok ama çok masum bir şekilde, bakışlarını Tanner'dan ayırmadan yazıyorum. Elyazımın biraz bozuk olmasının nedeni bu yani.

Geçen ay boyunca pek kendim olamadım. Net düşünemedim veya Stefan'dan başka bir şeye odaklanamadım. İhmal ettiğim o kadar çok şey var ki. Perili Ev'in dekorasyonuyla uğraşmam gerek mesela ve ben daha hiçbir şey yapmadım. Şimdi her şeyi yoluna koymak için önümde sade-

ce üç buçuk haftam var ve ben hala sadece Stefan'la birlikte olmak istiyorum.

Komiteden çıkabilirim. Ama bu, tüm sorumluluğun Bonnie ve Meredith'in omuzlarına yüklenmesi anlamına gelir. Stefan'ı dansa getirmesini istediğimde Matt'in söylediklerini hatırlıyorum. "Herkesin ve her şeyin Elena Gilbert'ın etrafında dönmesini istiyorsun," demişti.

Bu doğru değil. Geçmişte öyleyse bile, en azından artık bunun doğru olmasına izin vermeyeceğim. Bu çok aptalca görünecek ama Stefan'a layık olmak istiyorum. O, kendi istekleri için takım arkadaşlarını yarı yolda bırakacak biri değil. Ve onun benimle gurur duymasını istiyorum.

Benim onu sevdiğim kadar, onun da beni sevmesini istiyorum.

"Acele et!" diye seslendi Bonnie spor salonunun kapısından. Yanında lisenin hademesi Bay Shelby duruyordu.

Elena futbol sahasında koşturan figürlere uzaktan son kez baktı ve sonra isteksizce Bonnie'ye katıldı.

"Sadece Stefan'a nereye gittiğimi söylemek istedim," dedi. Bir haftadır Stefan'la birlikteydi ve adını söylemek bile ona heyecan veriyordu. Bu hafta Stefan her gece Elena'nın evine gelmiş, günbatımında elleri ceplerinde, üzerinde yakası kaldırılmış ceketiyle kapıda belirmişti. Genellikle alacakaranlıkta yürüyüş yapıyor veya verandada oturup konuşuyorlardı. Bu konuda bir şey söylenmemesine rağmen Ste-

fan'ın yalnız kalmamaları için özen gösterdiğinin farkındaydı. Dans gecesinden beri buna dikkat ediyordu. *Onurumu koruyor,* diye düşünüyordu Elena ama aslında daha fazlasının olduğunu biliyordu.

"Bir akşamlığına sensiz olabilir," dedi Bonnie. "Onunla konuşmaya başlarsan yanından ayrılamazsın ve ben akşam yemeği için zamanında evde olmak istiyorum."

"Merhaba Bay Shelby," dedi Elena, sabırla bekleyen hademeye dönerek. Adam ciddi bir tavırla göz kırparak Elena'yı şaşırttı. "Meredith nerede?" diye sordu Elena.

"Burada," dedi bir ses arkadan ve Meredith kucağında bir kutu dosya ve bloknotla geldi. "Dolabımdan eşyaları aldım."

"Bunların hepsi senin mi?" diye sordu Bay Shelby. "Pekala, şimdi kızlar, kapıyı kapalı ve kilitli tutun, tamam mı? Böylece içeri kimse giremez."

Bonnie tam girmek üzereyken durdu. "Zaten içeride kimse olmadığından emin misiniz?" diye sordu.

Elena onu sırtından itti. "Hadi," dedi. "Hani yemek için zamanında eve gitmek istiyordun?"

"İçeride kimse yok," dedi Bay Shelby bıyık altından gülerek. "Ama bir şey isterseniz bağırın. Buralarda olacağım."

Kapı arkalarından kapanıp kilitlendi.

"İş," dedi Meredith kutuyu yere koyarken.

Elena başıyla onayladı ve büyük salonun iki yanına baktı. Her yıl Öğrenci Komitesi, fon oluşturmak için Perili Ev

düzenlerdi. Elena son iki yıldır dekorasyonla uğraşıyordu ve Bonnie'yle Meredith de yanındaydı ama komite başkanı olmak farklıydı. Herkesi etkileyecek yeni kararlar alması, yaratıcı olması gerekiyordu. Önceki yıllarda yapılanları taklit edemezdi.

Perili Ev genellikle bir kereste deposunda kurulurdu ama kasabada huzursuzluk artınca okulun spor salonunun daha güvenli olacağına karar verilmişti. Bu yüzden bütün iç tasarımı en baştan düşünmek zorundaydılar ve şimdi Cadılar Bayramı'na kadar üç haftadan kısa bir süreleri vardı.

"Aslında burası bir hayli ürkütücü," dedi Meredith. *Büyük ve kapalı bir salonda olmak gerçekten rahatsız edici,* diye düşündü Elena. O da kısık sesle konuştuğunu farketti.

"Önce ölçüm yapalım," dedi. Ayak sesleri yankılanarak yürüdüler.

"Pekala," dedi Elena ölçme işi bittiğinde. "İşe koyulalım." Huzursuzluğunu üzerinden atmaya çalışıyor, okulun spor salonunda böyle hissetmenin gülünç olduğunu kendine hatırlatıyor, yanında Bonnie ve Meredith'le ve iki yüz metre ötede antrenman yapan koca bir futbol takımıyla kesinlikle tehlikede olamayacağını düşünüyordu.

Üçü birlikte kalemlerini ve defterlerini alarak oturdular. Elena ve Meredith tasarım taslaklarını konuşurken Bonnie de kalemini yiyerek düşünceli gözlerle etrafa bakınıyordu.

"İşte spor salonu," dedi Meredith defterine bir taslak çizerek. "İnsanlar şuradan girecek. Tam şuraya Kanlı Ceset'i koyabiliriz. Bu arada bu yıl Kanlı Ceset kim olacak?"

"Koç Lyman sanırım. Geçen yıl iyi iş çıkardı ve futbolcu çocukları hizada tutmayı biliyor." Elena taslağı işaret etti. "Tamam, şurayı böleceğiz ve Ortaçağ İşkence Odası'nı koyacağız. Oradan doğruca Yaşayan Ölüler Odası'na geçecekler..."

"Bence drüid'leri de koymalıyız," dedi Bonnie.

"Neleri?" dedi Elena.

Bonnie elini sallayarak bağırdı. "Drüid'ler!"

"Tamam tamam, hatırladım. Ama neden?"

"Çünkü Cadılar Bayramı'nı icat edenler onlar. Gerçekten. Kutsal günlerinden biri olarak başlamış. O zamanlar ateşler yakıp kötü ruhları kovmak için yüzler oydukları şalgamları dizerlermiş. Bunun ölüler ve yaşayanlar arasındaki duvarın en ince hale geldiği gün olduğuna inanıyorlarmış. Ve korkunçlarmış Elena. İnsan kurban ediyorlarmış. Biz de Koç Lyman'ı kurban edebiliriz."

"Aslında bu hiç de fena bir fikir değil," dedi Meredith. "Kanlı Ceset bir kurban olabilir. Bilirsin, taş bir sunağın üzerinde, elleri kolları bağlı, göğsünde bir bıçak ve her tarafta kan. Biri iyice yaklaştığında da aniden kalkabilir."

"Ve bakana kalp krizi geçirtir," dedi Elena. Ama bunun iyi ve kesinlikle korkutucu bir fikir olduğunu kabul etmeliydi. Sadece üzerinde düşünmek bile içini ürpertmişti. Bütün o kan... Ama gerçekte sadece şuruptu.

Diğer kızlar da sessizleşmişti. Çocukların yan taraftaki soyunma odasından akan suyun, açılıp kapanan dolap kapaklarının sesleri ve boğuk bağırışlar duyuluyordu.

"Antrenman bitti," diye mırıldandı Bonnie. "Hava kararmış olmalı."

"Evet ve kahramanımız yıkanıyor," dedi Meredith, Elena'ya bakıp bir kaşını kaldırarak. "Gözetlemek ister misin?"

"Keşke," dedi Elena yarı şakayla. Açıklanamaz bir şekilde, salondaki atmosfer biraz kararmıştı sanki. Tam o anda Stefan'ı görmeyi ve onun yanında olmayı gerçekten isterdi.

"Vickie Bennett hakkında başka bir şey duydunuz mu?" diye sordu aniden.

"Şey," dedi Bonnie bir an sonra, "ailesinin onu bir psikiyatra götürdüğünü duydum."

"Bir deli doktoru mu? Ama neden?"

"Şey... Sanırım anlattığı şeylerin halüsinasyon olduğunu düşünüyorlar. Kabuslarının da çok kötü olduğunu duydum."

"Ah," dedi Elena. Erkeklerin soyunma odasındaki sesler azalıyordu ve sonunda dış kapının çarparak kapandığını duydular.

Hülüsinasyon, diye düşündü. Halüsinasyon ve kabuslar. Bonnie'nin onları göremedikleri bir şeyden kaçmaya zorladığı mezarlıktaki o geceyi hatırladı.

"İşimize dönsek iyi olur," dedi Meredith. Elena başını iki yana sallayarak kendini düşüncelerinden sıyırdı ve başıyla onayladı.

"Bir mezarlığımız olabilir," dedi Bonnie, Elena'nın düşüncelerini okumuş gibi. "Perili Ev'de yani."

"*Hayır!*" dedi Elena. "Hayır. Sadece elimizdekilerle yetineceğiz," diye ekledi daha sakin bir sesle ve yine defterinin üzerine eğildi.

Bir süre kalem ve kağıt hışırtılarından başka bir şey duyulmadı.

"Güzel," dedi Elena sonunda. "Şimdi bölümlerin uzunluklarını ölçmeliyiz. Birinin tribünlerin arkasına geçmesi gerekec... Bu ne şimdi?"

Spor salonunun ışıkları titreşti ve yarı gücüne indi.

"Ah, hayır," dedi Meredith. Işıklar bir kez daha titreşti, söndü ve loş şekilde geri döndü.

"Hiçbir şey okuyamıyorum," dedi Elena önünde bomboş görünen beyaz kağıda bakarak. Başını kaldırıp Bonnie'yle Meredith'e baktı ve ikisinin de yüzünü beyaz balonlar gibi gördü.

"Acil durum jeneratöründe bir terslik olmalı," dedi Meredith. "Ben Bay Shelby'yi çağırayım."

"Yarın bitiremez miyiz?" diye sızlandı Bonnie.

"Yarın cumartesi," dedi Elena. "Ve bunu geçen hafta bitirmiş olmamız gerekiyordu."

"Ben Shelby'yi çağırayım," diye tekrarladı Meredith. "Hadi Bonnie, sen de benimle gel."

"Hep birlikte gidelim," dedi Elena ama Meredith araya girdi.

"Hepimiz gidip de onu bulamazsak geri dönemeyiz. Hadi Bonnie, sadece okulun içinde."

"Ama orası *karanlık*."

"Her yer karanlık, gece oldu. Hadi, ikimiz birlikte güvende oluruz." Bonnie'yi kapıya doğru sürükledi. "Elena, başkasını içeri alma."

"Sanki söylemeniz gerekirmiş gibi," dedi Elena. Onları dışarı çıkardı ve koridorda uzaklaşmalarını izledi. Karanlıkta kaybolmaya başladıklarında, içeri girip kapıyı kilitledi.

Annesinin diyeceği gibi, bu beklenmedik bir sorundu. Elena, Meredith'in getirdiği kutuya yürüdü ve dosyalarla defterleri tekrar içine koymaya başladı. Bu ışıkta her şeyi sadece belirsiz şekiller olarak görüyordu. Kendi nefesinden ve hareketlerinin gürültüsünden başka ses yoktu. Bu loş ve devasa salonda tek başınaydı...

Ve biri onu izliyordu.

Nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu. Karanlık spor salonunda biri duruyor ve onu izliyordu. *Karanlıktaki gözler*, demişti yaşlı adam. Bunu Vickie de söylemişti. Şimdi o gözler onun üzerindeydi.

Olduğu yerde hızla döndü ve gözlerini kısarak gölgelerin arasını görmeye çalıştı. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Herhangi bir ses çıkarırsa karanlıktaki o şeyin kendisine saldıracağından korkuyordu. Ama hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordu.

Tribünler loştu ve tuhaf gölgeler karanlıkla birleşiyordu. *Kara sis,* diye düşündü ve bütün kaslarının gerildiğini hissetti. Ah Tanrım, o yumuşak fısıltılı ses neydi? Hayal gücünden kaynaklanıyor olmalıydı... *Lütfen hayal gücüm olsun.*

Aniden zihni netleşti. Hemen buradan çıkmak zorundaydı. Hayal gücü değildi, burada gerçek bir tehlike vardı. Kötü bir şey dolaşıyor ve onu istiyordu. Üstelik burada tek başınaydı.

Gölgelerin arasında bir şey hareket etti.

Çığlığı boğazında düğümlendi. Kasları da donup kalmıştı ve korkudan olduğu yere mıhlanmıştı. Karanlık şekil, gölgelerin arasından çıkıp kendisine doğru yaklaşırken Elena çaresizce izledi. Sanki karanlığın kendisi canlanmıştı ve gözlerinin önünde bir biçim alıyordu... İnsan biçimi... Genç bir adam.

"Seni korkuttuysam özür dilerim."

Ses nazikti ve Elena'nın çıkaramadığı bir aksanla konuşuyordu. Ama hiç de üzgün bir hali yoktu.

Elena öyle ani bir şekilde rahatlamıştı ki, neredeyse canı yanmıştı. Nefesini üfleyerek olduğu yere çöküverdi.

Bu sadece genç bir adamdı. Eski bir öğrenci veya Bay Shelby'nin yardımcılarından biri. Elena'nın neredeyse bayılacağını görmekten zevk almış gibi hafifçe gülümseyen, sıradan biri.

Belki de o kadar sıradan değildi. Kesinlikle çok yakışıklıydı. Yüzü yapay alacakaranlıkta solgun görünüyordu ama yüz hatları son derece biçimliydi ve siyah saçlarının altında muhteşem görünüyordu. O elmacık kemikleri bir heykeltıraşın hayali olabilirdi. Ve siyah giyindiği için neredeyse görünmezdi. Siyah çizmeler, siyah kot pantolon, siyah bluz ve deri ceket.

Hala gülümsüyordu. Elena'nın rahatlığının yerini öfke aldı.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu. "Ve burada ne işin var? Spor salonunda başka kimsenin olmaması gerekiyor."

"Kapıdan girdim," dedi adam. Yumuşak, kültürlü bir sesle konuşuyordu ama Elena hala adamın zevk aldığını görebiliyordu ve bu da onu rahatsız ediyordu.

"Bütün kapılar kilitli," dedi Elena suçlayan bir tavırla.

Adam bir kaşını kaldırarak gülümsedi. "Öyle mi?"

Elena yine ürktü ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Öyle olmaları gerek," dedi olabildiğince soğuk bir sesle.

"Öfkelisin," dedi adam. "Seni korkuttuğum için üzgün olduğumu söyledim."

"Korkmuş filan değildim!" diye tersledi Elena. Onun karşısında kendini nedense aptal gibi, daha büyük ve daha bil-

gili biri tarafından dalga geçilen bir çocuk gibi hissediyordu. Bu, genç kızı daha da öfkelendirmişti. "Sadece irkildim," diye devam etti. "Karanlıkta nasıl saklandığın düşünülürse, bu da o kadar şaşılacak bir şey değil."

"Karanlıkta ilginç şeyler olur... Bazen."

Adam hala ona gülüyordu. Elena sırf onun gözlerine bakarak bunu söyleyebilirdi. Bir adım daha yaklaşmıştı ve Elena o gözlerin sıra dışı, neredeyse simsiyah olduğunu ama tuhaf ışıklarla parıldadıklarını görebiliyordu. Sanki Elena daha derinlere bakarsa sonsuza dek içlerine düşebilirdi.

Adama dik dik baktığını farketti. Neden ışıklar gelmemişti ki? Buradan çıkmak istiyordu. Aralarına tribün sıralarından birinin kenarını sokarak geriledi ve son dosyaları da kutuya koydu. Bu gece daha fazla çalışmayacaktı. İstediği tek şey buradan gitmekti.

Ama devam eden sessizlik onu huzursuz etmişti. Adam sadece orada duruyor, hareket etmeden onu izliyordu. Neden bir şey söylemiyordu?

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu Elena konuşmak zorunda kaldığı için daha da sinirlenerek.

Simsiyah gözleri daha da huzursuz edici bir şekilde üzerine dikilmişti ve bakmaya devam ediyordu. Elena zorlukla yutkundu.

Adam bakışlarını Elena'nın dudaklarından ayırmadan mırıldandı. "Ah, evet."

"Ne?" Ne sorduğunu unutmuştu. Yanakları ve boğazı alev alev yanıyor, başı dönüyordu. Adam ona böyle bakmaktan vazgeçmeliydi.

"Evet, burada birini arıyordum," diye tekrarladı adam daha güçlü bir sesle. Sonra bir adımda aralarında sadece bir koltuk köşesi kalacak kadar yaklaştı.

Elena nefes alamıyordu. Adam çok yakınındaydı. Dokunacak kadar yakın. Parfümünün ve montunun derisinin kokusunu alabiliyordu. Bakışları hala Elena'nın gözlerine kilitlenmişti. Elena da bakışlarını bir türlü kaçıramıyordu. Gece kadar siyah, gözbebekleri kedilerinki gibi irileşmiş gözler, daha önce gördüğü hiçbir göze benzemiyordu. Elena'ya doğru uzandı ve başını onunkine doğru eğdi. Elena gözlerini yarı yarıya kapatıp başını arkaya attı ve dudakları aralandı.

Hayır! Tam o anda başını yana çekti. Kendini son anda bir uçurumun kenarından çekmiş gibi hissetti. *Ne yapıyorum ben?* diye düşündü şaşkınlıkla. *Beni öpmesine izin verecektim. O bir yabancı. Sadece birkaç dakika önce karşılaştığım biri.*

Ama en kötüsü bu değildi. O birkaç dakika boyunca inanılmaz bir şey olmuştu. O birkaç dakika boyunca Stefan'ı tamamen unutmuştu!

Şimdi Stefan'ın yüzü zihnini doldurmuştu ve ona duyduğu özlem vücudunda fiziksel bir acı gibiydi. Onun yanında

olmak, onun kollarına sokulmak, onunla kendini güvende hissetmek istiyordu.

Elena yutkundu, burun delikleri irileşti. Sesinin titremesini bastırmaya çalıştı.

"Artık gidiyorum," dedi. "Eğer birini arıyorsan bence başka bir yerde arasan iyi edersin."

Adam ona anlayamadığı, tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Saygıyla karışık öfke ve başka bir şey daha. Sıcak ve yoğun bir şey.

Adam cevap vermeden önce Elena'nın elinin kapı tokmağına uzanmasını bekledi. Konuştuğunda sesi ciddi ve yumuşaktı ama neşeden eser yoktu. "Belki de aradığımı bulmuşumdur... Elena."

Elena ona doğru döndü ama karanlıktan başka bir şey göremedi.

11

Elena loş koridorda sendeleyerek ilerliyor, etrafını görmeye çalışıyordu. Sonra aniden her yer aydınlandı ve kendini tanıdık dolaplarla sarılı halde buldu. Öylesine rahatlamıştı ki neredeyse çığlık atacaktı. Sadece *görebildiği* için bu kadar mutlu olacağını hiç tahmin etmezdi. Kısa bir süre olduğu yerde durarak minnetle etrafına bakındı.

"Elena! Burada ne yapıyorsun?"

Meredith ve Bonnie koridordan koşarak ona doğru geliyordu.

"*Hangi cehennemdeydiniz?*" diye sordu öfkeyle.

Meredith yüzünü buruşturdu. "Shelby'yi bulamadık ve sonunda bulduğumuzda uyuyordu. Ciddiyim," diye ekledi Elena'nın inanamayan bakışlarını görünce. "Uyuyordu. Sonra

onu bir türlü uyandıramadık. Ancak ışıklar geri dönünce gözlerini açtı. Sonra geri döndük. Ama senin burada ne işin var?"

Elena tereddüt etti. "Beklemekten sıkıldım," dedi elinden geldiğince rahat görünmeye çalışarak. "Sanırım bir gün için yeterince çalıştık, değil mi?"

"Şimdi sen söylüyorsun," dedi Bonnie.

Meredith bir şey söylemedi ama Elena'yı baştan aşağı süzdü. Bir şeyler döndüğünü anlamıştı.

Bütün haftasonu ve ertesi hafta boyunca, Elena ve arkadaşları Perili Ev projesi üzerinde çalıştı. Stefan'la birlikte olmak için hiç vakit bulamıyordu ve bu bayağı sinir bozucuydu ama Stefan'ın kendisi daha da sinir bozucuydu. Çocuğun kendisine karşı duyduğu tutkuyu hissedebiliyordu ama aynı zamanda bununla savaştığını, onunla yalnız kalmaktan kesinlikle kaçındığını da görebiliyordu. Birçok açıdan, onu ilk gördüğü günkü gizemini koruyordu.

Ailesinden veya Fell's Church'e gelmeden önceki hayatından hiç sözetmiyordu ve Elena'nın sorduğu soruları savuşturuyordu. Bir defasında İtalya'yı özleyip özlemediğini, buraya geldiği için pişman olup olmadığını sormuştu. Bir an için Stefan'ın gözleri parlamış, bir akıntıda sürüklenen meşe yaprakları gibi yemyeşil görünmüştü. "Sen buradayken nasıl pişman olabilirim ki?" demişti ve zihnindeki bütün soru işaretlerini silecek bir şekilde Elena'yı öpmüştü. O anda, Elena tam anlamıyla mutlu olmanın ne anlama geldiğini öğrenmişti. Onun da mutlu olduğunu hissetmişti ve geri çekildiğinde Stefan'ın yüzünün sanki güneş vuruyormuş gibi parladığını görmüştü.

"Ah Elena," diye fısıldamıştı.

İyi zamanlar böyleydi. Ama son zamanlarda Elena'yı giderek daha seyrek öpüyordu ve Elena aralarındaki mesafenin büyüdüğünü hissediyordu.

O hafta cuma günü Bonnie ve Meredith'le birlikte, McCullough'ların evinde kalmaya karar vermişlerdi. Gökyüzü kapalıydı ve yağmur yağacak gibi görünüyordu. Ekim ortalarında hava genellikle serin olurdu ve sessiz caddelerde sıralanan ağaçlar daha şimdiden soğuk rüzgarları hissettirmeye başlamıştı. İsfendanlar kıpkırmızıydı ve ginkolar sararmaya başlamıştı.

Bonnie onları kapıda karşıladı. "Herkes gitti! Yarın öğleden sonra bizimkiler Leesburg'dan dönene kadar bütün ev bizim." Dışarı çıkmaya çalışan küçük köpeği yakalarken arkadaşlarını içeri davet etti. "Hayır, Yangtze, içeride kalacaksın. Yangtze, hayır, yapma! Hayır!"

Ama çok geçti. Yangtze kaçtı ve bahçedeki huş ağacına doğru koştu. Ağacın dibinde durup başını havaya dikti ve sırtındaki yağ katları sallanırken dallara doğru olanca gücüyle havladı.

"Ah, yine neyin peşinde bu?" dedi Bonnie.

"Karga gördü sanırım," dedi Meredith.

Elena gerildi. Ağaca doğru birkaç adım attı ve başını kaldırıp altın renkli yapraklara baktı. İşte oradaydı. Daha önce iki kez gördüğü karga. *Belki de üç kez,* diye düşündü. Mezarlıkta havalanan karanlık silueti hatırlamıştı.

Kargaya bakarken midesi korkuyla büzüldü ve elleri buz kesildi. Parlak siyah gözleriyle, neredeyse bir insan gibi, yine kendisine bakıyordu. Gözler... Bu gözleri daha önce nerede görmüştü?

Karga sert bir şekilde gaklayarak kanatlarını çırpıp ağaçtan onlara doğru dalarken üç kız aniden geri çekildi. Son anda, şimdi krize girmiş gibi havlayan köpeğe yöneldi. Sivri köpekdişlerine birkaç santim yaklaştı ve yine havalanıp evin üzerinden uçarak arkadaki ceviz ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

Üç kız şaşkın bir halde durdu. Sonra Bonnie ve Meredith birbirine baktı ve kahkahalara boğuldular.

"Bir an için bize saldırdığını sandım," dedi Bonnie öfkeli köpeğe doğru yürüyüp havlamalarına aldırmadan onu eve geri getirirken.

"Ben de öyle," dedi Elena arkadaşlarının peşinden eve girerken. Ama onlarla birlikte gülmüyordu.

Meredith'le birlikte eşyalarını bir kenara koyduktan sonra, akşam daha tanıdık bir düzene girdi. Bonnie'nin dağınık oturma odasında, elinde bir fincan sıcak çikolatayla ateşin

başında otururken huzursuz olmak mümkün değildi. Çok geçmeden üçü birlikte Perili Ev planlarını gözden geçirmeye başladılar ve Elena iyice rahatladı.

"Oldukça iyi durumdayız," dedi Meredith sonunda. "Ama herkesin kostümüyle ilgilenirken o kadar zaman harcadık ki, kendimizinkini daha düşünmedik bile."

"Benimki kolay," dedi Bonnie. "Drüid rahibesi olacağım. Sadece saçlarıma meşe yapraklarından bir taç takıp beyaz cüppe giymem gerekiyor. Mary'yle birlikte bir gecede dikebiliriz."

"Ben cadı olmayı düşünüyorum," dedi Meredith. "Gereken tek şey uzun siyah bir elbise. Ya sen Elena?"

Elena gülümsedi. "Bunun bir sır olması gerekiyor ama... Judith Hala beni bir terziye götürdü. Tarih ödevim için yararlandığım kitaplardan birinde Rönesans dönemine ait bir elbise buldum ve onu kopyaladım. Buz mavisi Venedik ipeğinden ve kesinlikle çok güzel."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Bonnie. "Ve pahalı."

"Anne ve babamın fonundan kendi paramı kullanıyorum. Umarım Stefan da beğenir. Ona sürpriz olacak ve... Şey, umarım beğenir."

"Stefan ne olacak? Perili Ev'e yardım ediyor mu?" diye sordu Bonnie merakla.

"Bilmiyorum," dedi Elena. "Cadılar Bayramı onu pek heyecanlandırmıyor gibi."

"Diğer çocuklar gibi onu yırtık çarşaflar ve sahte kanla hayal etmek çok zor," dedi Meredith. "Bunun için biraz fazla... Eee, saygın görünüyor."

"Ben biliyorum!" dedi Bonnie. "Ne olabileceğini kesinlikle biliyorum ve aslında giyinmesine bile gerek yok. Bakın, o yabancı oldukça beyaz tenli ve harika bir görünüşü var... Ona kalkık yakalı bir pelerin giydir, al sana Kont Dracula!"

Elena kendini tutamayarak gülümsedi. "Şey, ona sorarım," dedi.

"Stefan'dan sözetmişken," dedi Meredith, Elena'ya bakarak, "işler nasıl gidiyor?"

Elena içini çekti ve bakışlarını ateşe çevirdi. "Ben... Emin değilim," dedi sonunda. "Bazen her şey harika oluyor ve bazen..."

Meredith ve Bonnie birbirine baktı. Meredith nazikçe Elena'ya döndü. "Bazen?"

Elena tereddüt ederek düşündü. Sonra bir karar verdi. "Bir saniye," dedi ve ayağa kalkıp merdivene yürüdü. Elinde küçük mavi kadife kaplı bir defterle geri döndü.

"Dün gece uyuyamadım ve birazını yazdım," dedi. "Bunlar şimdi söze dökebileceğimden daha iyi anlatır." Sayfayı buldu, derin bir nefes aldı ve okumaya başladı.

"17 Ekim

"Sevgili Günlük,

"Bu gece kendimi berbat hissediyorum ve bunu biriyle paylaşmam gerek.

"Stefan'la aramda bir terslik var. İçindeki o korkunç hüzne ulaşamıyorum ve bu da bizi ayırıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum ama bir şeyle ilgili o kadar mutsuz ki. Bana ne olduğunu söylemezse, bana güvenemezse, bizim için bir umut göremiyorum.

"Dün bana sarıldığında, gömleğinin altında pürüzsüz ve yuvarlak bir şey hissettim, zincire asılı bir şey. Ona bunun Caroline'dan bir hediye olup olmadığını sorarak takıldım. Sadece donup kaldı ve bir daha konuşmadı. Sanki aniden bin mil uzağa gitmişti ve gözleri... Gözlerinde öylesine büyük bir acı vardı ki bakmaya dayanamadım."

Elena okumayı bıraktı ve günlüğe yazılmış son satırları içinden okudu. *Geçmişte birinin onu korkunç incittiğini ve bir türlü üstesinden gelemediğini hissediyorum. Ama aynı zamanda korktuğu, bulmamdan çekindiği bir sırrı olduğunu da düşünüyorum. Keşke ne olduğunu bilseydim, o zaman bana güvenebileceğini kanıtlayabilirdim. Ne olursa olsun bana güvenebileceğini ona gösterebilirdim.*

"Keşke bilseydim," diye fısıldadı.

"Keşke neyi bilseydin?" diye sordu Meredith. Elena irkilerek başını kaldırdı.

"Ah, keşke neler olacağını bilseydim," dedi hemen günlüğü kapatıp. "Yani, keşke zaman içinde ayrılıp ayrılmayacağımızı bilseydim, sadece üstesinden gelmeye çalışırdım. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini bilseydim, şimdi olanlara aldırmazdım. Ama emin olmadan böyle günler geçirmek çok kötü."

Bonnie dudağını ısırdı ve sonra gözleri parlayarak doğrulup oturdu. "Sana cevabı bulmanın bir yolunu öğretebilirim Elena," dedi. "Büyükannem bana kiminle evleneceğini öğrenmenin yolunu açıkladı. Adına 'aptal yemek' deniyor."

"Tahmin edeyim, eski bir drüid numarası," dedi Meredith.

"Ne kadar eski olduğunu bilmiyorum," dedi Bonnie. "Ama büyükannem bu tekniği sık sık kullandıklarını söyledi. Sonuçta işe yarıyor. Annem denediğinde babamın yüzünü görmüş ve bir ay sonra evlenmişler. Kolay bir şey. Hem kaybedecek neyin var ki?"

Elena bir Bonnie'ye, bir Meredith'e baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama bak, buna gerçekten inanmıyorsun..."

Bonnie kibirli bir tavırla geri çekildi. "Anneme yalancı mı diyorsun? Hadi Elena, denemekten zarar gelmez. Neden olmasın?"

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Elena şüpheli bir tavırla. Tuhaf bir şekilde meraklanmıştı ama aynı zamanda da korkuyordu.

"Basit. Geceyarısından önce her şeyi hazırlamamız gerek ama..."

Geceyarısına beş dakika kala, Elena arkadaşının evinin oturma odasında ayakta duruyor ve kendini aptal gibi hissediyordu. Arka bahçeden Yangtze'nin havlamaları geliyordu ama evin içinde büyük dolaplı saat dışında hiç ses yoktu. Bonnie'nin talimatlarını izleyerek büyük siyah ceviz masaya bir tabak, bir kadeh ve bir set gümüş çatal-bıçak takımı yerleştirdi. Bütün bu süre boyunca ağzından tek kelime çıkmıyordu. Sonra masanın ortasındaki şamdanda duran tek mumu yaktı ve servis yaptığı sandalyeye oturdu.

Bonnie'nin söylediğine göre, saat tam geceyarısını vurduğunda sandalyeyi geri çekmeli ve gelecekteki kocasını içeri davet etmeliydi. O anda mum sönecek ve sandalyede oturan hayalet figür görünecekti.

Daha önce bu konuda biraz huzursuzdu ve gelecekteki kocası olsa bile hayalet figürler görmek istememişti. Ama şimdi her şey çok gülünç ve zararsız görünüyordu. Saat çalmaya başladığında, ayağa kalktı ve sandalyenin arkasını sıkıca kavradı. Bonnie ona ayin bitene kadar sandalyeyi bırakmamasını söylemişti.

Ah, bu çok gülünçtü. Belki de kelimeleri söylemeyecekti... Ama saat çalmaya başladığında, elinde olmadan konuştuğunu duydu.

"İçeri gel," dedi boş odaya dönüp sandalyeyi işaret ederek. "İçeri gel. İçeri gel..."

Mum söndü.

Elena ani karanlıkla irkildi. Mumu söndüren serin esintiyi hissetmişti. Arkasındaki büyük Fransız kapılarından gelmişti ve elini sandalyeden çekmeden hızla oraya döndü. Kapıların kapalı olduğuna yemin edebilirdi.

Karanlıkta bir şey hareket etti.

Elena'nın içini bir ateş dalgası yalayıp geçtiğinde, artık kendini aptal gibi hissetmiyordu. Ah Tanrım, ne yapmış, kendini nasıl bir şeyin içine sokmuştu? Kalbi deli gibi atıyordu ve kendini korkunç bir kabusun içinde sıkışıp kalmış hissediyordu. Sadece karanlık değil, aynı zamanda son derece sessizdi ve görecek, duyacak hiçbir şey yoktu. Sadece düşüyordu...

"İzninle," dedi bir ses ve parlak bir alev karanlığı aydınlattı.

Bir an için karşısında Tyler'ı gördüğünü sandı ve kilise harabelerinde yaktığı çakmağı hatırladı. Ama masadaki mum yandı ve şamdanı tutan uzun parmaklı, solgun eli gördü. Tyler'ın etli eli değildi. Bir an için Stefan olduğunu sandı ve bakışlarını karşısındakinin yüzüne doğru kaldırdı.

"Sen!" dedi şaşırarak. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?" Gerçekten açılmış olan Fransız kapılarına ve arkasındaki çimenliğe baktı. "Başka insanların evlerine hep böyle davetsiz mi girersin?"

"Ama benden içeri gelmemi istedin." Sesi tıpkı Elena'nın hatırladığı gibiydi, sakin, ironik ve alaycı. O gülümsemeyi de hatırlıyordu. "Teşekkür ederim," diye ekledi adam ve kendisine uzatılmış sandalyeye zarif bir şekilde oturdu.

Elena hemen sandalyeden elini çekti. "*Seni* davet etmiyordum," dedi çaresizce, utanç ve aşağılanma arasında sıkışmış halde. "Bonnie'nin evinin etrafında ne işin vardı?"

Adam gülümsedi. Mum ışığında siyah saçları neredeyse sıvı gibi akıyordu. İnsan saçı olamayacak kadar yumuşak ve parlaktı. Yüzü çok solgun, neredeyse bembeyazdı ama aynı zamanda da çok çekiciydi. Bakışları Elena'nın gözlerine odaklandı.

"*Helen, senin güzelliğin bana / O eski ulu ağaçları hatırlatır / O nazik, kokulu denizleri...*"

"Sanırım gitsen iyi olur." Elena, adamın daha fazla konuşmasını istemiyordu. Sesi, üzerinde tuhaf bir etki yapıyor, kendini tuhaf bir şekilde zayıf hissettiriyordu. "Burada olmaman gerek. Lütfen." Baş dönmesiyle savaşmaya çalışırken uzanıp şamdanı adamın elinden almak ve oradan gitmek istiyordu.

Ama şamdanı yakalamasına fırsat kalmadan, beklenmedik bir şey oldu. Adam onun uzanan elini nazikçe yakaladı

ve serin parmaklarının arasında tuttu. Sonra elini çevirdi, siyah başını eğdi ve avucunun içini öptü.

"Yapma," diye fısıldadı Elena şaşırarak.

"Benimle gel," dedi adam Elena'nın gözlerine bakarak.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı tekrar. Deli miydi bu adam, neden sözediyordu? Elena onunla nereye gidecekti? Ama o kadar başı dönüyor, kendini o kadar sersem gibi hissediyordu ki.

Adam yanında durmuş, ona destek oluyordu. Elena ona iyice yaslandı ve gömleğinin en üstteki düğmesinde o serin parmakları hissetti. "Lütfen, hayır..."

"Sorun yok. Göreceksin." Adam, Elena'nın gömleğinin yakasını açtı ve diğer elini başının arkasına dayadı.

"*Hayır.*" Aniden gücü geri geldi ve Elena adamdan sertçe uzaklaşarak sandalyeye doğru sendeledi. "Sana gitmeni söyledim ve ciddiyim. Git buradan. Hemen!"

Bir an için adamın gözlerinde karanlık bir öfke belirdi. Sonra sakinleşti ve soğuk bir tavırla gülümsedi. Bir an sonra gülümseme de kayboldu.

"Gidiyorum," dedi. "Şimdilik."

Elena başını iki yana salladı ve hiç konuşmadan Fransız kapılarından çıkışını izledi. Kapılar arkasından kapandığında, Elena soluklanmaya çalışarak sessizce durdu.

Sessizlik... Ama sessiz olmamalıydı. Şaşkınlıkla büyük saate döndü ve durmuş olduğunu gördü. Yakından incele-

meye fırsat bulamadan, Meredith'le Bonnie'nin seslerini duydu.

Bacaklarındaki dermansızlığı yadırgayarak hole koşarken gömleğini düzeltip tekrar ilikledi. Arka kapı açıktı ve dışarıda bir şeyin başına eğilmiş halde duran arkadaşlarını görebiliyordu.

"Bonnie? Meredith? Sorun nedir?"

Bonnie yanlarına gelen Elena'ya baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ah Elena, o öldü."

Elena büyük bir korkuyla Bonnie'nin ayaklarının dibinde yatan şeye baktı. Yan tarafının üzerinde, gözleri iri iri açılmış halde, Bonnie'nin annesinin köpeği yatıyordu. "Ah, *Bonnie,*" dedi Elena.

"Yaşlıydı," dedi Bonnie, "ama bu kadar çabuk gideceğini tahmin etmiyordum. Daha biraz önce havlıyordu."

"Sanırım içeri girsek iyi olur," dedi Meredith. Elena ona baktı ve başıyla onayladı. Bu gece, karanlıkta dışarıda durmak için uygun değildi. Bir şeyleri içeri davet etmek için de uygun değildi. Neler olduğunu tam anlayamasa da, artık bunu biliyordu.

Oturma odasına geri döndüklerinde günlüğünün kayıp olduğunu farketti.

Stefan başını geyiğin kadife yumuşaklığındaki boynundan kaldırdı. Orman gecenin sesleriyle doluydu ve kendisini neyin rahatsız ettiğinden emin değildi.

Zihnindeki Güç geri çekilirken geyik transtan çıktı. Ayağa kalkmaya çalışırken Stefan hayvanın kaslarının titrediğini hissetti.

Git bakalım, diye düşündü arkasına yaslanıp rahatlarken. Hayvan olduğu yerde hızla doğruldu ve koşarak uzaklaştı.

Yeterince beslenmişti. Ağzının kenarlarını yalarken uzun süren bir beslenmeden sonra her zaman olduğu gibi sivri dişlerinin aşırı duyarlı olduğunu hissetti. Ne kadarının yeterli olduğuna karar vermek artık zordu. Kilisenin önündeki o akşamdan beri bir daha baş dönmesi yaşamamıştı ama bunun geri dönebileceği korkusuyla yaşıyordu.

Ama çok net bir korkusu daha vardı. Bir gün kendine gelip de sersemliği geçtiğinde, Elena'nın cansız bedenini kollarında bulmak ve boynunda o iki kırmızı deliği görmek.

Asıl çekindiği şey buydu.

Kan şehveti, bütün dehşeti ve zevkiyle şimdi bile ona yabancıydı. Asırlardır her gün bununla yaşamasına rağmen hala anlamıyordu. Henüz insanken nefes alıp veren sıcak bir bedenden o kırmızı sıvıyı içme düşüncesinin midesini bulandıracağından emindi. Tabii, biri böyle bir şeyi bu kadar çok kelimeyle teklif ederse.

Ama o gece hiç kelime kullanılmamıştı. O gece. Katherine'in onu dönüştürdüğü gece.

Bunca yıldan sonra bile olanları çok net hatırlıyordu. Katherine bir hayalet gibi sessizce odasına geldiğinde uyuyordu. Tek başına...

Yanına geldiğinde, üzerinde beyaz bir gecelik vardı.

Evleneceği kişinin adını, yaptığı tercihi açıklayacağı günden bir önceki geceydi ve Katherine ona gelmişti.

Beyaz bir el yatağının etrafındaki perdeleri araladı ve Stefan uyanarak tedirgin bir tavırla oturdu. Onu omuzlarından dökülen altın sarısı saçlarıyla ve mavi gözleriyle bir hayalet gibi karşısında gördüğünde, sessiz bir şaşkınlıkla donakalmıştı.

Ve aşkla. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini hatırlamıyordu. Titriyor ve konuşmaya çalışıyordu ama Katherine iki serin parmağını onun dudaklarına bastırdı.

"Şşş," diye fısıldadı ve yatak üzerine binen yeni ağırlıkla ezildi.

Stefan'ın yüzü alev alev yanıyor, kalbi utanç ve heyecandan deli gibi atıyordu. Daha önce yatağına giren bir kadın olmamıştı. Üstelik bu Katherine'di. Güzelliği cennetten gelmiş gibi görünen Katherine. Kendi ruhundan daha çok sevdiği Katherine.

Onu sevdiği için büyük bir çaba harcıyordu. Katherine örtülerin altına girerken ve vücudunun serinliğini hissettirecek kadar yaklaşırken Stefan zorlukla konuşabildi.

"Katherine," diye fısıldadı. "Biz... Ben... Bekleyebilirim. Kilisede evlenene kadar. Babama gelecek hafta bunu yaptırırım. Uzun... Uzun sürmez..."

"Şşş," diye fısıldadı Katherine yine ve Stefan vücuduna değen serinliği hissetti. Kendini tutamadı, kollarını genç kadının vücuduna sardı ve onu kendine çekti. "Şu anda yapacağımız şeyin onunla bir ilgisi yok," dedi Katherine ve ince parmaklarını uzatarak Stefan'ın boynunu okşadı.

Stefan anlamıştı. Ama hissettiği korku, Katherine'in parmaklarının dokunuşuyla kaybolmuştu. Bunu istiyordu. Katherine'le birlikte olmasını sağlayacak her şeyi istiyordu.

"Yatağa uzan sevgilim," diye fısıldadı Katherine.

Sevgilim. Yatağa uzanıp boğazını ortaya çıkaracak şekilde başını arkaya atarken bu kelime zihninde çınlıyordu. Korkusu kaybolmuş, yerine neredeyse kendisini parçalayacak bir mutluluk gelmişti.

Göğsüne sürünen yumuşak saçları hissetti ve soluğunu yavaşlatmaya çalıştı. Boynunda önce Katherine'in nefesini, sonra dudaklarını, sonunda da dişlerini hissetti.

Yakıcı bir acı duydu ama kendini tutarak ses çıkarmadı. Sadece Katherine'i ve kendini nasıl ona vermek istediğini düşünüyordu. Neredeyse bir an sonra acı kesildi ve kanın vücudundan çekildiğini hissetti. Korktuğu kadar kötü değildi. Bir tür besleme duygusu gibiydi.

O anda zihinleri birleşerek bir oldu. Katherine'in mutluluğunu, sıcak kanın ona verdiği zevki hissedebiliyordu. Bunu yaparken Stefan'ın ne kadar mutlu olduğunu hissettiğinden de emindi. Ama gerçek siliniyor, rüyayla uyanıklık arasındaki sınır belirsizleşiyordu. Net düşünemiyordu. Aslında hiçbir şey düşünemiyordu. Sadece hissediyordu ve hissettikleri onu giderek daha yükseklere, daha yükseklere taşıyarak dünyayla son bağlarını koparıyordu.

Bir süre sonra, oraya nasıl geldiğini hatırlamadan, kendini onun kollarında buldu. Küçük çocuğunu kucağında tutan bir anne gibi Katherine ona sarılmış, dudaklarını geniş dekolteli geceliğinin hemen üzerine dayamıştı. Orada, solgun teninde küçük bir yara vardı. Stefan hiçbir korku veya tereddüt duymadan yaklaştı ve Katherine onun saçlarını teşvik eden bir tavırla okşadığında, emmeye başladı.

Stefan dizlerindeki toprağı temizledi. İnsanların dünyası uykudaydı ama kendi duyuları jilet gibi keskindi. Doymuş olması gerekirdi ama yine açtı. Anıları düşünmek iştahını kabartmıştı. Burun delikleri tilkinin kokusunu alarak iri iri açıldı ve bir kez daha av başladı.

Elena, Judith'in yatak odasındaki boy aynasının karşısında yavaşça döndü. Margaret dört direkli yatağın ayakucunda oturuyor, iri iri açılmış mavi gözleri hayranlıkla bakıyordu.

"Keşke ben de böyle bir elbise giyebilseydim," dedi.

"Küçük beyaz bir kedi olarak bence çok daha güzelsin," dedi Elena, Margaret'ın saç bandına iliştirilmiş iki beyaz kadife kulağın arasına bir öpücük kondururken. Sonra elinde iğne iplikle kapının yanında bekleyen halasına döndü. "Mükemmel olmuş," dedi. "Herhangi bir şeyi değiştirmemiz gerekmiyor."

Aynadaki kız, Elena'nın İtalyan Rönesansı'yla ilgili kitaplarından birinden fırlamış gibi görünüyordu. Boynu ve omuzları açıktı ve buz mavisi elbisesinin dar gövde kısmı ince belini sergiliyordu. Kol ağızları altındaki beyaz kombinezonun beyaz ipeğini gösterecek şekilde kesilmişti ve geniş, uzun etek, Elena hareket ettikçe etrafında yeri süpürüyordu. Çok güzel bir elbiseydi ve açık mavi rengi, Elena'nın daha koyu mavi gözlerini vurgulamıştı.

Başını çevirirken Elena'nın bakışları dolabın üzerindeki eski tip sarkaçlı saate takıldı. "Ah hayır, neredeyse yedi olmuş. Stefan her an gelebilir."

"Bu onun arabası," dedi Judith pencereden bakarak. "Aşağı inip onu içeri alayım."

"Sorun değil," dedi Elena. "Kendim karşılarım. Hoşçakalın ve size iyi eğlenceler!" Ve aceleyle alt kata koştu.

İşte başlıyoruz, diye düşündü. Kapı tokmağına uzanırken yaklaşık iki ay önce Avrupa Tarihi dersinden sonra Stefan'ın önüne çıktığı o günü hatırladı. Yine böyle beklentili, heyecanlı ve gergindi.

Umarım bu, o zamanki planımdan daha etkili olur, diye düşündü. Son bir buçuk haftadır umutlarını bu ana, bu geceye bağlamıştı. Stefan'la bu gece birlikte olmazlarsa, bir daha olamazlardı.

Kapıyı ardına kadar açtı ve Stefan'ın yüzüne bakmaktan korkarak, neredeyse utangaç bir şekilde bakışlarını yere indirerek geri adım attı. Ama Stefan'ın aniden sesli şekilde nefes aldığını duyunca hemen başını kaldırdı... Ve yüreği soğudu.

Kendisine şaşkınlıkla bakıyordu, evet. Ama bu, odasındaki o ilk gece gözlerinde gördüğü gibi mutlu bir şaşkınlık değildi. Bu daha ziyade şoka yakındı.

"Hoşlanmadın," diye fısıldadı Elena gözleri dolarak.

Stefan gözlerini kırpıştırıp başını iki yana sallayarak her zaman olduğu gibi çabucak kendini toparladı. "Hayır hayır, çok güzel. Çok güzelsin."

O zaman neden karşımda hayalet görmüş gibi duruyorsun? diye düşündü Elena. *Neden bana sarılıp beni öpmüyorsun?*

"Sen de harika görünüyorsun," dedi Elena sakince. Gerçekten de smokini ve pelerini içinde inanılmayacak kadar etkileyici görünüyordu. Elena, Stefan'ın teklifini kabul etmesine şaşırmıştı ama Dracula rolünü önerdiğinde, Stefan fikri oldukça eğlenceli bulmuştu. Şimdi bu giysiler kot pantolonu kadar doğalmış gibi seçkin ve rahat görünüyordu.

"Gitsek iyi olur," dedi Stefan sakin ve ciddi bir tavırla.

Elena başıyla onayladı ve onunla birlikte arabaya yürüdü ama kalbi artık sadece soğuk değildi, buz kesmişti. Stefan kendisinden her zamankinden daha uzaktı ve onu nasıl geri kazanacağı konusunda Elena'nın hiçbir fikri yoktu.

Okul binasına yaklaşırlarken gök gürledi ve Elena arabanın penceresinden dışarı keyifsizce baktı. Bulutlar yoğun ve karanlıktı ama henüz yağmur başlamamıştı. Havada çok güçlü bir elektrik vardı ve morumsu tonlar havaya korkutucu bir görüntü kazandırıyordu. Havanın yarattığı tehditkar ve dünya ötesi atmosfer, Cadılar Bayramı için kesinlikle uygundu ama Elena'nın içinde sadece tedirginlik yaratıyordu. Bonnie'nin evindeki o geceden sonra, ürpertici şeylere olan ilgisini kaybetmişti.

Bonnie'nin evini baştan aşağı aramalarına rağmen günlüğünü bulamamışlardı. Gerçekten kaybolduğuna hala inanamıyordu ve bir yabancının en özel düşüncelerini okuduğunu düşünmek, onu içten içe kudurtuyordu. Çalınmış olmalıydı, başka bir açıklaması var mıydı? O gece McCullough Ailesi'nin evinde birden fazla kapı açılmıştı ve biri içeri girebilirdi. Bunu her kim yaptıysa, Elena onu *öldürmek* istiyordu.

O simsiyah gözleri hatırladı. O adam... Bonnie'nin evinde neredeyse teslim olduğu, kendisine Stefan'ı unutturan adam. Hırsız o muydu?

Okula yaklaşırlarken Elena kendini toparlamaya çalıştı ve koridorlardan geçerken kendini zorlayarak gülümsedi. Spor salonuna şimdi planlı bir kargaşa hakimdi. Elena o gün erken saatte buradan ayrıldığında, her yer son sınıf öğrencileriyle doluydu. Öğrenci Konseyi üyeleri, futbol oyuncuları, Anahtar Kulübü... Hepsi ortamın ve dekorun son rötuşlarıyla uğraşıyordu. Şimdi ise etrafta bir sürü yabancı vardı ve çoğu insan bile değildi.

Elena içeri girdiğinde birkaç zombi, yüzlerindeki çürüyen etin altında görünen kafataslarıyla ona döndü. Kamburu

biri ona doğru yürüdü, yanında beyaz tenli ve çöküк gözlü bir ceset vardı. Başka bir yerden, dişlerini gösterdiği uzun burnu kanla kaplı bir kurtadamla, etkileyici ve ürkütücü görünüşlü bir cadı yaklaştı.

Elena, bu insanların yarısını kostümleri içinde tanıyamadığını farkederek şaşırdı. Hepsi etrafında toplandı ve buz mavisi tuvaletine hayranlıkla bakarken şimdiden başlamış olan sorunları sıraladılar. Elena elini sallayarak onlara sessiz olmalarını söyledi ve uzun siyah saçları dar siyah elbisesinin arkasından dökülen cadıya döndü.

"Sorun nedir Meredith?" diye sordu.

"Koç Lyman hastalandı," dedi Meredith asık yüzle, "bu yüzden biri onun yerine Tanner'ı koydu."

"Bay Tanner'ı mı?" Elena dehşete kapılmıştı.

"Evet. Üstelik şimdiden sorun yaratmaya başladı bile. Zavallı Bonnie'nin canına tak etti. Oraya gitsen iyi olur."

Elena iç çekerek başıyla onayladı ve Perili Ev'in kıvrımlı tur yolunda ilerledi. İşkence Odası'ndan ve Çılgın Bıçakçı Odası'ndan geçerken bu bölümlerin biraz fazla iyi yapıldığını düşündü. Işıkta bile ürkütücü görünüyorlardı.

Drüid Odası, çıkışın yakınındaydı. Mukavvalardan bir Stonehenge yapılmıştı ama oldukça gerçekçi görünen dikilitaşların arasında beyaz cüppesi ve meşe yaprağından tacıyla duran küçük güzel drüid rahibesi, neredeyse gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu.

"Ama kanı sürmek zorundasınız," diyordu yalvaran bir tavırla. "Bu sahnenin bir parçası. Siz kurbansınız."

"Bu gülünç cüppeyi giymek bile yeterince kötü zaten," diye cevap verdi Tanner. "Kimse her yerimi şurupla kaplamam gerekeceğini söylememişti."

"Sizin üzerinizde olmayacak ki," dedi Bonnie. "Sadece cüppenin ve sunağın üzerinde olacak. Siz kurbansınız," diye tekrarladı, sanki bu şekilde ikna edebilirmiş gibi.

"Kurbanlığa gelince," dedi Tanner tiksintiyle, "bu ortamın gerçeğe uygunluğu bile şüpheli. Yaygın inancın aksine, Stonehenge'i drüid'ler inşa etmedi. Bronz Çağı'na ait bir kültür tarafından..."

Elena yanlarına geldi. "Bay Tanner, konu bu değil."

"Hayır, sizin için konu bu olamaz zaten," dedi Tanner. "Bu yüzden sen ve buradaki nevrotik arkadaşın tarihi çarpıtıyorsunuz."

"Bu haksız bir suçlama," dedi bir ses. Elena omzunun üzerinden baktığında, arkasında Stefan'ı gördü.

"Bay Salvatore," dedi Tanner, kelimeleri *Bir sen eksiktin, şimdi tam olduk,* der gibi vurgulayarak. "Sanırım söyleyecek yeni bilgece sözleriniz var. Yoksa benim de mi gözümü morartacaksınız?" Adam Stefan'ı baştan aşağı süzdü. Stefan mükemmel dikimli smokininin içinde ne kadar seçkin göründüğünün farkında değilmiş gibi dikiliyordu ve Elena aniden bir şeyi anladı.

Tanner aslında bizden çok da büyük değil, diye düşündü. *Saçları dökülmeye başladığı için daha yaşlı görünüyor ama eminim yirmili yaşlarındadır.* Sonra, her nedense, Tanner'ın Okula Dönüş Dansı'nda üzerine pek uymayan ucuz ve parlak takım elbisesi içinde nasıl göründüğünü hatırladı.

Eminim kendi Okula Dönüş Dansı'na bile katılmamıştır, diye düşündü. İlk kez, bu adama karşı sempati duydu.

Belki bunu Stefan da hissetmişti, çünkü kısa boylu adama yaklaşıp yüzüne bakarken sesi sakindi. "Hayır, böyle bir şey yapmayacağım. Bence bütün bunlar biraz fazla abartılıyor. Neden..." Elena gerisini duyamadı ama Stefan alçak, sakinleştirici bir ses tonuyla konuşmaya devam etti ve görünüşe bakılırsa Bay Tanner gerçekten dinledi. Elena arkasında toplanan kalabalığa baktı. Dört-beş zombi, bir kurtadam, bir goril ve bir kambur.

"Pekala, her şey kontrol altında," dedi ve hepsi dağıldı. Stefan sorunu çözüyordu ama Elena sadece başının arkasını görebildiği için Stefan'ın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

Başının arkası... Bir an için, okulun ilk gününden bir görüntü zihninde canlandı. Stefan'ın Öğrenci Kabul sekreteri Bayan Clarke'la konuşması ve Bayan Clarke'ın tuhaf davranışları aklına geldi. Şimdi Bay Tanner'a bakarken onun da yüzünde kesinlikle aynı şaşkın ifade vardı. Elena huzursuz olmaya başladığını hissetti.

"Hadi," dedi, Bonnie'ye dönerek. "Ön tarafa geçelim."

Dünyaya İnen Uzaylı Odası'ndan ve Yaşayan Ölüler Odası'ndan geçerek ziyaretçilerin gireceği ve bir kurtadam tarafından karşılanacağı ilk odaya geldiler. Kurtadam başını çıkarmış, birkaç mumya ve bir Mısırlı prensesle konuşuyordu.

Elena, Caroline'ın Kleopatra kılığında iyi göründüğünü kabul etmeliydi. Bronz vücudunun hatları, üzerindeki beyaz giysinin altında çok net belli oluyordu. Kurtadam Matt, Caroline'ın yüzünden aşağı doğru kayan bakışları için kesinlikle suçlanamazdı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Elena zorlama bir rahatlıkla.

Matt hafifçe irkildi ve Bonnie'yle ikisine döndü. Elena, Okula Dönüş Dansı'ndan beri onu neredeyse görmemişti ve Stefan'la ikisinin uzaklaştığını biliyordu. Nedeni kendisiydi. Matt bunun için de suçlanamazdı ama Stefan'ın ne kadar incindiğinin farkındaydı.

"Her şey yolunda," dedi Matt huzursuz bir tavırla.

"Stefan, Tanner'la işini bitirdiğinde, onu buraya göndereceğim," dedi Elena. "İnsanları karşılamana yardım edebilir."

Matt kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Tanner'la işini bitirmek mi?" diye sordu.

Elena ona şaşkınlıkla baktı. Bir dakika önce Matt'in de Drüid Odası'nda olanları gördüğüne yemin edebilirdi. Yine de durumu açıkladı.

Dışarıda yine gök gürledi ve açık kapıdan, Elena karanlık gökyüzünde bir şimşek çaktığını gördü. Birkaç saniye sonra daha güçlü başka bir gök gürültüsü duyuldu.

"Umarım yağmur yağmaz," dedi Bonnie.

"Evet," dedi Caroline. Elena, Matt'le konuşurken o ana kadar sessizce beklemişti. "Kimse gelmezse çok *yazık* olur."

Elena ona sert bir bakış attı ve Caroline'ın dar, kedi gibi gözlerindeki açık nefreti gördü.

"Caroline," dedi aniden, "bak, artık bundan vazgeçemez miyiz? Olanları unutup baştan başlayamaz mıyız?"

Alnındaki kobranın altında, Caroline'ın gözleri iri iri açıldı, sonra tekrar öfkeyle kısıldı. Dudaklarını büzerek Elena'ya yaklaştı.

"Seni asla bağışlamayacağım," dedi ve sonra dönüp gitti.

Bonnie ve Matt bakışlarını yerden kaldırmadı. Bir sessizlik oldu. Elena serin havayı yanaklarında hissetmek için kapıya yaklaştı. Dışarıda futbol sahasını ve ötesindeki meşe ağaçlarının sallanan dallarını görebiliyordu. Bir kez daha o tuhaf uğursuzluk hissiyle dolmuştu. *Bu gece bir şeyler olacak*, diye düşündü. *Bu gece kıyamet kopacak*. Ama neler olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Spor salonunda bir ses gürledi. "Pekala, otoparktan kuyruğu yönlendiriyorlar. Işıkları kapat Ed!" Aniden her yer kararadı ve bir orkestra son hazırlıklarını yapıyormuş gibi homurtular ve tuhaf kahkahalar yükseldi. Elena iç çekerek döndü.

"Onlara rehberlik etmeye hazırlanın," dedi Bonnie'ye. Bonnie başıyla onayladı ve karanlıkta gözden kayboldu. Matt kurtadam başlığını giydi ve ortama ürkütücü bir müzik ekleyecek ses sistemini çalıştırdı.

Stefan, karanlığa karışır gibi görünen saçları ve giysileriyle köşeden geldi. Net görünen tek yeri, smokininin ön tarafıydı. "Tanner'la sorun çözüldü," dedi. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Şey, burada Matt'le birlikte ziyaretçileri karşılayabilir..." Elena sözünü tamamlayamadı. Matt ses sisteminin üzerine eğilmiş, onlara hiç bakmadan ses düzeyini ayarlıyordu. Elena, Stefan'a baktı ve onun da yüzünün ifadesiz olduğunu gördü. "Ya da erkeklerin soyunma odasına gidip servisle ilgilenebilirsin," diye bitirdi sonunda.

"Soyunma odasına gidiyorum," dedi Stefan. Olduğu yerde dönerken Elena onun hafifçe sendelediğini farketti.

"Stefan? Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Stefan tekrar dengesini bulurken. "Biraz yorgunum, hepsi bu." Stefan'ın gidişini izlerken Elena'nın göğsü her an biraz daha sıkışıyordu.

Bir şeyler söylemek için Matt'e döndü ama o anda ziyaretçiler kapıda belirdi.

"Gösteri başlıyor," dedi Matt ve gölgelerin arasına çömeldi.

Elena odadan odaya geçerek sorunları çözüyordu. Geçen yıllarda gecenin en çok bu bölümünden hoşlanmış-

oynanan ürkütücü sahneleri ve ziyaretçilerin tepkisini izlemişti ama bu gece zihninin derinliklerinde bir gerginlik ve korku vardı. *Bu gece bir şeyler olacak,* diye düşündü tekrar.

Yanından bir Azrail geçti. Ya da en azından siyah cüppeli ve kukuletalı bu figürün o olabileceğini düşündü. Ve daha önceki Cadılar Bayramı kutlamalarında onu hiç görmediğini farketti. Figürün yürüyüşünde tanıdık bir şeyler vardı.

Bonnie, ziyaretçi kuyruğunu Örümcek Odası'na yönlendiren uzun boylu, ince vücutlu cadıya bakarak gülümsedi. Birinci sınıf öğrencisi çocuklardan bazıları lastik örümceklere vurarak bağırıp çağırıyor, etrafı rahatsız ediyorlardı. Bonnie onları Drüid Odası'na iteledi.

Burada renkli lambalar, rüya gibi bir ortam yaratmıştı. Bay Tanner'ın, üzerinde iyice kana bulanmış beyaz cüppesiyle taş sunağa uzanarak bakışlarını tavana diktiğini görünce, Bonnie tuhaf bir zafer duygusu hissetti.

"Harika!" dedi çocuklardan biri sunağa yaklaşırken. Bonnie geri çekilip sırıttı ve kanlı kurbanın aniden olduğu yerde doğrularak çocuğun ödünü patlatmasını bekledi.

Ama Bay Tanner kıpırdamadı. Çocuk elini kurbanın başının etrafında biriken kana daldırdığında bile.

Bu tuhaf, diye düşündü Bonnie, çocuğun kurban bıçağını almasını önlemek için aceleyle yaklaşırken.

"Bunu yapma," diye tersledi. Çocuk kanlı elini kaldırdı ve ışığa doğru tuttu. Bonnie, bir an Bay Tanner'ın kendisinin eğilmesini bekleyeceğini ve ondan sonra yerinden fırlayacağını düşündü ama adam olduğu yerde tavana bakmaya devam ediyordu.

"Bay Tanner, iyi misiniz? Bay Tanner? Bay Tanner!"

Tek bir hareket, tek bir ses bile yoktu. Beyaz gözleri titremiyordu bile. *Ona dokunma,* dedi Bonnie'nin zihninin derinliklerinden gelen bir ses. *Ona dokunma. Sakın dokunma. Sakın...*

Renkli ışıkların altında, kendi elinin öne uzandığını, Bay Tanner'ın omzunu tutup sarstığını gördü. Bir an sonra adamın başı cansız bir şekilde ona doğru döndü ve Bonnie, Bay Tanner'ın boğazını gördü.

Ve çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

Elena çığlıkları duydu. Uzun, kulak tırmalayıcı çığlıklardı ve şaka olmadığını hemen anlamıştı.

Sonrası kabus gibiydi.

Koşarak Drüid Odası'na ulaştığında manzarayı gördü ama bu, ziyaretçiler için hazırlanmış olan şey değildi. Bonnie çığlık çığlığa haykırıyor, Meredith onun omuzlarını tutuyordu. Üç küçük çocuk perdeli çıkışa doğru yönelmişti ve iki koruma onların yolunu tıkıyordu. Bay Tanner taş sunakta serilmiş halde yatıyordu ve yüzü...

"Ölmüş," dedi Bonnie hıçkırıkları arasında. "Ah Tanrım, kan gerçek, o ölmüş. Ona *dokundum*. Elena, o ölmüş! Gerçekten ölmüş..."

İnsanlar odaya geliyordu. Başka biri bağırmaya başladı ve çığlıklar yayıldı. Çok geçmeden herkes paniğe kapılmış halde birbirini iterek oradan çıkmaya çalışıyordu.

"Işıkları yakın!" diye bağırdı Elena ve diğerlerinin emri tekrarladığını duydu. "Meredith, çabuk, bir ambulans çağır ve polisi ara... Işıkları yakın dedim!"

Işıklar yandığında Elena etrafına bakındı ama durumu kontrol altına alabilecek bir yetişkin göremedi. Ne yapması gerektiğini düşünürken içi buz kesmişti. Yaşadığı dehşet yüzünden yarı yarıya felç olmuştu. Bay Tanner... Elena ondan asla hoşlanmamıştı ama her nedense bu işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Bütün çocukları buradan çıkarın. Personel dışında herkes çıksın," dedi.

"Hayır! Kapıları kapatın! Polis gelene kadar kimsenin çıkmasına izin vermeyin," diye bağırdı yanında duran bir kurtadam, maskesini çıkarırken. Elena şaşkınlıkla sese döndü ve kurtadamın Matt olmadığını gördü. Tyler Smallwood'du.

Bu hafta okula dönmesine izin verilmişti ve yüzü hala Stefan'dan yediği dayak yüzünden normale dönememişti. Ama sesinde otorite vardı ve Elena korumaların çıkış kapı-

sını kapadığını gördü. Spor salonunun diğer tarafında bir kapının daha kapandığını duydu.

Ondan fazla kişi Stonehenge bölümüne geldiğinde, Elena işçilerden sadece birini tanıdı. Geri kalanı okuldan tanıdığı insanlardı ama hiçbirini yakından tanımıyordu. İçlerinden biri, korsan kılığındaki bir çocuk, Tyler'la konuştu.

"Yani... Burada olan birinin yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Elbette," dedi Tyler. Bundan zevk alıyormuş gibi, heyecanlı bir ses tonuyla konuşuyordu. Kayanın üzerindeki kanı gösterdi. "Hala sıcak. Üzerinden pek zaman geçmemiş. Ve boğazının kesiliş şekline bakın. Katil şunu kullanmış olmalı." Kurban bıçağını işaret etti.

"O halde katil şu anda burada olabilir," diye fısıldadı kimonolu bir kız.

"Kim olduğunu tahmin etmek de zor değil," dedi Tyler. "Tanner'dan nefret eden, onunla tartışan biri. Bu gece daha önce biri onunla tartışıyordu. Ben gördüm."

Demek bu odadaki kurtadam sendin, diye düşündü Elena. *Ama burada ne işin vardı ki? Sen görevli değildin.*

"Şiddet geçmişi olan biri," diye devam etti Tyler dudaklarını gerip dişlerini göstererek. "Hepimizin bildiği gibi, Fell's Church'e cinayet işlemek amacıyla gelen bir psikopat."

"Tyler, neden sözediyorsun sen?" Elena şaşkınlığı aniden silinmişti. Uzun boylu, iriyarı çocuğa öfkeyle yaklaştı. "Sen delirmişsin!"

Tyler ona bakmadan eliyle işaret etti. "Kızarkadaşı böyle diyor ama biraz taraflı olabilir tabii."

"Belki sen de biraz taraflısındır Tyler," dedi bir ses kalabalığın arasından. Elena, başka bir kurtadamın odaya girmeye çalıştığını gördü. Matt!

"Ah, öyle mi? O zaman neden bize Salvatore hakkında bildiklerini anlatmıyorsun? Nereden gelmiş? Ailesi nerede? Bütün o parayı nereden kazanmış?" Tyler, kalabalığın geri kalanına döndü. "Onun hakkında bir şey bilen var mı?"

İnsanlar başını iki yana sallıyordu. Elena, her birinin yüzünde beliren güvensizliği görebiliyordu. Bilinmeyen, farklı olan her şeye karşı duyulan güvensizlik. Stefan farklıydı. Aralarında bir yabancıydı ve şimdi de bir günah keçisine ihtiyaçları vardı.

Kimonolu kız başladı, "Bir söylenti duydum..."

"Herkesin duyduğu bu zaten. Söylentiler!" dedi Tyler. "Onun hakkında gerçekten bir şey bilen hiç kimse yok. Ama benim bildiğim bir şey var. Fell's Church'teki saldırılar, okulun ilk haftası başladı. *Yani Stefan Salvatore'nin geldiği hafta.*"

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi ve Elena bu gerçekle sarsıldı. Elbette ki hepsi çok gülünçtü ve sadece tesadüftü ama Tyler'ın söylediği şey doğruydu. Saldırılar, Stefan geldiğinde başlamıştı.

"Size bir şey daha söyleyeyim," diye bağırdı Tyler, onlara sessiz olmalarını işaret ederken. "Beni dinleyin! Size bir şey daha söyleyeceğim!" Herkes kendisine bakana kadar bekledi ve sonra yavaşça konuştu. "Vickie Bennett saldırıya uğradığı gece de mezarlıktaydı."

"Evet, mezarlıktaydı ve senin yüz hatlarını değiştiriyordu," dedi Matt ama sesinde her zamanki kararlılık yoktu. Tyler yorumu alarak devam etti.

"Evet ve neredeyse beni öldürüyordu. Bu gece de biri Tanner'ı öldürdü. *Sizin* ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama *ben* onun yaptığını düşünüyorum. Bence katil o!"

"Ama o nerede?" diye bağırdı kalabalığın arasından biri.

Tyler etrafına bakındı. "Eğer o yaptıysa, hala burada olmalı," dedi. "Onu bulalım!"

"Stefan bir şey yapmadı! Tyler!" diye bağırdı Elena ama kalabalığın gürültüsünde sesi duyulmadı. Tyler'ın sözüne inanmışlardı ve şimdi tekrarlıyorlardı. *Onu bulalım... Onu bulalım... Onu bulalım...* Elena insanların bu sözü birbirine söylediğini duydu ve Drüid Odası'ndaki yüzlerde güvensizlikten başka şeyler görmeye başladı. Hepsi öfkeyle ve intikam hırsıyla bakıyordu. Kalabalık kontrol edilemeyecek, çirkin bir şeye dönüşmüştü.

"O nerede Elena?" diye sordu Tyler ve Elena onun gözlerindeki zafer pırıltısını gördü. Bundan kesinlikle zevk alıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Elena öfkeyle. Tyler'a vurmamak için kendini zor tutuyordu.

"Hala burada olmalı! Onu bulalım!" diye bağırdı biri ve herkes harekete geçti. Bölmeler yıkılıp kenara atılıyor, insanlar birbirini itip kakarak yekvücut hareket ediyordu.

Elena'nın kalbi deli gibi atıyordu. Stefan'ı buldukları takdirde ona yapabilecekleri şeyleri düşünmek bile istemiyordu. Ama onu uyarmak için yanına koşarsa Tyler'ı da ona sürükleyeceğini biliyordu.

Umutsuzca etrafına bakındı. Bonnie hala Bay Tanner'ın ölü yüzüne bakıyordu. Oradan yardım gelemezdi. Kalabalığı taramak için tekrar döndüğünde, Matt'le göz göze geldi.

Matt öfkeli ve şaşkın görünüyordu. Saçları kabarmış, yanakları kızarıp terlemişti. Elena bütün gücünü toplayarak ona yalvaran gözlerle baktı.

Lütfen Matt, diye düşündü. *Bunlara inanıyor olamazsın. Doğru olmadığını biliyorsun.*

Ama Matt'in bakışları, emin olmadığını gösteriyordu.

Lütfen, diye düşündü Elena, o mavi gözlere bakarak ve anlamaları için çabalayarak. *Ah, lütfen, Matt, onu sadece sen kurtarabilirsin. İnanmıyorsan bile, en azından güvenmeyi dene, lütfen...*

Ve Matt'in yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Şaşkınlığın yerini kararlılık almıştı. Elena'ya bir an daha bakarak başıyla onayladı ve olduğu yerde dönüp kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Matt, spor salonunun diğer tarafına ulaşana kadar kalabalığın arasından kendine yol açtı. Erkeklerin soyunma odasının kapısına yakın duran birkaç yeni öğrenci vardı. Onlara devrilen bölmeleri taşımalarını emretti ve dikkatleri dağıldığında, kapıyı açıp içeri girdi.

Hemen etrafına bakındı ama seslenmek istemiyordu. *Sonuçta,* diye düşündü, *Stefan spor salonundaki tantanayı duymuş olmalı.* Muhtemelen çoktan çıkıp gitmiştir. Ama o anda Matt beyaz karo zeminde yatan siyahlı figürü gördü.

"Stefan! Neler oldu?" Bir an için, Matt başka bir cesede baktığını düşündü ama Stefan'ın yanına çömeldiğinde onun kıpırdadığını gördü.

"Hey, yavaşça kalk... Sakin ol. Sen iyi misin, Stefan?"

"Evet," dedi Stefan. *Hiç iyi görünmüyor,* diye düşündü Matt. Yüzü ölü gibi bembeyazdı ve gözbebekleri iri iri açılmıştı. Sersemlemiş görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmeyi bırak. Stefan, buradan çıkmak zorundasın. Onları duyuyor musun? Senin peşindeler."

Stefan dinler gibi spor salonuna baktı. Ama yüzünde anlayış yoktu. "Kim peşimde? Neden?"

"Herkes. Farketmez. Önemli olan şu ki, onlar gelmeden önce buradan çıkmalısın." Stefan boş gözlerle bakmaya de-

vam ederken Matt ekledi. "Başka bir saldırı oldu. Bu kez hedef Bay Tanner'dı. Öldürüldü, Stefan. Ve senin yaptığını düşünüyorlar."

Nihayet Stefan'ın gözlerinde bir kavrayış belirmişti. Anlayış, dehşet ve Matt'i bu gece gördüğü her şeyden daha çok korkutan bir kabulleniş. Stefan'ın omzunu tutup sertçe sarstı.

"Senin yapmadığını biliyorum," dedi ve doğruyu söylüyordu. "Akılları başlarına geldiğinde bunu onlar da anlayacak ama şimdilik buradan gitmelisin."

"Gitmek... Evet," dedi Stefan. Yüzündeki şaşkınlık ve sersemlik kaybolmuştu. Şimdi konuşurken sesinde belirgin bir acı vardı. "Buradan çıkacağım."

"Stefan..."

"Matt." Yeşil gözler alev alev ve kararlı bakıyordu. Matt bakışlarını o gözlerden alamadığını farketti. "Elena güvende mi? Güzel. O zaman onunla ilgilen. Lütfen."

"Stefan, sen neden sözediyorsun? Sen masumsun. Bütün bunlar sona erecek..."

"Sadece onunla ilgilen, tamam mı Matt?"

Matt geri çekilirken bakışlarını hala o yeşil gözlerden alamıyordu. Sonra yavaşça başıyla onayladı.

"Bunu yapacağım," dedi yavaşça ve hızla uzaklaşan Stefan'ın ardından baktı.

13

Elena yetişkinlerin ve polislerin arasında duruyor, kaçmak için bir fırsat yakalamaya çalışıyordu. Matt'in Stefan'ı zamanında uyardığını biliyordu. Bunu yüz ifadesinden anlamıştı. Ama onunla konuşmak için yeterince yaklaşamamıştı.

Sonunda, bütün dikkatler cesede odaklandığında, gruptan ayrılıp Matt'e yaklaştı.

"Stefan gitti," dedi Matt yetişkinlere bakarken. "Ama benden seninle ilgilenmemi istedi ve ben de burada kalmanı istiyorum."

"Benimle ilgilenmek mi?" Elena ona şüpheyle baktı. "Anlıyorum," dedi sonra, neredeyse fısıltıyla. Bir an düşündü ve dikkatle konuştu. "Matt, gidip ellerimi yıkamam gerek. Bonnie üzerime kan bulaştırdı. Sen burada bekle, döneceğim."

Matt itiraz edecek oldu ama Elena çoktan yürümeye başlamıştı bile. Kızlar tuvaletinin kapısına ulaşırken açıklama olarak kanlı ellerini kaldırdı ve orada duran öğretmen geçmesine izin verdi. Ama içeri girdiğinde, doğruca karşı taraftaki kapıya yürüdü ve karanlık okul binasına girdi. Oradan da dışarı çıktı.

Zuccone! diye düşündü Stefan bir kitaplığı tutup yere devirerek içindekileri etrafa saçarken. *Aptal! Kör, iğrenç aptal! Nasıl bu kadar sersem olabildin? Onların arasında kendine bir yer bulmak mı? Onlardan biri olarak kabul görmek mi?* Bunun mümkün olduğunu düşündüğü için aklını kaçırmış olmalıydı.

Büyük ve ağır sandıklardan birini alıp odanın karşıya fırlattı. Sandık duvara çarptı ve bir pencereyi paramparça etti. Aptal! *Aptal!*

Kim mi peşindeydi? Herkes. Matt söylemişti. *"Bir saldırı daha oldu... Senin yaptığını düşünüyorlar."*

Eh, bilinmeyen şeylerden korkarak yaşayan bu zavallı yaratıklar, insanlar, haklı görünüyor. Olanları başka türlü nasıl açıklayabilirsin ki? Zayıflığı, sersemletici şaşkınlığı hissediyordu. Sonra her yer kararmıştı. Uyandığında, Matt'in başka bir insanın daha saldırıya uğradığını söylediğini duymuştu. Bu kez sadece kanı değil, canı çalınmıştı. Katil kendisi, yani Stefan değilse, başka türlü nasıl açıklanabilirdi ki?

O bir katildi. Kötü biriydi. Karanlıkta doğmuş, sonsuza dek karanlıkta yaşamaya, avlanmaya ve gizlenmeye mahkum bir yaratık. O zaman neden öldürmeyecekti ki? Neden doğasına uygun hareket etmeyecekti? Bunu değiştiremeyeceğine göre, en azından tadını çıkarabilirdi. Karanlığını kendisinden nefret eden, onu avlamaya çalışan bu kasabanın üzerine salabilirdi.

Ama önce... Susamıştı. Damarları kuru, sıcak teller gibi yanıyordu. Beslenmek zorundaydı... Hemen.

Pansiyon karanlıktı. Elena kapıyı vurdu ama cevap veren olmadı. Gök gürledi ama hala yağmur yağmıyordu.

Üçüncü defa kapıyı yumruklayıktan sonra tokmağı denedi ve kapı açıldı. İçerisi sessiz ve zifir karanlıktı. El yordamıyla merdivene ulaşıp tırmanmaya başladı.

İkinci kat da karanlıktı ve üçüncü kata çıkan merdivenin olduğu yatak odasını bulmaya çalışırken tökezledi. Merdivenin tepesinden hafif bir ışık süzülüyordu ve her taraftan üzerine çöküyormuş gibi görünen duvarlardan ürkerek tırmandı.

Işık, kapalı kapının altından süzülüyordu. Elena kapıyı hafifçe tıklattı. "Stefan," diye fısıldadı ve sonra bağırdı. "Stefan, benim."

Cevap gelmedi. Tokmağı tutup kapıyı açtı ve içeri bakındı. "Stefan..."

Boş odayla konuşuyordu.

Ve darmadağınık bir odayla. Sanki güçlü bir rüzgar ortalığı dağıtmış, önüne çıkan her şeyi parçalamış gibiydi. Sandıklar tuhaf açılarla, kapakları açık, içindekiler etrafa saçılmış halde köşelerde duruyordu. Pencerelerden biri parçalanmıştı. Stefan'ın bütün eşyaları, dikkatle sakladığı ve fazlasıyla değer verdiği her şey, çöp gibi etrafa saçılmıştı.

Elena'nın içini dehşet kapladı. Bu sahneyi yaratan öfke ve şiddet açıkça görünüyordu. *Şiddet geçmişi olan biri,* demişti Tyler.

Umurumda değil, diye düşündü öfkesi korkusunu bastırırken. *Hiçbir şey umurumda değil Stefan, hala seni görmek istiyorum. Ama neredesin?*

Tavandaki kapak açıktı ve serin hava içeri giriyordu. *Ah,* diye düşündü Elena ve aniden içi korkuyla doldu. O çatı çok yüksekti...

Daha önce çatıya çıkan merdiveni hiç tırmanmamıştı ve uzun eteği işini zorlaştırıyordu. Yavaşça kapaktan dışarı çıktı, çatıda çömeldi ve ayağa kalktı. Köşede karanlık bir silüet görerek çabucak ona yaklaştı.

"Stefan, gelmek zorunday..." diye başladı ama sözünü tamamlayamadı, çünkü az önce çakan şimşek, köşede kendisine dönen silueti aydınlatmıştı. O anda, korktuğu bütün kabuslar bir anda gerçekleşti. Çığlık atamayacak, hiçbir şey yapamayacak durumdaydı.

Ah, Tanrım... Hayır. Zihni gördüğü şeyleri kabullenmek istemiyordu. *Hayır. Hayır.* Buna bakmayacak, inanmayacaktı...

Ama görmemesi mümkün değildi. Gözlerini kapasa bile, sahnenin en küçük detayları bile zihnine kazınmıştı. Sanki şimşeğin ışığı sonsuza dek beynini kavurmuştu.

Stefan. Günlük giysileri, yakası kaldırılmış siyah deri ceketi içinde öylesine seçkin görünen Stefan. Arkasında kıvrılan bulutlar gibi siyah saçlı Stefan. Stefan o şimşeğin ışığında, yarı yarıya Elena'ya dönmüş, canavarımsı bir şekilde öne eğilmiş, yüzünde hayvani bir öfkeyle bakar halde yakalanmıştı.

Ve kan. O kibirli, duyarlı, çekici dudaklar kanla kaplıydı. Teninin solgunluğu, aralanmış dişlerinin beyazlığında keskin bir şekilde parlıyordu. Ellerinde o dişler kadar beyaz bir güvercin, kanatlarını iki yana açmış halde cansız yatıyordu. Bir diğeri ayaklarının dibinde, buruşturulup atılmış bir mendil gibi görünüyordu.

"Ah Tanrım, hayır," diye fısıldadı Elena. Fısıldamaya devam ederek gerilerken ne yaptığının farkında değildi. Zihni bu dehşete dayanamamıştı. Düşünceleri bir kafesten kaçmaya çalışan fareler gibi paniğe kapılmış halde koşuyordu. Buna inanmayacaktı, buna *inanamazdı.* Vücudu dayanılmaz bir şekilde gerilmiş, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ve başı dönüyordu.

"Ah Tanrım, *hayır*..."

"Elena!" En korkuncu, Stefan'ın o hayvani yüzle kendisine bakarken aniden öfkesinin silinip yerinde umutsuzluğun ve şokun belirmesiydi. "Elena, lütfen. Lütfen, yapma..."

"Ah Tanrım, *hayır*!" Çığlıklar boğazını yırtarcasına çıkıyordu. Stefan ona doğru yaklaşırken Elena sendeleyerek daha da geriledi. "Hayır!"

"Elena, lütfen, dikkatli ol!" O korkunç şey, Stefan'ın yüzünü taşıyan yaratık, parlayan yeşil gözleriyle üzerine geliyordu. Stefan bir adım daha atınca Elena da kendini arkaya attı. O uzun parmaklı el uzanarak saçlarını nazikçe okşadı.

"Bana sakın dokunma!" diye bağırdı Elena. Hareketi kendisini çatının kenarındaki demir tırabzana getirdiğinde bir kez daha çığlık attı. O demir yaklaşık bir buçuk asırdır oradaydı ve bazı yerleri ciddi şekilde paslanmıştı. Elena'nın ağırlığı fazla geldi ve demir parçalandı. Fazla zorlanan metalin yırtılışı, parçalanan odunların sesi ve kendi çığlıkları birbirine karıştı. Aniden arkasında tutunabileceği bir şey kalmadı ve Elena düşmeye başladı.

O anda, gökyüzündeki mor bulutları ve yanındaki evin karanlık siluetini gördü. Sanki hepsini net bir şekilde görmeye zamanı olmuş, çığlık çığlığa düşüşü sonsuza dek sürmüş gibi gelmişti.

Ama o korkunç, öldürücü darbe gerçekleşmedi. Aniden iki güçlü kol onu yakaladı. Boğuk bir gürültü duyuldu, kollar gerildi ve darbenin etkisini emdi. Her şey sakinleşti.

O kolların arasında hareketsiz durarak kendini toplamaya çalıştı. Başka inanılmaz bir şeye daha inanmaya çalışıyordu. Üçüncü kattan düşmüştü ve hayattaydı. Pansiyonun arkasındaki bahçede ayakta duruyordu. Gök gürültüleri arasında mutlak bir sessizlik vardı ve parçalanmış cesedinin yatıyor olması gereken yere kuru yapraklar dökülüyordu.

Yavaşça, bakışlarını kendisini tutan kişinin yüzüne kaldırdı. Stefan.

Bu gece çok fazla korkmuş, çok fazla darbe almıştı. Daha fazla tepki veremiyordu. Yapabildiği tek şey, ona hayranlıkla ve merakla bakmaktı.

Stefan'ın gözlerinde derin bir hüzün vardı. Yeşil buzlar gibi yanan o gözler şimdi karanlık, boş ve umutsuzdu. Onun odasında geçirdikleri o ilk gece gördüğü bakışlarla aynıydı ama şimdi daha da kötüydü. O acıya şimdi içsel bir nefret ve acı bir lanet katılmıştı. Elena buna dayanamadı.

"Stefan," diye fısıldadı hüznün kendi ruhuna da girdiğini hissederken. Dudaklarında hala kızılık görünüyordu ama içgüdüsel korkusunun yanında, şimdi acıma duygusu da vardı. Böylesine yalnız, böylesine yabancı ve böylesine... Yalnız olmak...

"Ah Stefan," diye fısıldadı Elena.

O gözlerde hiçbir cevap yoktu. "Gel," dedi Stefan soğuk bir sesle. Elena'yı eve geri götürdü.

Üçüncü kata ulaşıp da odasındaki manzarayla karşılaştıklarında Stefan utandı. Bütün insanlar arasında en çok da Elena'nın bunu görmesi dayanılmazdı. Ama diğer yandan, belki de gerçekte ne olduğunu, neler yapabildiğini görmesi gerekiyordu.

Elena yavaşça, sersemlemiş bir halde yatağa yürüyüp oturdu. Sonra başını kaldırıp Stefan'a baktı ve ikisinin de gölgelenmiş bakışları birleşti. "Anlat bana," dedi Elena.

Stefan neşesiz bir şekilde hafifçe güldü ve Elena'nın yüzünü buruşturduğunu gördü. Kendinden daha da nefret etti. "Neyi bilmen gerekiyor?" dedi. Ters dönmüş bir sandığın kapağına bir ayağını koydu ve neredeyse meydan okuyan bir tavırla Elena'ya dönerek odanın halini işaret etti. "Bunu kim yaptı? Ben."

"Güçlüsün," dedi Elena ters dönmüş sandıklardan birine bakarken. Çatıda olanları hatırlıyormuş gibi bakışları tavana kalktı. "Ve hızlısın."

"Bir *insandan* daha güçlü," dedi Stefan. Neden şimdi Elena kendisinden çekinmiyor, neden az önceki gibi nefretle bakmıyordu? Ama Stefan artık onun ne düşündüğünü umursamıyordu. "Reflekslerim daha hızlı ve çok daha hızlı iyileşiyorum. Öyle olmak zorundayım. Ben bir avcıyım," dedi sert bir tavırla.

Elena'nın görünüşündeki bir şey, yanına nasıl izinsiz ve habersiz geldiğini hatırlattı. Ağzını elinin tersiyle sildi ve komodinin üzerinde duran bir bardak suyu almak için yaklaştı. Suyu içip tekrar ağzını silerken Elena'nın kendisini izlediğinin farkındaydı. *Ah, pekala, ne düşündüğü hala umurumda.*

"Başka şeyler... Yiyip içebiliyor musun?" dedi Elena.

"İhtiyacım yok," dedi Stefan sakince. Kendini çok yorgun hissediyordu. "Başka bir şeye ihtiyacım yok." Aniden olduğu yerde döndü ve içinde yükselen yoğun tutkuyu tekrar hissetti. "Hızlı olduğumu söyledin... Ama öyle değilim. 'Hızlı ve ölü' diye bir şey duydun mu hiç Elena? Hızlı, yaşamak demektir, yaşamla ilgilidir ve yaşamı olanları ilgilendirir. Ben bu sözün diğer yarısıyım."

Elena'nın titrediğini görebiliyordu. Ama sesi sakindi ve Stefan'ın gözlerine bakmaya devam ediyordu. "Anlat bana," dedi yine. "Stefan, bilmeye hakkım var."

Stefan bu sözleri tanımıştı. Ve ilk söyleyişinde olduğu gibi, haklı olduğunu biliyordu. "Evet, sanırım var," dedi sert ve yorgun bir sesle. Parçalanmış pencereye birkaç saniye baktı ve sonra tekrar Elena'ya döndü. "15. yüzyılda doğdum. Buna inanabiliyor musun?"

Stefan'ın kolunun tek bir öfkeli savruluşuyla yerlere saçılmış olan eşyalara baktı. Florinler, kadeh, hançer. "Evet," dedi alçak sesle. "Evet, inanıyorum."

"Daha fazlasını bilmek istiyor musun? Nasıl böyle olduğumu?" Elena başıyla onayladığında, Stefan tekrar pencereye döndü. Ona nasıl anlatabilirdi? Bu kadar zamandır sorulardan uzak duran, saklanmak ve aldatmak konusunda böylesine ustalaşan Stefan, şimdi nasıl dürüst olabilirdi?

Bunun tek yolu vardı ve o da her şeyi olduğu gibi, hiçbir şeyi gizlemeden anlatmaktı. Başka hiç kimseye yapmadığı gibi her şeyi önüne serecekti.

Ve bunu yapmak istiyordu. Sonunda Elena'nın kendisinden kaçacağını bilmesine rağmen ona ne olduğunu göstermek zorundaydı.

Böylece pencerenin dışındaki karanlığa bakarak anlatmaya başladı.

Duygusuzca, kelimelerini dikkatle seçerek anlatıyordu. Önce babasından, o sağlam Rönesans adamından ve Floransa'daki hayatından sözetti. Araştırmalarını ve ilgi alanlarını, kendisinden çok farklı olan ağabeyini ve aralarındaki olumsuz duyguları anlattı.

"Damon'ın benden ne zaman nefret etmeye başladığını bilmiyorum," dedi. "Hatırlayabildiğim kadarıyla hep öyleydi. Belki de annem beni doğurduktan sonra bir daha toparlanamadığı içindir. Birkaç yıl sonra öldü. Damon onu çok seviyordu ve hep beni suçladığını hissederdim." Bir an duraksayarak yutkundu. "Sonra bir kız geldi."

"Sana hatırlattığım kız mı?" diye sordu Elena. Stefan başıyla onayladı. "Sana," dedi Elena biraz daha tereddütlü bir tonla, "yüzüğü veren mi?"

Stefan parmağındaki gümüş yüzüğe baktı ve sonra bakışlarını Elena'nın gözlerine kaldırdı. Sonra yavaşça gömleğinin altında sakladığı yüzüğü çıkarıp baktı.

"Evet. Bu onun yüzüğüydü," dedi Stefan. "Böyle bir tılsım olmazsa, güneş ışığı bizi ateş gibi yakar."

"O da... Senin gibi miydi?"

"Beni bu hale o getirdi." Elena'ya Katherine'den sözetti. Katherine'in güzelliğini, zarafetini ve ona duyduğu aşkı anlattı. Ve Damon'ın aşkını.

"O kadar nazik, o kadar sevgi doluydu ki," dedi sonunda, acı içinde. "Ağabeyim dahil, herkesi seviyordu. Ama sonunda ona ikimizden birini seçmesi gerektiğini söyledik. Ve o... Bana geldi."

O gecenin, o tatlı, aynı zamanda korkunç gecenin anısı geri döndü. Katherine ona gelmişti. Stefan öylesine mutlu olmuş, öylesine hayranlık ve minnet duymuştu ki. Bunu Elena'ya anlatabilmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Bütün o gece ve ertesi sabah çok mutlu olmuştu. Uyandığında ve Katherine'i yanında göremediğinde bile, yaşadıklarına hala inanamıyordu...

Hepsi bir rüya olabilirdi ama boynundaki iki küçük delik gerçekti. Acımadıklarını ve çoktan kısmen iyileştiklerini

farkettiğinde şaşırmıştı. Gömleğinin yüksek yakasının altında gözlerden uzaktı.

Şimdi damarlarında onun kanı dolaşıyor, diye düşündü ve bu sözlerle kalp atışları hızlandı. Ona gücünü vermiş, onu seçmişti.

O akşam kararlaştırdıkları yerde buluştuklarında, Damon'a bakarak gülümsedi. Damon bütün gün evden uzaktı ama bakımlı bahçeye tam zamanında gelmişti ve bir ağaca yaslanmış, kol ağızlarını düzeltiyordu. Katherine geç kalmıştı.

"Belki de yorgundur," dedi Stefan. Kavun rengindeki gökyüzü yerini gecenin maviliğine bırakıyordu. Sesindeki kibri gizlemeye çalışıyordu. "Belki de her zamankinden daha fazla dinlenmesi gerekiyordur."

Damon ona sert bir bakış atarken siyah gözleri onu delip geçecekmiş gibi görünüyordu. "Belki," dedi, daha fazlasını söyleyecekmiş gibi bir tavırla.

Ama o sırada yoldan gelen ayak seslerini duydular ve Katherine ortaya çıktı. Üzerinde beyaz bir tuvalet vardı ve melek kadar güzeldi.

İkisine de gülümsedi. Stefan kibarca gülümseyerek karşılık verdi ve bekledi.

"Benden bir tercih yapmamı istediniz," dedi Katherine önce ona, sonra ağabeyine bakarak. "Ve ikiniz de söylediğim saatte geldiniz. Şimdi size kimi seçtiğimi söyleyeceğim."

Parmağında yüzük olan küçük elini uzattı ve Stefan, gecenin mavisini paylaşan taşa baktı. Sanki Katherine daima yanında gecenin bir parçasını taşıyormuş gibiydi.

"Bu yüzüğü ikiniz de gördünüz," dedi yumuşak bir sesle. "Bu olmadan öleceğimi biliyorsunuz. Bu tür tılsımları yaptırmak kolay değil ama neyse ki Gudren oldukça akıllı bir kadın. Ve Floransa'da bir sürü gümüş ustası var."

Stefan hiçbir şey anlamadan dinliyordu ama Katherine ona döndüğünde, Stefan yine cesaret veren bir tavırla gülümsedi.

"Bu yüzden," dedi Katherine, Stefan'ın gözlerine bakarak. "Sana bir hediyem var." Stefan'ın elini tuttu ve avucuna bir şey bıraktı. Stefan avucuna baktığında, Katherine'inki gibi bir yüzük gördü ama daha büyük ve daha ağırdı. Üstelik gümüş yerine altından yapılmıştı.

"Henüz güneşe çıkarken ona ihtiyacın yok," dedi Katherine gülümseyerek. "Ama yakında olacak."

Hissettiği gurur yüzünden Stefan konuşamıyordu. Öpmek için Katherine'in eline uzandı. Damon'ın önünde, oracıkta, onu kollarına almak istiyordu. Ama Katherine ona arkasını dönmüştü.

"Ve sana," dedi Katherine. Stefan kulaklarına inanamıyordu, çünkü Katherine'in sesindeki sıcaklık ağabeyine yönelmiş olamazdı. "Sana da aynı hediye. Senin de yakında ihtiyacın olacak."

Stefan'ın gözleri de yanılıyor olmalıydı. İnanılmaz, imkansız bir şeye tanık oluyordu. Katherine, Damon'ın eline de aynı yüzükten bırakmıştı.

Arkasından mutlak bir sessizlik geldi, sanki dünya sona eriyormuş gibi.

"Katherine..." diye başladı Stefan zorlukla konuşarak. "Ona bunu nasıl verebilirsin? Paylaştığımız şeyden sonra..."

"*Ne* paylaştınız?" Damon'ın sesi bir kamçı şaklaması gibiydi ve öfkeyle Stefan'a dönmüştü. "Katherine dün gece bana geldi. O tercihini yaptı bile." Ve Damon yakasını aşağı çekerek boynundaki iki küçük yarayı gösterdi. Stefan mide bulantısını bastırmaya çalışarak yara izlerine baktı. Kendi yaralarıyla aynıydı.

İnanamayan gözlerle bakarak başını iki yana salladı. "Ama Katherine... Ben rüya görmedim. *Bana* geldin..."

"İkinize de geldim." Katherine'in sesi sakindi ve gözleri dingin bakıyordu. Damon'a ve Stefan'a bakarak sırayla gülümsedi. "Bu beni zayıflattı ama yaptığıma çok memnunum." İki kardeş konuşamayacak kadar şaşkın halde kendisine bakarken "Görmüyor musunuz?" diye devam etti. "Tercihim bu! İkinizi de seviyorum ve ikinizden de vazgeçmiyorum. Artık üçümüz birlikte mutlu olabiliriz."

"Mutlu mu?" diye inledi Stefan.

"Evet, mutlu! Üçümüz sonsuza dek birbirimize eşlik edeceğiz." Sesi mutlulukla yüksedi ve gözlerinde o çocuksu bakışlar belirdi. "Asla hastalanmadan, yaşlanmadan, sonsuza dek daima birlikte olacağız! Tercihim bu."

"Mutlu... *Onunla* mı?" Damon öfkeyle başını iki yana sallıyordu ve Stefan normalde kendini iyi kontrol eden ağabeyinin öfkeden kudurduğunu görüyordu. "Aramızda duran, erdem nutukları çeken bu çocukla mı? Onu görmeye bile tahammül edemiyorum. Onu bir daha görmemek, sesini bir daha duymamak için Tanrı'ya her gün dua ediyorum!"

"Duygularımız karşılıklı abi," diye hırladı Stefan. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi atıyordu. Bu, Damon'ın hatasıydı. Damon, Katherine'in zihnini zehirleyerek ne yaptığını bilmeyecek hale getirmişti. "Ve bunun gerçekleşmesini istiyorum," diye ekledi vahşice.

Damon bu sözlerin anlamını kavramıştı. "O halde kılıcını çek, eğer yerini bulabilirsen," diye hırladı öfkeyle bakarak.

"Damon, Stefan, lütfen! Lütfen, hayır!" diye bağırdı Katherine. Aralarına girip Stefan'ın kolunu tuttu. Mavi gözleri şaşkınlık ve nemle parlayarak iki kardeşe baktı. "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun. Siz kardeşsiniz."

"Bu benim hatam değil," dedi Damon lanetleyen bir tavırla.

"Ama barış yapamaz mısınız? Benim için, Damon? Stefan? *Lütfen*."

Stefan, Katherine'in umutsuz gözlerine ve gözyaşlarına bakmak istiyordu ama incinen gururu ve kıskançlığı yüzün-

den bunu yapamıyordu. Yüz ifadesinin Damon'inki kadar sert ve bükülmez olduğunun farkındaydı.

"Hayır," dedi. "Yapamayız. İkimizden biri olmak zorunda Katherine. Seni asla *onunla* paylaşmam."

Katherine'in eli Stefan'ın kolundan çekildi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. İç parçalayıcı bir hıçkırıkla nefesini tuttu ve ağlamaya devam ederek eteğini toplayıp kaçtı.

"Sonra Damon o yüzüğü alıp taktı," dedi Stefan. Sesi, duygu yoğunluğundan boğuklaşmıştı. "Ve bana 'Onu da alacağım,' dedi. Sonra da dönüp gitti." Karanlıktan ışığa gelmiş gibi gözlerini kırpıştırarak döndü ve Elena'ya baktı.

Elena sessizce yatakta oturuyor, Katherine'inkilere benzeyen gözleriyle Stefan'ı izliyordu. Özellikle de şimdi acı ve korkuyla doluyken. Ama Elena kaçmadı, onunla konuştu.

"Sonra... Sonra neler oldu?"

Stefan refleks olarak yumruklarını sıktı ve aniden pencereden uzaklaştı. O anıyı istemiyordu. *Anlatmak* bir yana, o anının varlığına dayanamıyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Elena'yı o karanlığa sürükleyip içinde gizlenen şeyleri nasıl gösterebilirdi?

"Hayır," dedi Stefan. "Yapamam. Bunu yapamam."

"Bana anlatmak zorundasın," dedi Elena. "Stefan, hikayenin sonu bu, değil mi? Bütün duvarlarının arkasında yatan, görmemden korktuğun şey bu, değil mi? Ama görmeme izin vermelisin. Ah Stefan, şimdi duramazsın."

Stefan içinde büyüyen korkuyu, kendisini yutacakmış gibi görünen uçurumu hissedebiliyordu. O gün her şey sona ermişti ve her şey başlamıştı.

Eline değen teni hissetti ve Elena'nın parmaklarının kendi parmaklarına kenetlendiğini, ona güç vermeye çalıştığını gördü. Elena bakışlarını onun gözlerine dikmişti. "Anlat bana."

"Sonrasında olanları, Katherine'e ne olduğunu mu bilmek istiyorsun?" diye fısıldadı. Elena bakışlarını kaçırmadan başıyla onayladı. "O zaman anlatayım. Ertesi gün öldü. Ağabeyim Damon ve ben, onu biz öldürdük."

Elena bu sözleri duyunca ürperdi.

"Ciddi olamazsın," dedi titreyerek. Çatıda gördüklerini, Stefan'ın dudaklarındaki kanı hatırladı ve geri çekilmemek için kendini zorladı. "Stefan, seni tanıyorum. Bunu yapmış olamazsın..."

Stefan onun itirazlarına aldırmadı. Sadece bir buzulun dibinde yanan yeşil buzlar gibi gözlerle bakmaya devam etti. Ama daha çok, Elena'nın başının içinden arkaya, anlaşılmaz bir uzaklığa bakıyor gibiydi. "O gece yatakta yatarken bana geleceğini ummuştum. Kendimde bazı değişiklikleri farketmeye başlamıştım bile. Karanlıkta daha iyi görebiliyordum, daha iyi duyabiliyordum. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordum. Sanki saf enerjiyle doluydum. Ve açtım.

"Daha önce hayal bile etmediğim bir açlıktı. Akşam yemeğinde sıradan yemek ve içeceklerin bunu bastıramayacağını keşfettim. Bunu anlayamıyordum. Sonra hizmetkar kızlardan birinin beyaz boynunu gördüm ve nedenini anladım." Uzun bir nefes aldı ve karanlık, acı dolu gözlerle baktı. "O gece ihtiyacıma direndim ama bunun için bütün irade gücümü tüketmem gerekti. Katherine'i düşünüyor ve bana gelmesi için dua ediyordum. Dua ediyordum!" Kısa bir kahkaha patlattı. "Tabii benim gibi bir yaratık dua edebilirse."

Elena'nın parmakları uyuşmuştu ama Stefan'ın elini daha sıkı tutarak ona güven vermeye çalıştı. "Devam et Stefan."

Stefan artık konuşmakta zorlanmıyordu. Sanki Elena'nın varlığını unutmuştu. Şimdi bu hikayeyi kendi kendine anlatıyordu.

"Ertesi sabah ihtiyacım daha da güçlüydü. Kendi damarlarım kurumuş ve çatlamış gibiydi. Buna uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

"Katherine'in odasına gittim. Ondan isteneyi, ona yalvarmayı düşünüyordum..." Sesi çatladı. Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Ama Damon oradaydı ve süitin önünde bekliyordu. Onun ihtiyacına direnmediğini görebiliyordum. Teninin parlaklığı, adımlarındaki rahatlık bana bunu anlatmaya yetmişti. Bir kedi gibi kibirliydi.

"Ama Katherine'i elde edememişti. 'Kapıyı istediğin kadar vur,' dedi bana, 'içerideki dişi ejderha geçmene izin vermez. Ben denedim. Seninle birlikte onu indirelim mi?'

"Ona cevap vermedim. Yüzündeki o sinsi, halinden memnun ifade midemi bulandırmıştı. Kapıyı yine vurdum. Neredeyse..." Bir an duraksadı ve yine alaycı bir şekilde güldü.

"*Neredeyse ölüleri uyandıracaktım,* diyecektim. Ama sonuçta ölüleri uyandırmak o kadar da zor değil, değil mi?

"Kapıyı hizmetçi Gudren açtı. Düz beyaz tabak gibi bir yüzü vardı ve gözleri siyah cam boncuklara benziyordu. Hanımını görmek istediğimi söyledim. Katherine'in uyuduğunu söylemesini bekliyordum, oysa Gudren önce bana, sonra omzumun üzerinden Damon'a baktı.

"'*Ona* söylemedim,' dedi sonunda, 'ama sana söyleyeceğim. Leydi Katherine içeride değil. Bu sabah erkenden bahçede yürüyüşe çıktı. Düşünecek çok şeyi olduğunu söyledi.'

"Şaşırmıştım. 'Bu sabah erkenden mi?' dedim.

"'Evet,' diye cevap verdi. Bana ve Damon'a sevimsizce baktı. 'Hanımım dün gece çok mutsuzdu,' dedi. 'Bütün gece ağladı.'

"Bunu söylediğinde tuhaf bir duyguyla doldum. Katherine'i bu kadar mutsuz eden şey utanç ve acı olamazdı. Bu, korkuydu. Açlığımı ve zayıflığımı unuttum. Hatta Damon'a

karşı düşmanlığımı bile unuttum. Bir anda telaşa kapıldım. Damon'a döndüm ve ona Katherine'i bulmamız gerektiğini söyledim. Beni şaşırtan bir şekilde başıyla onayladı.

"Bahçeyi aramaya, Katherine'e seslenmeye başladık. O gün her şeyin nasıl göründüğünü hala hatırlıyorum. Güneş yüksek ağaçların tepesinde parlıyordu. Damon'la birlikte ağaçların arasında giderek artan bir hızla yürüyor ve Katherine'e sesleniyorduk. Ona seslenip durduk..."

Elena, Stefan'ın bedeninin seğirdiğini hissetti ve yine parmaklarını sıktı. Stefan'ın nefesleri sıklaşıp sığlaşmıştı.

"Katherine'in sevdiği bir yeri hatırladığımda, neredeyse bahçenin sonuna gelmiştik. Biraz yukarıdaydı, bir limon ağacının yanındaki alçak bir duvarda. Oradan başlayarak ona seslendim. Ama yaklaştıkça seslenmeyi bıraktım. İçimde korkunç bir his vardı. Korkunç bir önsezi. Oraya gitmemem gerektiğini biliyordum..."

"Stefan!" dedi Elena. Stefan onun elini fazla sıkmış, parmaklarını eziyordu. Vücudundaki sarsıntılar şiddetleniyordu. "Stefan, lütfen!"

Ama Stefan onu duymuyordu. "Bir... Kabus gibiydi. Her şey çok yavaştı. Hareket edemiyordum ama etmek zorundaydım. Yürümeye devam etmeliydim. Her adımda korkum daha da arttı. Kokusunu alabiliyordum. Yanmış yağ gibi bir koku. Oraya gitmemeliydim, görmek istemiyordum..."

Sesi tizleşmiş, nefesi düzensizleşmişti. Gözleri iri iri açılmıştı ve yüzü korku içindeki bir çocuğu andırıyordu. Elena onun parmaklarını diğer eliyle de kavradı. "Stefan, her şey yolunda. Orada değilsin. Benimle buradasın. Yanındasın."

"Görmek istemiyorum ama elimde değil. Beyaz bir şey var. Ağacın altında beyaz bir şey. Ona bakmama izin verme!"

"Stefan, Stefan, bana bak!"

Ama duymuyordu. Kelimeler ağzından dökülüyor, sanki onları kontrol edemiyor, yeterince hızlı söyleyemiyordu. "Daha fazla yaklaşamam... Ama yaklaşıyorum. Ağacı, duvarı görüyorum. Ve o beyazlığı. Ağacın arkasında. Beyazın altında altın rengi var. Ve anlıyorum, biliyorum. Bu onun elbisesi. Katherine'in beyaz tuvaleti. Ağacın etrafından dolaştığımda, onu yerde görüyorum ve doğru olduğunu anlıyorum. Katherine'in elbisesi..." Sesi tarifi imkansız bir dehşetle tizleşip çatladı. "Ama Katherine içinde yok!"

Elena, bütün vücudu aniden buzlu suya atılmış gibi donup kaldı. Tüyleri diken diken oldu ve Stefan'la konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Stefan, konuşmaya devam ederse dehşeti uzaklaşacakmış gibi devam ediyordu.

"Katherine orada değil, belki de bu bir şaka ama elbisesi yerde ve içi küllerle dolu. Ocaktaki küller gibi... Yanık et kokuyor. Leş gibi. Koku midemi bulandırıyor. Elbisenin kolunun yanında bir parşömen var. Bir kayanın üzerinde, biraz ötedeki bir kayanın üzerinde yüzüğü duruyor. Mavi taşlı bir yüzük. Katherine'in yüzüğü. Katherine'in yüzüğü..." Aniden, korkunç bir sesle haykırdı. "Katherine! Sen ne *yaptın*?" Sonra dizlerinin üzerine yıkıldı ve sonunda Elena'nın ellerini bırakarak yüzünü kendi ellerine gömdü.

Stefan sarsıcı hıçkırıklara boğulurken Elena ona sımsıkı sarıldı. Omuzlarından tutup onu kendine doğru çekti. "Katherine yüzüğü çıkardı," diye fısıldadı Elena. Bu bir soru değildi. "Kendini güneşe karşı savunmasız hale getirdi."

Stefan'ın şiddetli hıçkırıkları sürüp giderken Elena onu göğsüne bastırdı ve titreyen omuzlarını okşadı. Onu yatıştırmak, kendi dehşetini uzaklaştırmak için saçma şeyler mırıldanıyordu. Sonunda Stefan sakinleşti ve başını kaldırdı. Sesi hala boğuktu ama artık şimdiye dönmüş gibiydi.

"Parşömende bana ve Damon'a yazdığı bir not vardı. İkimizi de istemekle bencillik ettiğini söylüyordu. Aramızdaki düşmanlığın nedeni olmaya dayanamadığını söylüyordu. Kendisi gittikten sonra birbirimizden daha fazla nefret etmeyeceğimizi düşünüyordu. Bunu bizi bir araya getirmek için yapmıştı."

"Ah, Stefan," diye fısıldadı Elena. Kendi yanaklarından süzülen yaşların sıcaklığını hissetti. "Ah, çok üzgünüm. Ama aradan geçen bunca zamandan sonra, Katherine'in hata yaptığını göremiyor musun? Bu son yaptığı şey bile bencillikti ve kendi tercihiydi. Bir açıdan, seninle ya da Damon'la bir ilgisi yoktu."

Stefan bu sözlerdeki doğruluğu savuşturmak ister gibi başını iki yana salladı. "Bunun için... Hayatını verdi. Onu biz öldürdük." Şimdi doğrulup oturmuştu. Ama gözleri hala iri iriydi. Yüzünde korkmuş, şaşkın, küçük bir çocuğun ifadesi vardı.

"Damon arkamdan geldi. Kağıdı alıp okudu. Sonra... Sanırım çıldırdı. İkimiz de çıldırmıştık. Ben de, o da. Katherine'in yüzüğünü almaya çalışıyorduk. O bunu yapmamalıydı. Boğuştuk. Birbirimize korkunç şeyler söyledik. Olanlar için birbirimizi suçladık. Eve nasıl döndüğümüzü hatırlamıyorum ama aniden kılıcım elimdeydi. Dövüşüyorduk. O kibirli yüzü sonsuza dek yok etmek, onu öldürmek istiyordum. Babamın evin içinden bağırdığını hatırlıyorum. Yanımıza gelmeden önce birbirimizin işini bitirmek için daha sert dövüşmeye başladık.

"Ve denktik. Yine de, Damon daima daha güçlüydü ve o gün daha hızlı görünüyordu. Sanki benden daha çok değişmiş gibiydi. Babam pencereden bağırırken Damon'ın kılıcının savunmamı yardığını ve kalbime saplandığını gördüm."

Elena şaşkınlıkla bakakaldı ama Stefan duraksamadan devam etti. "Çeliğin acısını, vücudumun derinlerine gömüldüğünü hissettim. Sert, güçlü bir darbeydi ve neredeyse kabzasına kadar girmiş, sırtımdan çıkmıştı. Bir anda gücüm kesildi ve yere yığıldım. Orada öylece yatıyordum."

Elena'ya bakıp sözünü doğal bir tavırla tamamladı. "Ve öldüm."

O gece daha önce göğsünde hissettiği buz aniden taşmış ve onu içine almış gibi, Elena olduğu yerde donup kaldı.

"Damon gelip tepemde dikilirken ben yere yığıldım. Babamın çığlıklarını duyabiliyordum ama Damon'ın yüzünden başka bir şey göremiyordum. O siyah gözler, aysız bir gece gibiydi. Bana yaptığı şey için onun canını yakmak istiyordum. Bana ve Katherine'e yaptığı her şey için." Stefan bir an sessiz kaldı ve sonra neredeyse rüyadaymış gibi konuştu. "Ben de kılıcımı kaldırıp onu öldürdüm. Son gücümle, kılıcımı ağabeyimin kalbine sapladım."

Fırtına devam ediyordu ve Elena kırık pencereden dışarıdaki yumuşak gece seslerini, ateşböceklerinin cırıltısını, ağaçların hışırtısını duyabiliyordu. Stefan'ın odasındaysa çıt çıkmıyordu.

"Sonrasında hatırladığım şey, mezarımda uyanışımdı," dedi Stefan. Elena'dan uzaklaşarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Yüzünde yorgun bir acı ifadesi vardı ama o çocuksu ifade gitmişti.

"Damon ve ben, Katherine'in kanından gerçekten ölmemizi engelleyecek ölçüde içmiştik. Bunun yerine, dönüşmüştük. Mezarımızda, üzerimizde en iyi kıyafetlerimizle, yan yana uyandık. Artık birbirimize zarar veremeyecek ka-

dar zayıftık. Kanımız zor yetmişti. İkimiz de şaşkındık. Damon'a seslendim ama o kalkıp geceye koştu.

"Neyse ki Katherine'in bize verdiği yüzüklerle gömülmüştük. Ve Katherine'in yüzüğünü de cebimde buldum." Farkında değilmiş gibi uzanıp altın yüzüğü okşadı. "Sanırım bana verdiğini düşünmüşlerdi.

"Eve dönmeye çalıştım. Bu aptalcaydı. Hizmetkarlar beni görünce çığlık çığlığa kaçışmaya başladı ve biri rahip getirmeye gitti. Kaçtım. Güvende olduğum tek yere, karanlığa.

"O zamandan beri de karanlıkta kaldım. Ait olduğum yer orası Elena. Katherine'i gururum ve kıskançlığım yüzünden öldürdüm. Damon'ıysa nefretim yüzünden. Ama ağabeyimi öldürmekten fazlasını yaptım, onu lanetledim.

"Katherine'in kanı damarlarında o kadar güçlüyken ölmeseydi, bir şansı olabilirdi. Zaman içinde kan zayıflar ve silinirdi. Yine normal bir insan olabilirdi. O zaman öldürmekle, onu sonsuza dek gece karanlığında yaşamaya mahkum ettim. Tek kurtuluş umudunu elinden aldım."

Stefan acı acı güldü. "Salvatore isminin İtalyancadaki anlamını biliyor musun Elena? Kurtuluş, kurtarıcı demektir. Ben bu adı taşıyorum. Aynı zamanda ilk Hıristiyan şehidi Aziz Stephen'ın adını. Ve ağabeyimi cehennemde yaşamaya mahkum ettim."

"Hayır," dedi Elena. Sonra daha güçlü bir sesle ekledi. "Hayır Stefan. O kendini lanetledi. O *seni* öldürdü. Ama sonrasında ona ne oldu?"

"Bir süre, işi soyup yağmalamak olan acımasız haydutlara, Özgür Adamlar'a katıldı. Onlarla birlikte ülkeyi dolaştı, savaştı ve kurbanlarının kanını içti.

"O zamanlar ben şehir kapılarının ötesinde yaşıyor, yarı açlıktan ölerek hayvanlarla besleniyordum. Uzun bir süre, Damon hakkında bir şey duymadım. Sonra bir gün zihnimde sesini duydum.

"Benden daha güçlüydü, çünkü insan kanı içmeye devam ediyordu. Ve öldürüyordu. İnsanlar en güçlü yaşam özüne sahiptir ve kanları güç verir. Öldüklerinde, yaşam özleri bir şekilde en güçlü haline gelir. Sanki son dehşet ve mücadele anında, ruh en yüksek titreşimine ulaşır. Damon insanları öldürdüğü için, Güçler'i benden daha iyi kullanabiliyordu."

"Güçler?" dedi Elena. Aklına bir fikir gelmişti.

"Fiziksel güç, senin dediğin gibi. Ve çeviklik. Bütün duyular, özellikle geceleri jilet gibi keskinleşir. Bunlar temel güçlerdir. Ayrıca... Zihinleri de hissedebiliriz. Varlıklarını hissedebilir, bazen düşüncelerinin doğasını anlayabiliriz. Daha zayıf zihinleri şaşırtabilir, onlara baskın çıkabilir ya da kendi irademize alabiliriz. Başkaları da var. Yeterince insan kanı içersek biçim değiştirip hayvana dönüşebiliriz. Ne kadar öldürürsek, Güçler o kadar artar.

"Damon'ın zihnimdeki sesi çok güçlüydü. Şimdi kendi grubunun *condottieri*si olduğunu ve Floransa'ya geri dön-

düğünü söyledi. Oraya geldiğinde beni bulursa öldüreceğini söyledi. Ona inandım ve oradan ayrıldım. O zamandan beri onu sadece bir-iki kez gördüm. Tehdit daima aynıydı ve her seferinde daha güçlüydü. Damon doğasını azami seviyede kullandı ve karanlık tarafta görkem peşinde koşuyor.

"Ama bu benim de doğam. Benim içimde de aynı karanlık var. Onu yenebileceğimi, kontrol edebileceğimi düşündüm ama yanıldım. Buraya, Fell's Church'e bu yüzden geldim. Eski anılarımdan uzakta küçük bir kasabaya yerleşirsem karanlıktan kaçabileceğimi düşündüm. Ama bunun yerine, bu gece birini öldürdüm."

"*Hayır,*" dedi Elena inançla. "Ben buna inanmıyorum Stefan." Stefan'ın hikayesi içini dehşet, acıma ve korkuyla doldurmuştu. Bunu itiraf ediyordu. Ama tiksintisi silinmişti ve emin olduğu bir şey vardı. Stefan bir katil değildi. "Bu gece neler oldu Stefan? Tanner'la tartıştın mı?"

"Ben... Hatırlamıyorum," dedi Stefan. "Onu senin istediğin şeyi yapmaya ikna etmek için Güç'ü kullandım. Sonra da yanından ayrıldım. Ama sonra başım döndü ve kendimi zayıf hissettim. Daha önce olduğu gibi." Elena'nın gözlerinin içine baktı. "Son defasında mezarlıktaydım, kilisenin yanında. Vickie Bennett'ın saldırıya uğradığı gece."

"Ama bunu sen yapmadın. Bunu yapmış *olamazsın*... Stefan?"

"Bilmiyorum," dedi Stefan sertçe. "Başka açıklaması var mı? Köprünün altındaki yaşlı adamın da kanını içtim. Arkadaşlarınla birlikte mezarlıktan kaçtığın gece. Ona zarar verecek kadar içmediğime yemin edebilirdim ama neredeyse ölüyordu. Vickie ve Tanner saldırıya uğradığında da oradaydım."

"Ama saldırdığını hatırlamıyorsun," dedi Elena rahatlayarak. Zihninde büyüyen fikir, şimdi neredeyse kesinlik kazanmaya başlamıştı.

"Ne farkeder ki? Bunu başka kim yapmış olabilir?"

"Damon," dedi Elena.

Stefan irkildi ve omuzları gerildi. "Bu hoş bir düşünce. Başlangıçta ben de öyle bir açıklama ummuştum. Ağabeyim gibi başka birinin olabileceğini düşünmüştüm. Ama zihnimle aradım ve başka bir varlık tespit edemedim. En basit açıklaması, katilin ben olduğum."

"Hayır," dedi Elena, "anlamıyorsun. Tanık olduğumuz şeyleri Damon gibi birinin yapmış olabileceğini öne sürmüyorum. Damon'ın burada, Fell's Church'te olduğunu söylüyorum. Onu gördüm."

Stefan gözlerini Elena'ya dikti.

"O olmalı," dedi Elena derin bir nefes alarak. "Onu iki kez gördüm. Belki de üç kez. Stefan, bana uzun bir hikaye anlattın ve şimdi de benim sana anlatacaklarım var."

Elinden geldiğince kısa ve basit şekilde Stefan'a spor salonunda ve Bonnie'nin evinde olanları anlattı. Damon'ın

kendisini nasıl öpmeye kalktığını anlattığında, Stefan dudaklarını gerdi ve neredeyse dişlerini gösterdi. Kendi tepkisini hatırladığında Elena'nın yanakları kızardı ama Stefan'a her şeyi anlattı.

Fransa'dan döndüğünden beri olan tüm tuhaf şeyler arasında, o kargadan da sözetti.

"Ve Stefan, sanırım Damon bu gece Perili Ev'deydi," diye bitirdi. "Sen ön tarafta sersemlemiş haldeyken yanından biri geçti. Siyah cüppesi ve kukuletasıyla Ölüm gibi giyinmişti ve yüzünü göremedim. Ama yürüyüşünü tanıdım. Oydu. Damon oradaydı."

"Ama bu yine de diğerlerini açıklamıyor. Vickie ve yaşlı adam. Yaşlı adamın kanını *içtim.*" Stefan'ın yüzü gergindi. Sanki umut etmekten korkuyormuş gibi.

"Ama ona zarar verecek kadar içmediğini kendin söyledin. Sen gittikten sonra adama neler olduğunu kim bilebilir? Damon'ın ona o zaman saldırmış olması mümkün değil mi? Özellikle de Damon seni başından beri izliyorsa, belki başka biçimde..."

"Bir karga gibi," diye mırıldandı Stefan.

"Bir karga gibi. Vickie'nin söylediklerine bakılırsa... Stefan, daha zayıf zihinleri şaşırtabildiğinizi, onları hakimiyetiniz altına alabildiğinizi sen söyledin. Bunu sana Damon yapmış olamaz mı? Başka bir insanın zihni gibi, senin zihnini kontrolü altına almış olamaz mı?"

"Evet. Varlığını böylece benden gizledi." Stefan'ın sesinde giderek artan bir heyecan vardı. "Bu yüzden aramaları-ma cevap vermedi. İstediği..."

"İstediği bunların olmasıydı. Kendinden şüphe etmeni, bir katil olduğunu düşünmeni istedi. Ama bu doğru değil Stefan. Ah Stefan, bunu artık biliyorsun ve artık korkmana gerek yok." Elena rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı. Bu korkunç geceden harika bir sonuç çıkmıştı.

"Benden de bu yüzden uzak duruyordun değil mi?" dedi Elena ellerini uzatarak. "Çünkü yapabileceğin şeylerden korkuyorsun. Ama artık buna gerek yok."

"*Yok mu?*" Stefan'ın nefesleri sıklaştı ve kendisine uzanan ellere birer yılanmış gibi baktı. "Korkacak bir şey olmadığını mı sanıyorsun? O insanlara Damon saldırmış olabilir ama düşüncelerimi kontrol edemez. Seninle ilgili ne düşündüğümü de bilmiyorsun."

Elena sakin bir sesle konuştu. "Beni incitmek istemiyorsun," dedi.

"Öyle mi? Seni başkalarının yanında izlerken sana dokunmamak için kendimi zor tuttuğum ne kadar çok zaman oldu, haberin var mı? Beyaz boynun, teninin altındaki o mavi damarlar bana nasıl çekici göründü..." Stefan'ın bakışları boynuna odaklandığında Elena, Damon'ın gözlerini hatırladı ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Seni orada, okul koridorlarında yakalayıp zorla sahip olmayı kaç kez istedim."

"Beni zorlamana gerek yok ki," dedi Elena. Artık nabzını bütün vücudunda hissediyordu. Bileklerinde ve dirseklerinin iç kısımlarında. Ve boynunda. "Ben kararımı verdim Stefan," dedi bakışlarını Stefan'ın gözlerine dikerek. "Bunu istiyorum."

Stefan zorlukla yutkundu. "Ne istediğini bilmiyorsun sen."

"Bence biliyorum. Bana Katherine'le nasıl olduğunu anlattın Stefan. Bizim için de öyle olmasını istiyorum. Beni dönüştürmeni kastetmiyorum. Ama o olmadan da bir şeyler paylaşabiliriz, değil mi? Biliyorum," diye ekledi daha nazik bir sesle, "Katherine'i ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama artık o yok ve ben buradayım. Seni seviyorum Stefan. Seninle birlikte olmak istiyorum."

"Sen neden sözettiğini bilmiyorsun!" Stefan kaskatı kesilmişti, yüzü öfkeliydi ve gözleri acıyla bakıyordu. "Bir kez kendimi bırakırsam, seni dönüştürmemi veya öldürmemi ne engelleyebilir? O tutku tahmin edebileceğinden çok daha güçlü. Ne olduğumu, neler yapabileceğimi hala anlamıyor musun?"

Elena ayakta durdu ve çenesini hafifçe kaldırıp ona baktı. Stefan öfkelendi.

"Yeterince görmedin mi? Sana daha fazlasını mı göstermem gerekiyor? Sana neler yapabileceğimi tahmin edemiyor musun?" Soğuk şömineye doğru yürüdü ve uzun bir

odun parçası aldı. Elena'ın iki bileğinden daha kalındı. Tek bir hareketle odunu bir kibrit parçası gibi ikiye böldü. "Bir de kendi kemiklerini düşün," dedi.

Odanın karşı tarafındaki yatağın üzerinde bir yastık vardı. Yastığı kaptığı gibi elinin tek hareketiyle ipek kumaşı şeritlere böldü. "Bir de yumuşak tenini düşün." Sonra doğaüstü bir hızla Elena'nın yanına geldi. Elena daha neler olduğunu anlayamadan Stefan yanındaydı ve omuzlarını tutuyordu. Bir an Elena'nın yüzüne baktı ve sonra genç kızın ensesindeki tüyleri kabartan vahşi bir tıslamayla dudaklarını geri çekti.

Bu çatıda gördüğü yüzdü. O beyaz dişler açığa çıkmış, inanılmayacak kadar uzun ve sivri dişler Elena'nın gözlerinin önüne serilmişti. Bir avcının, yırtıcı bir hayvanın dişleri. "Ve beyaz boynunu düşün," dedi Stefan gırtlaktan gelen bir sesle.

Elena bir an için hareket edemedi ve insanın kanını donduran bu gösteri karşısında ürperdi. Ama sonra bilinçaltında bir şey oldu. Stefan'ın güçlü kollarının arasında uzandı ve genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. Yanakları soğuktu. Çıplak omuzlarını kavrayan güçlü ellere sitem edercesine, Stefan'ın yüzünü inanılmayacak kadar nazik bir şekilde tuttu. Ve Stefan'ın yüzünde beliren şaşkınlığı, Elena'nın onunla savaşmak veya onu kendinden uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmayacağını anladığını gördü.

Bu şaşkınlık Stefan'ın gözlerine ulaştı ve bakışları neredeyse yalvarışa dönüştü. Kendi yüzünde korkudan eser olmadığını biliyordu ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Şimdi ikisi de aynı ritimle hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Zihninde Katherine'in anısı dayanılmayacak bir hale gelirken Stefan titremeye başladı. Sonra Elena, çok nazikçe ve kararlı bir şekilde, o vahşi dudakları kendi dudaklarına çekti.

Stefan direnmeye çalıştı ama Elena'nın yumuşaklığı ve şefkati, onun insanüstü gücünden bile ötedeydi. Elena gözlerini kapadı ve bu gece Stefan'la ilgili öğrendiği korkunç şeyleri değil, sadece Stefan'ı düşündü. İstese boynunu bir hamlede kırabilecek güçteki elleriyle saçlarını bir tüy gibi okşayan Stefan'ı. Bunu düşünerek birkaç dakika önce kendisini tehdit eden o yırtıcı dudakları öptü.

Stefan teslim olurken Elena o dudaklardaki değişimi, kendisine çaresizce verdiği karşılığı ve aynı yumuşaklıktaki öpücüğünü hissetti. Omuzlarındaki sert tutuş zayıflayıp bir kucaklamaya dönüşürken Stefan'ın vücudunu yalayıp geçen titremeyi de hissetti. Elena nihayet kazandığını biliyordu.

"Sen beni asla incitmezsin," diye fısıldadı.

Sanki öpüşürken bütün korkular, yalnızlık ve dışlanmışlık kaybolup gidiyordu. Elena içini bir yaz güneşi gibi saran ve Stefan'ın içinde karşılık veren tutkuyu hissetti. Her şey,

yoğunluğuyla korkutan bir incelik ve yumuşaklıkla eriyip birleşiyordu.

Öpüşmeleri giderek daha da şiddetlendi ve Elena, yaz güneşinin bütün vücudunu sardığını, kalp atışlarının ve nefeslerinin hızlandığını hissetti. Tuhaf bir şekilde yumuşamış, başı dönmüştü ve gözlerini kapatıp başını tam bir teslimiyetle arkaya atmıştı.

Zamanı geldi Stefan, diye düşündü. Nazikçe Stefan'ın yüzünü tutup bu kez ağzını boğazına doğru çekti. Dudaklarının, sıcak nefesinin teninde dolaştığını hissetti. Ardından o keskin acı geldi.

Ama acı neredeyse aynı anda kaybolmuştu. Yerine vücudunu titreten bir zevk gelmişti. İçini tatlı bir akış duygusu doldurmuş, Stefan'ın içine doğru aktığını hissetmişti.

Sonunda kendini onun yüzüne bakarken buldu. O yüzde artık duvarlar, engeller yoktu. Ve gördüğü bakışlar onu zayıf düşürmüştü.

"Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı Stefan. Elena başıyla onayladığında, Stefan bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan yatağın yanındaki bir şeye uzandı. Bu hançerdi. Elena hançere korkuyla baktı ve sonra yine bakışlarını Stefan'ın yüzüne kaldırdı.

Stefan hançeri kınından çıkarırken ve kendi boynunun alt kısmına küçük bir kesik atarken bakışlarını Elena'nın yüzünden ayırmadı. Elena ona ve parlak bir şekilde akan ka-

na iri iri açılmış gözlerle baktı ama Stefan onu boynuna doğru çektiğinde direnmedi.

Bir süre Elena'nın ağzını boynunda tutarken dışarıdaki ateşböcekleri onlara fon müziği yapar gibiydi. Sonunda Stefan kıpırdandı.

"Keşke burada kalabilseydin," diye fısıldadı Stefan. "Keşke sonsuza dek burada kalabilseydin. Ama bunu yapamazsın."

"Biliyorum," dedi Elena yavaşça. Tekrar birbirlerinin gözlerine baktılar. Söylenecek çok şey, birlikte olmak için çok fazla neden vardı. "Yarın," dedi Elena. Sonra Stefan'ın omzuna yaslanarak fısıldadı. "Ne olursa olsun Stefan, yarın seninle birlikte olacağım. Bana buna inandığını söyle."

Stefan dudaklarını genç kızın saçlarına gömerek konuştu. "Ah Elena, buna inanıyorum. Ne olursa olsun, birlikte olacağız."

15

Elena evden ayrılır ayrılmaz Stefan ormana gitti. Old Creek Yolu'ndan devam ederek gökyüzünü tamamen örten bulutların altında, okulun ilk günü arabasını park ettiği yere ulaştı.

Arabasını bıraktı ve kargayı gördüğü açıklığa doğru yürüdü. Avcı sezgileri ona yardımcı oluyor, çalıların ve köklerin biçimlerini hatırlatıyordu. Sonunda antik meşe ağaçlarıyla çevrili açık alanda durdu.

Burası. Kahverengi yapraklardan oluşan örtünün altında, tavşan kemiklerinin kalıntısı vardı.

Kendini toparlamak için derin bir nefes alarak düşünceleriyle uzanıp etrafı taramaya başladı.

Fell's Church'e geldiğinden beri ilk kez bir cevap algıladı. Çok hafif, zayıf ve tereddütlü görünüyordu ve yerini tespit edemiyordu.

İçini çekerek olduğu yerde döndü... Ve donup kaldı.

Damon kollarını göğsünde kavuşturmuş halde karşısında duruyordu. Sırtını büyük bir meşe ağacına yaslamıştı. Saatlerdir oradaymış gibi görünüyordu.

"Eh," dedi Stefan, "demek doğru. Uzun zaman oldu *abi*."

"Sandığın kadar değil *kardeş*." Stefan, bu kadifemsi ve alaycı ses tonunu hatırlıyordu. "Yıllar boyunca izini sürdüm," dedi Damon soğuk bir sesle. Deri ceketine takılan bir dal parçasını rahat bir hareketle çekip aldı. Aynı şeyi bir zamanlar brokar tuniğinin kollarıyla yapardı. "Ama sonuçta, sen bunu bilmiyordun, değil mi? Ah, hayır. Güçler'in her zamanki gibi zayıf."

"Dikkatli ol Damon," dedi Stefan tehditkar bir tavırla. "Bu gece çok dikkatli ol. Hiç hoşgörü gösterecek halde değilim."

"Aziz Stefan kızgın ha? Vay canına! Bölgene girdiğim için gerginsin sanırım. Bunu sadece sana yakın olmak için yaptım. Kardeşler birbirine yakın olmalı."

"Bu gece *öldürdün*. Ve bunu benim yaptığımı düşünmemi istedin."

"Yapmadığından emin misin? Belki de birlikte yapmışızdır. Dikkatli ol!" dedi Damon, Stefan kendisine doğru yürürken. "Ben de bu gece hoşgörü gösterecek durumda değilim. Hem ben sadece ufak tefek bir tarih öğretmenini hallettim. Sense güzel bir kızı avlamışsın."

Stefan'ın içindeki öfke iyice kapardı ve bir güneş gibi parlak bir şekilde ağabeyinin yüzüne odaklandı. "Elena'dan

uzak dur," diye fısıldadı. Damon'ın başını hafifçe arkaya atmasına neden olacak kadar tehlikeli bir tonla. "Ondan uzak dur Damon. Onu izlediğini, peşinde dolaştığını biliyorum. Ama artık bitti. Ona bir daha yaklaşırsan, seni buna pişman ederim."

"Sen daima *bencildin*. Kusurlarından biri bu. Hiçbir şeyi paylaşmak istemiyorsun, değil mi?" Aniden Damon'ın dudakları kıvrıldı, gülümsedi. "Ama neyse ki güzel Elena daha cömert. Küçük kaçamaklarımızdan sana bahsetmedi mi? Daha ilk karşılaşmamızda neredeyse kendini bana oracıkta verecekti."

"Bu bir yalan!"

"Ah, hayır kardeşim. Ben önemli bir şey hakkında asla yalan söylemem. Yoksa önemsiz mi demeliyim? Her neyse, senin şu güzel kız neredeyse kollarıma düşüyordu. Sanırım siyah giyen erkekleri seviyor." Stefan ona bakarken nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Damon neredeyse nazik bir tavırla ekledi. "Onun hakkında yanılıyorsun. Onun Katherine gibi tatlı ve uysal olduğunu sanıyorsun. Kesinlikle değil. O asla senin tipin değil aziz kardeşim. İçinde öyle bir ateş var ki, sen onunla ne yapacağını bile bilemezsin."

"Sen bilirsin, sanırım."

Damon kollarını indirerek tekrar gülümsedi. "Ah, evet."

Stefan onun üzerine atılmak, güzel ve kibirli gülümsemesini parçalamak, Damon'ın boynunu koparmak istiyor-

du. Zorlukla kontrol edebildiği bir sesle konuştu. "Bir konuda haklısın. O güçlü. Seninle savaşabilecek kadar güçlü. Artık gerçekte ne olduğunu da bildiğine göre kesinlikle savaşacaktır. Artık sana karşı hissettiği tek şey tiksinti."

Damon'ın kaşları kalktı. "Öyle mi? Bunu göreceğiz. Belki de gerçek karanlığın senin zayıf alacakaranlığından daha iyi olduğuna karar verir. En azından ben, doğamla ilgili gerçeği itiraf edebiliyorum. Ama senin için endişeleniyorum kardeşim. Zayıf ve yetersiz beslenmiş gibisin. Fakat kız bayağı iştah açıcı, değil mi?"

Öldür onu, diyordu Stefan'ın zihni. *Öldür onu, boynunu kır, boğazını paramparça et*. Ama Damon'ın bu gece çok iyi beslendiğini biliyordu. Ağabeyinin karanlık aurası kabarmıştı ve aldığı yaşam gibi parlayarak titreşiyordu.

"Evet, bir hayli içtim," dedi Damon keyifli bir tavırla, Stefan'ın zihnini okumuş gibi. İç çekti ve dilini dudaklarında dolaştırdı. "Ufak tefekti ama içinde inanılmayacak kadar çok sıvı vardı. Elena gibi güzel değildi ve kesinlikle o kadar iyi kokmuyordu ama içinde yeni kanın dans ettiğini hissetmek daima zevklidir." Damon yine derin bir nefes aldı ve ağaçtan uzaklaşarak etrafına bakındı. Bu zarif, kontrollü hareketleri hatırlıyordu Stefan. Aradan geçen asırlar, Damon'ın doğal tavırlarını sadece daha da vurgulamıştı.

"İçimden bir şey yapmak geliyor," dedi Damon birkaç metre ötedeki küçük bir ağaca yönelerek. Ağacın boyu

onunkinin iki katıydı ve gövdesini tuttuğunda parmakları ağacın çevresinde birleşmedi. Ama Stefan hızlı nefesi ve Damon'ın siyah gömleğinin altında gerilen kasları gördü ve bir an sonra ağaç köklerinden sökülerek topraktan ayrıldı. Stefan dağılan toprağın neminin kokusunu alabiliyordu.

"Ondan hoşlanmamıştım zaten," dedi Damon ve ağacı hala sarkan köklerin izin verdiğince uzağa fırlattı. Sonra tekrar gülümsedi. "İçimden şunu da yapmak geliyor."

Çok hızlı bir hareket oldu ve Damon gözden kayboldu. Stefan etrafına bakındı ama onu göremedi.

"Buradayım kardeşim." Ses başının üzerinden gelmişti ve Stefan yukarı baktığında, Damon'ın meşe ağacının dallarından birine tünemiş olduğunu gördü. Kahverengi yaprakların arasında bir hışırtı oldu. Ardından Damon yine gözden kayboldu.

"Yine buradayım." Stefan omzuna dokunan elle arkasına döndü ama bir şey göremedi. "Tam burada." Yine döndü. "Bir de burayı dene." Öfkelenen Stefan, Damon'ı yakalamaya çalışarak diğer tarafa döndü ama parmakları sadece havayı tutabildi.

Buradayım Stefan. Bu kez ses zihninde çınlamıştı ve Güç onu iliklerine kadar sarsmıştı. Düşünceleri o kadar net yansıtabilmek muazzam bir enerji gerektirirdi. Yavaşça bir kez daha döndü ve Damon'ı yine büyük meşe ağacına yaslanmış halde buldu.

Ama bu kez siyah gözlerinde mutlak bir ciddiyet vardı ve Damon'ın dudakları gerilmişti.

Daha fazla kanıta ihtiyacın var mı Stefan? Sen bu zavallı insanlardan ne kadar güçlüysen, ben de senden o kadar güçlüyüm. Senden çok daha hızlıyım. Hatta daha önce duymadığın Güçler'im de var. Eski Güçler. Onları kullanmaktan da korkmuyorum. Benimle savaşırsan hepsini sana karşı kullanırım.

"Buraya bunun için mi geldin? Bana işkence etmek için mi?"

Sana karşı merhametli oldum kardeşim. Birçok kez seni öldürebilirdim ama bunu asla yapmadım. Bu kez farklı. Damon yine ağaçtan uzaklaştı. "Seni uyarıyorum Stefan," dedi yüksek sesle, "bana karşı çıkma. Buraya ne için geldiğimin önemi yok. Şimdi istediğim şey Elena. Eğer onu almamı engellemeye kalkışırsan seni öldürürüm."

"Elinden geleni yap," dedi Stefan. İçindeki odaklanmış öfke daha da arttı ve yıldızlarla dolu bir galaksi gibi parladı. Bununla Damon'ın karanlığını tehdit ettiğini biliyordu.

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun? Asla ders almıyorsun, değil mi kardeşim?" Stefan, Damon'ın bıkkın kafa sallayışını gördükten hemen sonra bir hareket oldu ve kendisini tutan güçlü elleri hissetti. İçindeki bütün güçle savaşmaya başladı. Ama Damon'ın elleri çelik gibiydi.

Damon'ın çenesindeki hassas bölgeye vurmaya çalıştı ama işe yaramadı. Kolları arkasından sabitlenmişti ve vücudunu hareket ettiremiyordu. Usta bir kedinin karşısındaki bir kuş kadar çaresizdi.

Bir an için kendini gevşek bıraktı ve ardından bütün kaslarını gererek kurtulmaya çalıştı. Acımasız eller onu daha da sıktı ve mücadelesini etkisiz hale getirdi.

Sen hep çok inatçıydın. Belki de bu seni ikna eder. Stefan, ağabeyinin yüzüne baktı. Pansiyondaki buzlu camlar kadar solgun görünüyordu ve siyah gözleri dipsiz gibiydi. Sonra saçlarını tutup arkaya çekerek boğazını açığa çıkaran parmakları hissetti.

Mücadelesini iki katına çıkardı. Şimdi çılgın gibiydi. *Zahmet etme,* dedi zihninde yankılanan bir ses. Aynı anda boğazına saplanan dişleri hissetti. Bir avcının kurbanı olmanın çaresizliğini ve utancını hissetti. Ardından isteği dışında vücudundan çekilen kanın acısını duydu.

Vazgeçmeyi reddettiğinde acısı daha da arttı ve ruhunun parçalandığını hissetti. Sanki her tarafına ateşten mızraklar saplanıyor, Damon'ın dişlerinin girdiği noktada odaklanıyordu. Acı çenesine, boynuna, göğsüne ve omuzlarına yayıldı. Başının döndüğünü hissettiğinde, bayılmak üzere olduğunu anladı.

Sonra aniden eller onu bıraktı. Olduğu yere, ıslak kahverengi yaprakların arasına devrildi. Soluklanmaya çalışırken acı içinde ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Gördün ya kardeşim. Senden daha güçlüyüm. Seni ye-

nebilecek, kanını ve yaşamını alabilecek kadar güçlüyüm. Elena'yı bana bırakmazsan bunu yaparım."

Stefan başını kaldırarak ona baktı. Damon başını arkaya atmış, bacaklarını açmış halde tepesinde dikiliyordu. Gece siyahı gözlerinde zafer pırıltıları, dudaklarında Stefan'ın kanı vardı.

Stefan'ın içi daha önce bilmediği bir nefretle doldu. Damon'a karşı daha önce duyduğu nefret bir su damlasıysa, şimdiki vahşi dalgaları coşmuş bir okyanustu. Uzun asırlar boyunca birçok kez ağabeyine yaptığı şey için pişmanlık duymuş, geri dönebilmeyi bütün ruhuyla istemişti. Şimdi istediği şeyse, bunu tekrar yapmaktı.

"Elena senin değil," diye homurdandı ayağa kalkmak için harcadığı çabayı belli etmemeye çalışarak. "Ve asla da olmayacak." Her adımına odaklanarak uzaklaşmaya başladı. Bütün vücudu ağrılar içindeydi ve hissettiği utanç, fiziksel acısından daha da fazlaydı. Giysilerine takılan ıslak yapraklar ve toprak parçaları vardı ama onları silkelemedi. Devam etmeye, zayıflığını gizlemeye çalışıyordu.

Asla öğrenmiyorsun kardeşim.

Stefan cevap vermedi. Dönüp Damon'a da bakmadı. Dişlerini sıkarak yürümeye devam etti. Bir adım daha. Bir adım daha. Ve bir adım daha.

Bir an için oturup dinlenebilse...

Bir adım... Bir adım daha... Arabası çok uzakta değildi. Yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu ve arkasında da yaprakların çıtırdadığını duydu.

Hemen dönmeye çalıştı ama reflekslerini neredeyse kaybetmişti. Keskin hareket ona çok fazla geldi. Karanlık tüm benliğini, vücudunu ve zihnini doldururken düşmeye başladı. Mutlak bir karanlığa doğru sonsuza dek düştü. Sonra...

Gerisini hatırlamıyordu.

16

Elena, yıllardır oradan uzakmış gibi Robert E. Lee'ye telaşla koşuyordu. Dün gece yaşadıkları, çocukluğuna ait eski bir anı gibi görünüyor, olanları zor hatırlıyordu. Ama bugün karşılaşacağı bazı sonuçlar olacağını biliyordu.

Dün gece Judith'le yüzleşmek zorunda kalmıştı. Komşuları ona cinayetten sözettiğinde halası altüst olmuştu ve Elena'nın nerede olduğunu bilmediği için daha da endişelenmişti. Elena neredeyse sabahın ikisinde eve döndüğünde, halası meraktan çıldırmıştı.

Elena açıklayamamıştı. Sadece Stefan'la birlikte olduğunu ve onun şüpheli kabul edildiğini ama aynı zamanda masumiyetini bildiğini söylemişti. Diğer her şeyi kendine saklamak zorundaydı. Judith inansa bile, asla anlaması mümkün değildi.

Bu sabah Elena uyuyakalmıştı ve şimdi de geciktiği. Sokaklarda ondan başka kimse yoktu. Gökyüzü griydi ve rüzgar hızlanıyordu. İstediği tek şey Stefan'ı görmekti. Bütün gece onunla ilgili kabuslar görmüştü.

Bir rüyası özellikle gerçek gibiydi. Stefan'ın solgun yüzünü ve öfkeli, suçlayan gözlerini görmüştü. Bir kitabı Elena'ya doğru uzatıp "Bunu nasıl yapabildin Elena?" diye sormuştu. "Nasıl?" Sonra kitabı Elena'nın ayaklarının dibine atıp uzaklaşmıştı. Elena onun arkasından seslenmiş, yalvarmıştı ama Stefan karanlıkta gözden kaybolana kadar yürümeye devam etmişti. Elena kitaba baktığında, koyu mavi kadife cildini görmüştü. Bu günlüğüydü.

Günlüğünün çalınışını hatırlayınca, bütün benliği öfkeyle sarsıldı. Ama rüyanın anlamı neydi? Günlükte Stefan'ı o kadar kızdıran ne olabilirdi?

Bilmiyordu. Bildiği tek şey, onu görmeye, sesini duymaya, kollarına atılmaya ihtiyacı olduğuydu. Ondan uzak durmak, kendi teninden ayrılmak gibi geliyordu.

Merdiveni tırmanarak binaya ve neredeyse boş koridorlara girdi. Doğruca yabancı dil kanadına yöneldi, çünkü Stefan'ın ilk dersinin Latince olduğunu biliyordu. Onu bir an görebilse kendini iyi hissedecekti.

Ama sınıfta değildi. Kapıdaki küçük pencereden baktığında, sırasının boş olduğunu gördü. Matt oradaydı ve yü-

zündeki ifade onu daha da korkuttu. Stefan'ın boş sırasına endişeli gözlerle bakıp duruyordu.

Elena kapıdan uzaklaştı ve bir robot gibi merdiveni tırmanıp kendi trigonometri sınıfına yürüdü. Kapıyı açtığında bütün yüzler ona döndü. Aceleyle Meredith'in yanındaki sırasına yerleşti.

Bayan Halpern bir an için derse ara verdi ve ona bir bakış attıktan sonra devam etti. Öğretmen karatahtaya geri döndüğünde, Elena dönüp Meredith'e baktı.

Meredith uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Sen iyi misin?" diye sordu fısıldayarak.

"Bilmiyorum," dedi Elena aptal aptal. Sanki etrafını saran hava onu boğuyormuş, eziyormuş gibi hissediyordu. Meredith'in parmakları kuru ve sıcaktı. "Meredith, Stefan'a ne olduğunu biliyor musun?"

"Yani *sen* bilmiyor musun?" Meredith'in koyu renk gözleri iri iri açıldı ve Elena ağırlığın daha da ezici hale geldiğini hissetti. Sanki dalgıç kıyafeti giymeden çok derin sulara dalmış gibiydi.

"Onu... Tutuklamadılar, değil mi?" dedi zorlukla konuşarak.

"Elena, daha da kötü. Stefan kayboldu. Polis bu sabah pansiyona gitti ve Stefan orada yoktu. Okula da geldiler ama bugün buraya gelmedi. Arabasını Old Creek Yolu'nda

terkedilmiş halde bulmuşlar. Suçlu olduğu için kasabadan kaçtığını düşünüyorlar."

"Bu doğru değil," dedi Elena dişlerini sıkarak. İnsanların dönüp kendisine baktığını gördü ama umursamadı. "O masum!"

"Buna inandığını biliyorum Elena. Ama o zaman neden gitsin ki?"

"Gitmez. Gitmedi." Elena'nın içi alev alev yanıyor, korkusu bütün benliğini sarıyordu. "Asla kendi isteğiyle buradan ayrılmaz."

"Yani biri mi onu zorladı? Ama kim? Tyler böyle bir şeye..."

"Zorladı .. Ya da daha kötüsü," dedi Elena. Bütün sınıf şimdi onlara bakıyordu ve Bayan Halpern ağzını açmak üzereydi. Elena aniden ayağa kalkarak onlara görmeyen gözlerle baktı. "Eğer Stefan'ın canını yaktıysa, Tanrı yardımcısı olsun," dedi. "Tanrı yardımcısı olsun!" Sonra döndü ve kapıya koştu.

"Elena, geri dön! Elena!" Meredith ve Bayan Halpern'ın arkasından seslendiğini duyabiliyordu. Daha hızlı, daha hızlı yürürken sadece önünü görüyordu ve zihni tek bir şeye odaklanmıştı.

Onun Tyler Smallwood'un peşinden gittiğini sanıyorlardı. Güzel. Zamanlarını yanlış yönde harcayabilirlerdi. Elena ne yapması gerektiğini biliyordu.

Okuldan çıktı ve serin sonbahar havasında hızlı adımlarla Old Creek Yolu'na doğru ilerledi. Oradan Wickery Köprüsü'ne ve mezarlığa saptı.

Buzlu bir rüzgar saçlarını savuruyor, yüzünü ısırıyordu. Meşe yaprakları etrafında uçuşuyor, havada savruluyordu. Ama kalbindeki vahşi yangın bütün soğuğu etkisiz kılıyordu. Gazap duygusunun ne anlama geldiğini artık anlıyordu. Eski mezarlığın ortasındaki mor kayın ağaçlarının ve söğütlerin yanından geçip alev saçan gözlerle etrafına bakındı.

Başının üzerinde bulutlar kurşuni bir nehir gibi akıyordu. Meşelerin ve kayınların dalları vahşice sallanıyordu. Ani bir rüzgar, kuru yaprakları yüzüne savurdu. Sanki mezarlık onu oradan çıkmaya zorluyor, ona gücünü gösteriyor, korkunç bir şey yapmak için hazırlanıyordu.

Elena hiçbirine aldırmadı. Olduğu yerde döndü ve öfkeli gözlerle mezar taşlarının arasını taradı. Sonra döndü ve rüzgara doğru olanca gücüyle haykırdı. Söylediği sadece tek bir kelimeydi ama onu kendisine getirmeye yeteceğini biliyordu.

"Damon!"

SAVAŞ